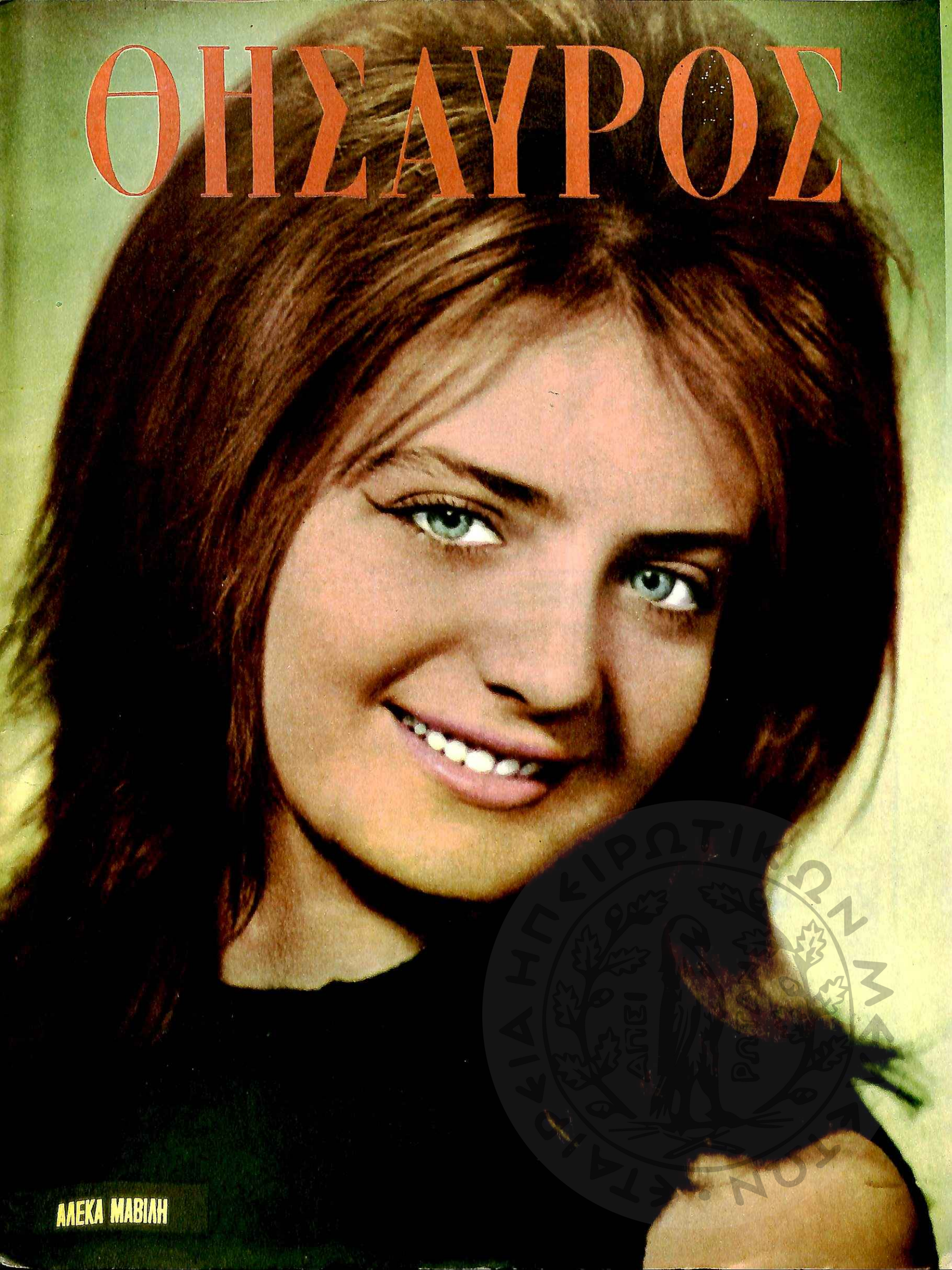

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΑΛΕΚΑ ΜΑΒΙΛΗ

"προτιμώ τό σαπούνι LUX"

λέγει ή
Πασκάλ Πετι

γιατί είναι άγνό
και ιδεώδες για την
έπιδερμίδα μου.

Απολαύστε και σεις
τον πλούσιο και άπαλό
αφρό του, το λεπτό
και ευγενικό του άρωμα.
Το λευκό, άγνό
σαπούνι τουαλέτας LUX
είναι το σαπούνι των
αστέρων του Χόλλυγουντ.

Πωλείται τώρα και στην Ελλάδα!

ΔΡΧ. 6

9 στους 10 άστέρες του Χόλλυγουντ
φροντίζουν την όμορφιά τους με σαπούνι LUX

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Δραγατσάνιου 4 — Τηλ. 236-781

Θέματα της εποχής

ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ

Σ' Ε λίγο καιρό — κατά τα Χριστούγεννα, υπόσχονται οι αρμόδιοι, κατά το Πάσχα, προβάλλουν όλοι ξέρουν να μεταφράζουν σωστά τις υποσχέσεις των «αρμοδίων» — οι «Αθηναίοι» θα μπορούν να πιστοποιήσουν κι' από κοντά την υπαρκτή ενός λόφου, που οι περισσότεροι τους τον γνώριζαν μόνο «έξ' αποστάσεως». Με το «τελεφερίκ», ο Λυκαβηττός, αυτός ο γνωστότατος άγνωστος της Αθήνας, θα γίνει οικείος και προσιτός σε όλο τον κόσμο. Και θα είναι πλήθος εκείνοι, που θ' ανακαλύψουν «ερωτικά στίλβαντα» ως τώρα, καθώς θα δούν, από την κορυφή του, το θαυμάσιο θέαμα του αττικού λεκανοπεδίου ν' απλώνεται κάτω από τα πόδια τους.

Ίσως θυμηθούν τότε πως το θέαμα αυτό θα το είχαν χάσει για πάντα, αν συνέβαινε τυγχόν να επικρατήσουν οι απόψεις εκείνων, που αντιμετώπιζαν, με ιερό ζήλο, στην εκτέλεση των έργων του Λυκαβηττού.

«Τα έργα θα καταστρέψουν την μορφή του λόφου. Θα χαλάσουν το αθηναϊκό τοπίο», φώναζαν, επί καιρό, από τις στήλες του Τύπου. Κι' ήταν σίγουρο πως τη «μορφή» του λόφου, που τόσο πολύ τους άνησχυαζε το ένδεχομένο της καταστροφής της, δεν την είχαν δη, παρά μόνο από το παράθυρό τους, αν το παράθυρό τους έβλεπε προς το Λυκαβηττό.

Το περίεργο είναι πως οι ίδιοι άνθρωποι, που «διερρήγνυν» τα λιμάτια τους για τα απειλούμενα έργα του Λυκαβηττού, δεν είχαν βρή ούτε λέξη διαφανούς για πλήθος άλλα περιττά ή κακόγουστα «έργα» της εποχής εκείνης και είχαν μείνει εντελώς ασυνκίνητοι απέναντι στην κακόζηλη «τουριστική αξιολογία» μερικών νησιών του Αιγαίου, που τα στέρησε από την προσωπικότητά τους και το άγιο ελληνικό χρώμα τους, χωρίς, φυσικά, και να τους δώση τη σφραγίδα του γνήσιου «αρισμοπολιτισμού».

Εκεί, που έπρεπε να διατυπωθούν διαμαρτυρίες, σώπαιναν όλοι. Και δε βγήκαν να διαμαρτυρηθούν, παρά όταν αποφασίστηκε να γίνει κι' ένα αληθινά σωστό, αληθινά χρήσιμο έργο: Αυτό, που θα έκανε προσσιτό στους ίδιους τους Αθηναίους το Λυκαβηττό, μα και θα πλούτιζε συνάμα την πρωτεύουσα μ' ένα καινούριο τουριστικό βέλγητρο για τους ξένους της.

Τίλους ιστορικούς, όπως ή 'Ακρόπολη ή η Πύνα, δε διαθέτει, καθώς είναι γνωστό, ο Λυκαβηττός. Τα όμως του χαρίσματα είναι το πλούσιο πράσινο, που περιβάλλει το βράχο της κορυφής του, και η θαυμάσια κυκλική θέα, που προσφέρει από ψηλά. Τι πιο λογικό, παρά ν' αξιοποιηθεί αυτό το χάρισμα για τους κατοίκους της πρωτεύουσας και για τους ξένους που την επισκέπτονται; Και πως αλλιώς θα ήταν δυνατό ν' αξιοποιηθεί, αν όχι με την έξοχης μεταφοράς, ως την κορυφή και με την εγκατάσταση χώρων για τη φιλοξενία και την περιποίηση των επισκεπτών;

Ξέρω την απάντησι, που δίνουν σ' αυτό εκείνοι που διαφώνησαν για τα έργα: «Όσοι θέλουν ν' ανέδουν

στο Λυκαβηττό και ν' απολαύσουν τη θέα της Αθήνας από ψηλά, μπορούν ν' ανέδουν και με τα πόδια. Κι' αν θέλουν να καθίσουν εκεί λίγο και νά ξεκουραστούν, δεν χρειάζεται σενάκ-μπάρ, για να τους φιλοξενηθεί. Υπάρχει το πεζούλι του αλόγου της μικρής εκκλησιάς.

«Ετσι, είν' αλήθεια, γινόνταν άλλοτε. Πολλοί ήταν εκείνοι, που ανέβαιναν στο Λυκαβηττό με τα πόδια, προπαντός τα δροσερά ανοιξιάτικα ή φθινοπωρινά απογεύματα, κι' απολαμβάνανε από ψηλά το δειλινό, που παραχωρούσε σιγά-σιγά τη θέσι του στις πρώτες σκιές του σούρουπου. Ήταν ανάμεσά τους κι' ερωτευμένα ζευγάρια και μικρές ή μεγάλες νεανικές συντροφίες, αλλά κι' άνθρωποι μεγαλύτερης ηλικίας, ακόμη και κοτσονάτες γερόντισσες, που δε λογάριαζαν τον άνηφορο για να πάνε ν' ανάψουν ένα κερί στην εκκλησιά του Αη-Γιώργη. Οι κορσασμένοι καθόντουσαν στο πεζούλι γύρω — τριγύρω κι' έπειτα παύσανε, πριν πάση το βράδυ, το δρόμο του γυρισμού. Αλλά, όμως, γίνονταν τον καιρό, που οι άνθρωποι, όταν λέγανε τη λέξη «περίπατος», ένοιαζαν περίπατο με τα πόδια. Κι' όχι μόνον, χαν τους τρώαζε ο αθηναϊκός δρόμος, που οδηγεί στην κορυφή του Λυκαβηττού, μα και το θεωρούσαν παιχνίδι να τον ανέδουν και να τον κατέβουν, χωρίς διακοπές ή μ' ένα σύντομο διάλειμμα «για τα ταίγαρα».

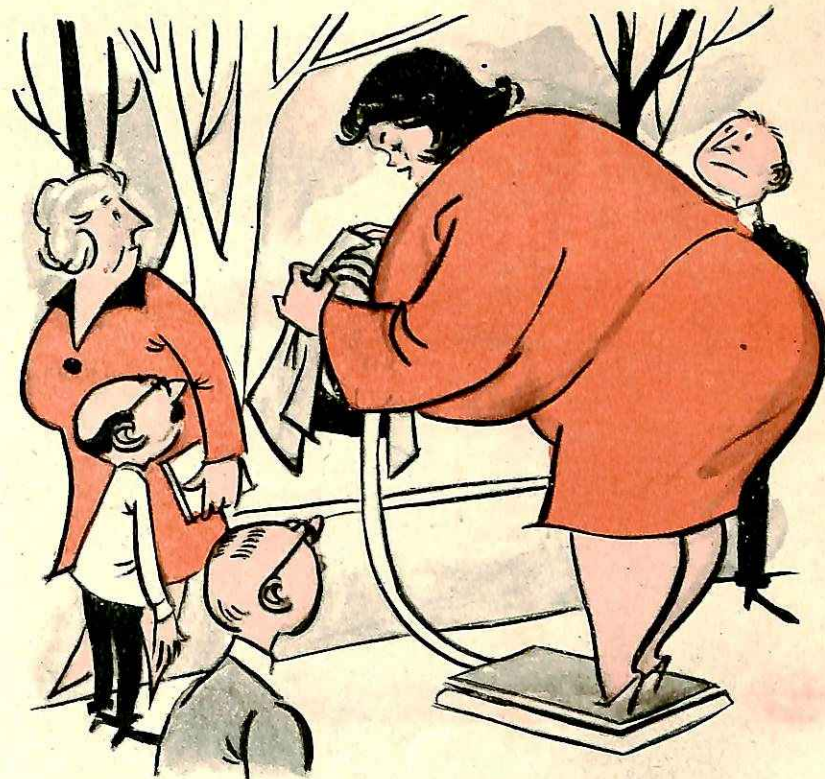
Σήμερα, όμως, ζούμε σ' εποχές μηχανοκίνητες. Κυβερνεί τη ζωή μας η ρόδα κι' έχει επιφέρει βαθιές αλλαγές, όχι μόνο στις συνήθειες, μα και στην ιδιοσυγκρασία. Τους έχει κάνει ραθυμούς και μαλακούς, έχθρους της κάθε «επιρτή» σωματικής κόπωσης, ενώ συγχρόνως τους έχει απομακρύνει από τη φύσι, που δεν την χαίρονται παρά μόνο σά θέαμα πίσω από το τζαμι του αυτοκινήτου. Όταν μιλούν για «περίπατο», έννοούν σήμερα βόλτα με το αυτοκίνητο. Κι' αν επιχειρήσει κανείς να προτείνει, ακόμη και σε νέους ανθρώπους, πρόπαντός, μάλιστα, σε νέους, γιατί αυτοί έχουν τη μεγαλύτερη εξοικείωσι με το αυτοκίνητο — περίπατο με τα πόδια, θα τον κυττάζουν παράξενα, σαν να έπαιζε ξαφνικά από τον Αρη.

Ποιος σήμερα, αν δε θέλει να χάσει την ίδια στιγμή το κορίτσι του, θα του προτείνει ν' ανεφορμούν, ένα απογεύμα, στο Λυκαβηττό; Και ποιά συντροφιά θα σκεφθεί να οργανώσει έναν τέτοιο «αυτοκινητοπονητικό», «επερασμένο» περίπατο;

Ο Λυκαβηττός, που ήταν άλλοτε τόσο κοντά μας, έγινε, στις ημέρες μας, μακρινός, απείρως πιο μακρινός κι' από το Σούνιο ή από την Κινέτα. Κι' ο μόνος τρόπος, για να έρουν στην κορυφή, ήταν να γίνουν τα έργα που θα εγκαταστήσουν σε λίγο καιρό: Το «τελεφερίκ», το «σενάκ-μπάρ», οι προυποθέσεις της άνετης μεταβάσεως και της άνετης παραμονής.

Ετσι, θα δούν από κοντά το Λυκαβηττό, κι' εκείνοι, που επικρίναν τα έργα. Γιατί, κατά περιεργή σύμπτωση, όλοι αυτοί, που διαμαρτυρόνται για την «απαρμόρφωση», «άνηκουν σ' εκείνους, που ποτέ δεν επιχειρήσανε ν' ανεφορμούν με τα πόδια ως την κορυφή του. Ένώ τώρα θα χρησιμοποιήσουν, ασφαλώς, το «τελεφερίκ» και θα πάρουν το αναμφικτικό τους στο «σενάκ-μπάρ», απολαμβάνοντας τη θέα της Αθήνας από ψηλά, μα και χωρίς να πάνουν να επικρίνουν τα μέσα, που τους δόσανε τη δυνατότητα να την απολαύσουν!

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Δεν είναι ανάγκη να δούνε όλοι πόσο ζυγίζω!

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΖΟΝΚΟΝ	ΣΕΛ. 4
Από το κασσελάκι του λούστρου στον Λευκό Οίκο.	
ΕΙΚΟΣΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΕΣ ΑΔΗΝΙΖΟΥΝ ΤΙΣ ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΥΣ	» 9
Πρωτότυποι πρωθυπουργοί «καλής θέλησεως».	
«ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ ΦΛΙΠΠΕΡ»	» 13
Οι σύγχρονοι Ρεντζίοι και Κομπιταίοι θα... ξεκουμπισθούν.	
Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ	» 19
Αλλοτε ήθελαν και προστάτης των συναδέλφων του.	
ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ	» 32
Το δράμα του ξεριζωμάτος τους.	
ΒΑΣΟΣ ΣΕ΄-ΤΑΝΙΔΗΣ	» 35
Εντυπώσεις του από την Αμερική.	
ΑΛΗΘΙΑ	» 37
Η διάδοχος της Δαλιδά.	
Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ	» 38
Τι επιτρέπεται και τι απαγορεύεται στη μαθήτριά.	
ΟΤΑΝ ΤΑ ΚΟΚΚΑΛΑ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΓΙΑ... ΒΑΡΟ ΜΕΤΡΟ	» 40
Μην ερωτεύεστε εκείνους που λένε: «Μου πονούν οι κάλοι μου! Σήμερα θα δρέξω».	
Ο ΜΕΛΑΙΤΙΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ	» 41
Μεταδίδεται από τις κατσίκες, τα βόδια, κλπ.	
ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΑΚΙΓΙΑΣ	» 44
Μαλλιά κοντά, ίσια και χωρίς κρεπάρισμα.	
Η «ΤΕΧΝΗΤΗ ΑΓΕΛΛΑΔΑ» ΘΑ ΜΑΣ ΣΩΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΕΙΝΑ	» 50
Πρωτείνες από φύλλα και δέντρα.	
ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕ ΓΕΝΕΙΑΔΑ	» 60
Η αιτία βρίσκεται στα επινεφρίδια ή την υπόφυσι.	
Η ΔΙΑΚΕΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΘΗ	» 61
Με τη μέθοδο της τεχνητής ψύσεως.	
ΟΙ ΞΕΧΥΡΕΣ ΤΟΥ ΑΔΥΝΑΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	» 64
Κατώρθωσαν να κερδίσουν τη μάχη τους.	
Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ	» 67
Ντραπέ φορέματα. — Φορέματα για κάθε ευκαιρία. — Οι νέες γούνες. — Γιαγίερ με κοντές ζακέτες. — Νεανικές ρεντιγκότες. — Ιταλικά ταγίερ της μόδας. — Πάντες και ντεκούπ στα χειμωνιάτικα παλτά. — Νέες ιδέες για το σπορ ντύσιμο. — Η μόδα στην Αγγλία. — Το άμπιγιέ ντύσιμο κιά.	
ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΛΟΥΒΡΟΥ	» 71
Αριστοτεχνικό αστυνομικό μυθιστόρημα του Πιέρ Φαλές.	

καὶ τοῦ πρωτοκόλλου

Ὁ Λύντων Τζόνσον μὲ τὴ μεγα-
λύτερη ἀπὸ τὶς κόρες τοῦ Λύν-
τα, στὸ πατρικὸ ράντσο πρὸς ἔχει
στὸ Στόνγουελ τοῦ Τέξας.

Σούφρωσε τὰ φρούδια του.
— Που θέλεις νὰ καταλήξεις;
— Στὴ Χριστίνα. Γιὰ τὴ Χριστίνα εἶναι ἀπορρέον νὰ συναντηθούμε.

— Καὶ τί σ' ἐνδιαφέρει, ἐσένα...
— Ἐκανε πὺς θύμωσε ἡ Ζέτα.
— Σὲ παρακαλῶ! Πρίν γνωρίζω ἐσένα, γνῶριζα τὴ Χριστίνα καὶ τὴν θεωροῦσα ἀδελφὴ μου. Ἐπειτα, χάρις σ' αὐτὴν, γνῶρισα ἐσένα... Τὴς χροστῶ πάντα ἐννομοσύνη, ἀδιάρροο ἂν ὁ γάμος μᾶς ἀτύχῃ.

— Λέγε μου ἐπὶ τέλους, σὲ παρακαλῶ, τί θέλεις.

— Ἡ Χριστίνα εἶναι δυστυχισμένη.

Τὸ αἶμα ἀνέθηκε στὰ μάγουλά του. Προσπάθησε πάντως νὰ φανή ψυχραιμία.

— Που τὸ ξέρεις; τὴ ρώτησε σιγανά.

— Που τὸ ξέρω; γέλασε ἡ γυναῖκα. Μὰ τὸ βλέπω μὲ τὰ μάτια μου. Εἶμαι μπροστὰ, στὶς σκηνές.

— Τσακώνονται;

— Ἄν τσακώνονται; Πάνε νὰ σκοτωθοῦνε.

Τὰ βλέφαρά του ἀνοιγόκλειναν, νευρικά.

— Μὰ γιατί;

— Σήκωσε τοὺς ὤμους της:

— Δὲν ξέρω...

— Δὲν σοὺ μίλησε ἡ Χριστίνα;

— Ναι... ἀποκρίθηκε τοιαύτη.

Καταλαβαίνει πάντως, πὺς ἡ Χριστίνα εἶναι τίπος πολὺ ἀξιοπρεπῆς. Εἶδα κ' ἐπάθα νὰ τὴν πείσω νὰ ῥηθῇ ἐδῶ καὶ σὲ βεβῇ.

— Εὐὲν τὴν εἰπες;

— Ναι, μεταχειρίστηκα δηλαδὴ κάποιο κόλπο... τοῦ εἶπε ἀόριστα. Ἀς εἶναι! Πάντως ἡ Χριστίνα σὲ χρειάζεται. Πρέπει νὰ τὴς σταθῇ, σ' αὐτὴ τὴν περίστασι τὴς ζωῆς της. Δὲν ἔχει ἄλλον στὸν κόσμο. Καὶ σ' ἀγαπᾷ τόσο, Μικέ!

— Κάποτε τὴν ἀγαποῦσα κ' ἐγὼ σὰν ἀδελφὴ μου, εἶπε μὲ συγκίνησι ὁ ἄντρας.

— Ἡ Χριστίνα σ' ἀγαπᾷ καὶ σὰν ἀδελφὴ της καί...

Σταμάτησε, δάγκωσε τὰ χεῖλη της. Τὴν κῆρυξε μὲ συντροφικὰ φρούδια ὁ Μικέ.

— Κι' αὐτὴ μ' ἀγαπᾷ σὰν ἀδελφὴ της, πρόσφερε στὸ τέλος κοφτά.

— Ἀς εἶναι! Ἐκανε μὲ ὕψος ἀμφίβλοιο ἡ Ζέτα. Αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, ἐμένα. Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

Ἀπ' τὸ παρὸν τεῦχος τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» (σελὶς 71) ἀρχίζει ἡ δημοσίευσίς τοῦ πρωτότυπου καὶ συναρπαστικοῦ ἀστειοποιήματος

Τὸ φάντασμα τοῦ Λούβρου

τοῦ Γάλλου συγγραφέως Πιέρ Φαλές.
Ἐνας μυστηριώδης κακοῦργος ἀναζητεῖ τὸ θρυλικὸ θησαυρὸ τῶν Βαλουά, κάτω ἀπ' τὸ ἀγαλμα τοῦ Μπλεφρεγκάρ, στὴν αἰθουσα τῶν «Βαρβάρων θεῶν». Ἐχει ὅμως νὰ ἀναμετρηθῇ μὲ δύο ἰσχυροὺς ἀντιπάλους: τὸ «βασιλιά τῶν ντέκετιβ» Σαντεζὼν κ' ἕνα πανέξυπνο καὶ δαμόνιο δημοσιογράφου, ἐρωτευμένο μὲ τὴν κόρη τοῦ πρώτου. Ἔτσι, κ' ἂν ἀκόμα σημεῖωση στὴν ἀρχὴ μερικεῖς ἐπιτυχίες, εἶναι καταδικασμένος ἀποσπῶνται νὰ πληρώσῃ μὴ μέρη τὰ ἐγκλήματά του.

— Καὶ τί βοήθεια περιμένει ἀπὸ μένα;

— Θὰ τὰ πῆτε.

— Πότε θάρθῃ;

— Τώρα, στίς ἑπτὰ. Ἐγὼ θὰ σὰς ἀφήσω, βέβαια.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του ὁ Μικέ.

— Δὲν καταλαβαίνω γιατί θέλεις νὰ συναντηθῶμε ἐδῶ, ἡ Χριστίνα.

— Θέλησε νᾶσαστε ἀπόλυτα ἡσυχά, εἶπε ἡ Ζέτα μὲ ὕψος βουρηνισμάντο. Που ἄλλωστε νὰ συναντιόσασταν; Στὸ σπίτι εἶναι ἡ μητέρα της, τὰ παιδιά... Αὐτοὺς τοὺς εἶδους οἱ συζητήσεις χρειάζονται ἀπόλυτὴ ἡσυχία. Ἀλλά, Μικέ, πρόσχε. Ἀφῆσε τὴν νὰ σοὺ μιλῇ αὐτὴ πρώτη, νὰ σοὺ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. Χρειάζεται πάρα πολλὴ προσοχὴ καὶ πολὺ τάξ, γιὰ νὰ μὴν τὴν πληγώσῃ.

— Δὲν χρειάζομαι τίς συμβουλές σου! τὴς εἶπε περιφρονητικά.

— Μὴ θυμῶνῃς! Ἐκανε ἡ Ζέτα μὲ τὸ πῶ ἀκακο χαμόγελό της. Ἐγὼ θέλω νὰ κάνω ἕνα καλὸ, τίποτε ἄλλο. Τὶ συμφέρον ἔχω ἐγὼ, Μικέ; Πρέπει νὰ παραδεχθῇς πὺς μόνον ἡ φίλῃ μου μ' ἐσπρωξε ν' ἀνακατεθῶ.

Τὴν κῆρυξε μὲ μάτια σκοτεινά.

— Αὐτὸ, ἂν θέλω τὸ πιστεύω.

Ἐκανε πὺς ἐξανέστη ἡ γυναῖκα.

— Μικέ, ὅλα κ' ὅλα! Μπορεῖς νὰ μὲ περιφρονῇς, καὶ νὰ μὲ μείψεις σὲ ψεύσματα ζητήματα. Στὸ ζήτημα τὴς αἰτίας μου ὅμως μὲ τὴν Χριστίνα, δὲ δέχομαι ἀμφισβήτησι.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Ἐξείναι πὺς μ' ἐνδιαφέρει, εἶναι νὰ τὴ βοηθήσω.

— Φυσικά! Τώρα ὅμως, ἐγὼ φεύγω. Καλύτερα θὰ τὰ λύσετε τὰ ζήτηματά μου σὰς!

— Αὐτὸ εἶπατε, νὰ εἶσαι κ' ἐσὺ στὴ μέση! τὴς εἶπε ἀτόμα.

— Ἄχ, ἀναστενάξε ἡ γυναῖκα μὲ παράπονο. Ποτὲ δὲν μὲ κατάλαβες... Τὶ νὰ γίνῃ. Δὲν πειράζει. Ἐγὼ, αὐτὴ τὴ φορά, ἔβαλα τὸν ἑαυτὸ μου στὸ περιθώριο. Μάλιστα...

Ἐγείρε πρὸς τὸ μέρος του, πῆρε ἕνα ὕψος μυστηριώδους.

— Μάλιστα... Μὴ θυμῶνῃς!

Ἐγὼ θὰ στὸ πῶ... Δὲν θὰ μοὺ κακοφρονῶνται διόλου, ἂν... ἀπὸ βγῇ τὸ διαζυγίό μας... ἂν πεισθῇς πὺς ἡ Χριστίνα εἶναι πραγματικὰ δυστυχισμένη μὲ τὸν ἄντρα της... σκεφθῇς...

Τινάχτηκε ὁ Μικέ.

— Τί εἶναι αὐτὰ πὺς λές;

— Δὲν εἶπα τίποτ'! τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο.

Στὰ εἶπα, αὐτὰ, μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ καταλάβῃς πὺς δὲν σκέπτομαι τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εὐτυχία της. Τώρα φεύγω. Χάρηκα πὺς σὲ εἶδα, ἔστω καὶ γιὰ λίγο. Δὲν σοὺ κρατῶ κακία... Γεῖά σου!

Προχώρησε βιαστικὰ κ' ἔστριψε ἀμέσως στὸν πρώτο κωβέτο δρόμο πὺς βρέθηκε μπροστὰ της.

Κι' ὁ Μικές ἐβένει, μὲ τὰ φρούδια συντροφικὰ, μὲ τὴν ψυχὴ ἀναστατωμένη, καὶ κῆρυξε τὴ θάλασσα, πὺς ἀρχίζει ν' ἀνατριχίλλῃ κάτω ἀπὸ τὸ βραδυνο αὐρῶμα.

— ΓΡΙΦΟΙ

— Καλησπέρα, Μικέ!

Τὸ χεῖρ τὴν Χριστίνας ἦταν παγωμένο, ἡ φωνὴ τὴς ἔτρεψε.

Μὲ μὴ ἀδδωρητὴ κίνησι, τὴς

— Πιὰ τὴ Ζέτα;

— Ναι, Μικέ! Νοῦξω πὺς τίποτε δὲν εἶναι ἀπόλυτο στὴ ζωὴ... Φυσικά, εἶπες δικίω κ' ἐσὺ. Ἄν σκεφθῇς ὅμως βαθύτερα...

Τὴν κῆρυξε μὲ μάτια μεγάλα.

Τὰ λόγια τὴς ἐμοίχσαν μὲ γοῆς. Δὲν ἦταν αὐτὰ πὺς περιέμενε ν' ἀκούσῃ, μὰ τέτοια στιγμή.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας. Μήπως ὅμως αὐτὸ ἐνοχλεῖ τὴν γυναῖκα σας;

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

κράτησε ἕνα δευτερόλεπτο τὸ χεῖρ τὴς στὴ χούφτα του. Ἀλλοτε, τὴς χάιδε τὸ χεῖρ στοργικά, ἀδελφικά. Σήμερα ὅμως, τοῦ φάνηκε πὺς τὸ παγωμένο τὴς χεῖρ φοβεροῦσε κατὰ τὸ ἀγγιγμὸν του. Γι' αὐτὸ, τὴς τ' ἄφησε ἀμέσως.

— Κάθισε, Χριστίνα.

Κάθισε ἡ γυναῖκα. Τὰ μάγουλά της ἦσαν ξαναμμένα, τὰ μεγάλα, μαύρα τὴς μάτια, εἶχαν μὴ ἀνίσχυρὴ λάμψη.

Στὸ δρόμο, εἶχε κάνει τὸ σῶμα τοῦ ὡστόσο κ' αὐτὴ. Δὲν θὰ τοῦ μιλῶσε γιὰ τὸ γάμμα. Θὰ τὸ ἀκούσῃ. Δὲν θὰ τοῦ μιλῶσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, οὔτε καὶ θὰ τὸν ρωτοῦσε τίποτε σχετικὰ μ' αὐτόν.

Θὰ τοῦ μιλῶσε μονάχα, γιὰ τὴ Ζέτα. Καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ τοῦ εἰπαι πὺς δὲν εἶχε δώσει σημεῖωση στὸ γάμμα του καὶ πὺς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τὴν πάρει στὰ σοβαρά.

Εἶχε σκεφθῇ νὰ συνεννοηθῇ μαζί μὲ τὸν ἐξαδελφὸ της, τὴν θάλεσαν στὸν Τάσο, ὅταν θάροχταν (κ' ἂν, φυσικά, ἐρχόταν, ἂν πρόσχε τὸ γάμμα πὺς εἶχε ἀρῇσει ἐπιτήδεις στὸ πάτωμα). Ἰσως θὰ ἦταν αὐτὸ τὸ φρονιμώτερο, νὰ συνεννοηθῶν, γιὰ νὰ μὴ πῶνε ἄλλα ὁ ἕνας κ' ἄλλο ὁ ἄλλος. Ἐπ' ὅσον ὅμως ἡ Ζέτα εἶχε ἀναλάβει νὰ κάνει τίς συνεννοήσεις, περὶ τῶν ἄλλων λόγια. Ὁ Μικές θὰ γελῶσε κ' αὐτὸς μὲ τὸ θυμὸ τοῦ Τάσου καὶ θὰ ὡμολογοῦσε ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο, παρὰ μὴ ἀσχημοσύνη.

— Μικέ! ἀρχισε ἀμέσως, βιαστικὰ ἡ Χριστίνα. Θέλω νὰ σοὺ μιλῶ.

Τὴν κῆρυξε ἐρωτηματικὰ, μὲ ὕψος γεμάτο συμπόνοια.

Ἦταν ἀδυνατισμένη κ' αὐτὴ, καὶ μὴ νευρικὴ σύστασι στὸ πρόσωπό της τοῦ φανερώσε πὺς εἶχε ὑποφέρει πολὺ, τὸν τελευταῖο καιρὸ.

— Θέλω νὰ σοὺ μιλῶσω γιὰ τὴ Ζέτα, εἶπε ἡ Χριστίνα γρήγορα, ἀπαντώντας στὴν ἐρώτησι τῶν ματιῶν του.

Σούφρωσε ὁ ἄντρας τὰ φρούδια του.

— Πιὰ τὴ Ζέτα;

— Ναι, Μικέ! Νοῦξω πὺς τίποτε δὲν εἶναι ἀπόλυτο στὴ ζωὴ... Φυσικά, εἶπες δικίω κ' ἐσὺ. Ἄν σκεφθῇς ὅμως βαθύτερα...

Τὴν κῆρυξε μὲ μάτια μεγάλα.

Τὰ λόγια τὴς ἐμοίχσαν μὲ γοῆς. Δὲν ἦταν αὐτὰ πὺς περιέμενε ν' ἀκούσῃ, μὰ τέτοια στιγμή.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

— Εἶναι πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους σὰς νὰ μὲ πείσετε μαζί σας.

το στρατηγικό σχέδιο; Της είχε πη — το θυμόταν καλά — πως θαφινε τον Τάσο να τους συλλάβει τάχα επ' αυτοφώω — δηλαδή, καθισμένους φρόνιμα — φρόνιμα σ' ένα τραπέζι.

Και πως θα τον άρχιζαν βλοϊμά την καζούρα. Γιατί άλλαζε το σχέδιο;

— Ανοίξέ μου! ακούστηκε πάλι, έξω από την πόρτα του Τάσου. Κι' η φωνή του μαγαζάτορα, ικετευτική.

— Σας παρακαλώ, κύριε... Δεν είσατε αστυνομικός. Με ποιά δικαίωμα;

— Θέλεις να σου πιάσω την πόρτα; φρόνιμα, κύριε... Τάσο.

Η άπειλωση έκανε την Χριστίνα να πάει μια γρήγορη απόφαση.

— Μιζέ! ψιθύρισε στον ξάδελφό της. Πρέπει να ανοίξουμε. Να του πούμε ότι την αλήθεια... Πρέπει να καταλάβει... Να του εξηγήσεις για το γράμμα.

— Ποιά γράμμα; ρώτησε ο Μιζέ, άπειλος.

Η Χριστίνα όμως είχε κι' άλλες άνοιξε την πόρτα.

ΒΟΥΒΗ ΣΚΗΝΗ

Για ένα δευτερόλεπτο, κιντήχθηκαν ο Τάσος κι' η Χριστίνα με μάτια πελώρια.

Ήταν τόσο αναστατώνο το άνοιγμα της πόρτας, που ο άντρας τράσα.

Την άλλη στιγμή, ακούστηκε το γέλιο της Χριστίνας.

— Τάσο... το περίμενα πως θα έρχομαι.

Τα μάτια του πετούσαν φλόγες. Η εκκράση του ήταν έξω από την πρώτη στιγμή.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

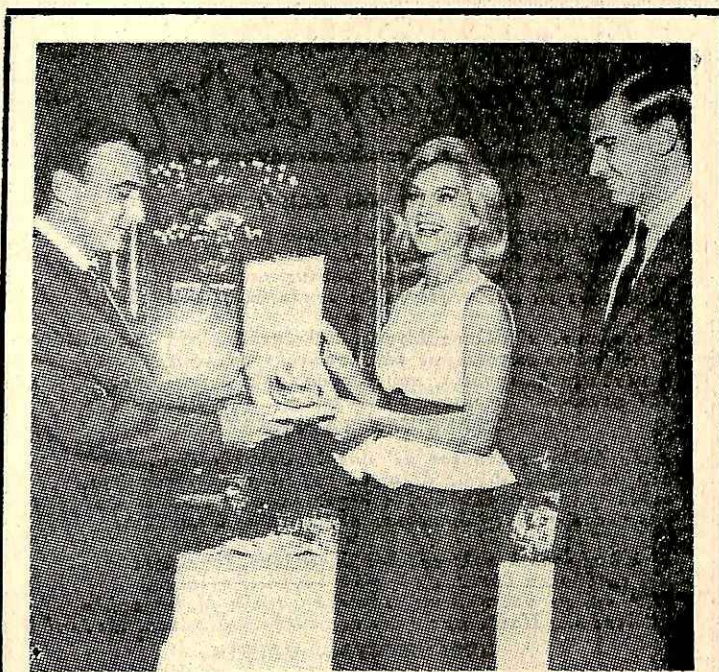
— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

— Έπειτα, το πρόσωπό του έγινε σαν πετρίνη μαρμα. Το γέλιο παύθηκε στα χείλη της Χριστίνας.

ΒΙΡΝΑ ΛΙΖΙ: Η ΠΙΟ ΚΟΜΨΗ ΙΤΑΛΙΑΔΑ

Η γνωστή σταρ του Ιταλικού κινηματογράφου Βίρνα Λίζι είναι η πιο κομψή γυναίκα του 1964, τουλάχιστον για την Ιταλία. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα μιας συστηματικής της κοινής γνώμης, που έκανε το γυναικείο περιοδικό «Αμίκ» και ένας όμιλος φανατικών. Τα τρία προηγούμενα χρόνια, το έγκλειστο πάλι τον κατέχον η Ελεονώρα Ρότσι — Πιράνκο, η Μαρέλλα Ανιέλι και η Σοφία Λόρεν. Στη φωτογραφία μας, ο διευθυντής του περιοδικού «Αμίκ», ύστερα από μία συντομή προσφώνηση, αναγγέλλει στη Βίρνα πως η Ιταλική κοινή γνώμη τη θεωρεί σήμερα ως την πιο κομψή εκπρόσωπο του ώριμου φέλου.

ρέζλα. Ένωθε τα γόνατά της να λυγίσουν.

— Τι φανταστήκατε; ψιθύρισε με φωνή σβησμένη.

— Πως ήθε ο άντρας σου; ρώτησε ο Μιζέ, προσπαθώντας να γίνει κύριος του εαυτού του.

— Μα... το περίμενα πως θα έρχομαι! αποκρίθηκε η Χριστίνα.

Και, πριν προφθάσει να συνέλθει ο Μιζέ, πετάχτηκε, σαν να είχε περάσει άπ'άνω της ηλεκτροσόκ.

— Μιζέ! Πρέπει να τρέξω κοντά του. Έλα, σε παρακαλώ... πάμε.

Το κλάμα έτρεξε προς το αυτοκίνητο του Μιζέ. Ανέβηκε κι' αυτός κι' έβαλε μπροστά. Δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όλα αυτά.

Και η Χριστίνα πνιγμένη τώρα στα αναφιλητά, ήταν άβυσσος για τον ξάδελφό της.

Είχε την εντύπωση, η δύστυχη γυναίκα, πως ο δρόμος ήταν ένα έρημο πεδίο γλιστερό μονοπάτι, που οδηγούσε στο γκρεμό... Το φράγμα αυτοκινήτου του Μιζέ, που κινιόταν ανάλαφρα, κι' άθροισμα, της έδινε την εντύπωση ενός εφιαλτικού τέρατος, που την έφρα-

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΙΚΟΥ

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Περιπατών πρό ημερών, εν μέσω της αιθρίας κι' ιδών το θέλον δράμα ξανόχρον τουριστίας, έρχον ιδέας εύφρε, ού μην και ανεξέλεγκτος, ν' αποδοθεί επιτυχώς κι' εις ξενικούς ερώτους. Έφ' ω και την επιεύρισον επιτηρείας μάλλον κι' εν όψει δν αλλοδαπών ερωτικών υβραβάλλων δεν έπαυσαν ν' ακολουθώ αυτήν εκ του πληρώον. Κι' ευελπιστών εις έναρξιν ερωτικών ασμάτων προσείλκυσον την προσοχήν της διδος τουριστίας, ήτις και με ημώνινεν μετά δεινής λατρείας. Τούτέστιν με ήπενεν η Μις περιπαθώς, καγώ εις την σάχην μου τα μάλα πεποιθώς, ανέμενον μετ' ού πολυ πασιφανώς κι' εγκύριος να έρσων ούν τουριστικός τα μάλα παμπουήτως. Κι' ενώ σφάφς εκόμειδον ως γόνος και δαυδής (λυσώς)

ω Δίς, μ' έπλησσαν εξαφνικώς η Δίς κι' «ω Πέρικλεις!» ανέκρουεν εν μέσω (συγκινήσεως)
— «Ω Πέρικλεις» εδόξεν και αυθις σθε (ισαρώς),
κι' ήννήσον ο φουκαρέυς εν τέλει εύ (χερώς)
οτι η Μις εκ σκέψεων οίκτρων τε και (τυχαιών)
ως Περικλήν μ' εξέλαβεν —ω, παίδες! — (τόν... άρχαίον!)

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΙΚΟΣ

νε σ' ένα τόπο άπάτητο και τρομακτικό.

— Εξήγησέ μου! την παρακαλούσε ο Μιζέ.

— Γρήγορα! Γρήγορα! τον ικέτευε εκείνη. Πρέπει να πάω κοντά του.

— Έτρεξε ο Μιζέ, ταραγμένος, και γάνα — δυο φορές ένωσε η Χριστίνα το τιμόνι γά του ξεφύγει από τα χέρια. Άλλες φορές, ήταν φοβισμένα στο αυτοκίνητο. Σήμερα όμως δεν την ένοιαζε για τίποτε.

— Γρήγορα! Γρήγορα! Ικέτευε μονάχα.

ΑΤΥΧΗΜΑ

Συνέβη τόσο γρήγορα, που ούτε εκείνη, ούτε ο Μιζέ, το κατάλαβαν. Έλαγαν τη στροφή του Δέλτα του Φαλήρου, και ο Μιζέ, προσπαθώντας συγχρόνως να ξεπεράσει κάποιο μπουτσάκο που έπρεξε δίπλα τους. Το άμαξί του έλασε την ισορροπία. Μ' ένα βουγνήτο σχεδόν ανθρώπινο, στοιφο- νούσε γάνα—δυο φορές γύρω από τον έαυτό του κι' έπειτα σταμάτησε, σκαρφαλωμένο στη νησί-δα, στη μέση του δρόμου. Η Χριστίνα έβγαλε μια φωνή φρίκης. Την άλλη στιγμή, ένωσε ένα σκληρό πόνο στο κεφάλι της κι' έπειτα όλα σκοτείνισαν μπροστά της. Δες και το χαλαρόνιστο βράδυ είχε σταματήσει απότομα, λες και η νύχτα άπλωνε πελώριες τις φτερούγες της και κάθε άχτί-δα φωτός χροιάσε προσηύχνη στην αγκαλιά της θάλασσας.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, κατάλαβε πως βοσκοτόπι στο βά-λαιο ενός νοσοκομείου. Ο Μιζές έκοιθε άπ'άνω της. Με κόπο τον αναγνώρισε, χωρίς να είναι σίγουρη στην άρχη πως ήταν αυτός, πραγματικά. Είχε ένα επίδεσμο στο κεφάλι ο Μιζές και το πό-σοστό του ήταν χλωμό κι' άναστα-τόμενο.

— Είμαι βαρειά χτυπημένη; τον ρώτησε υιθυρίστας.

— Έσπινε άπάνω της:

— «Οχι! Σοίζουν κάνει μερικ-τά ράμματα, στο τραχύτο μέρος του κεφαλιού σου, ευτυχώς. Χτύ-πησε στο τζάκι. Πρέπει να μεί-νεις όμως άκίνητη δυο-τρεις ήμέ-ρες. Έγώ χτύπησα ελαφρότερα.

— Έκλεισε τα μάτια της. Έτσι, πλαγισμένη άπάνω στο μαλακό μαξιλάρι, είχε κάποιο συνάφισμα σιγουρίας. Το κεφάλι της πονό-σε, και, καθώς έφερε το χέρι της στο μετωπί της, κατάλαβε πως είχε ένα μεγάλο επίδεσμο. Ένοιω-σε ένα μωρικόνο συναίσθημα σι-γουρίας, όπως όταν ήταν μικρή κι' άρρωστανε και χωνότανε στο κρεβάτι της, ευτυχισμένη γιατί κάποιος ήμερες δεν θα της έλε-γε να μελετήσει, γιατί δεν θα τη μάλλοναγ για τίποτε και θα την περιποιόνταν άλοι...

— Πόση ώρα βρίσκομαι εδώ; ρώτησε.

— Μιά ώρα. Περίμενα ν' ανοί-ξες τα μάτια σου, Χριστίνα, για να συνεννοηθώμε. Τι θα κάνουμε;

Το λευκό, μαλακό μοξίλαιο, σαν να σάλιζε, σαν να μη πρόσφε-ρε πιά την ίδια βαλτοσύνη. Το κε-φάλι της πονόισε τώρα περισσότε-ρο.

— Ειδοποιήθηκε ο άντρας μου; ρώτησε άχνά.

— «Οχι, Χριστίνα. Πρέπει να συνεννοηθώμε.

— Τηλεφώνησέ του, Μιζέ, σε παρακαλώ.

— Νομίζω πως το καλύτερο ποτύχα να κάνω, είναι να πάω μό-νος μου να τον βρω.

— Μα... μπορείς να βγεις έξω; ρώ-τησε.

— Οί γιατροί λένε όχι. Έγώ δέ-νωμ, νομίζω πως επιβάλλεται να πάω.

— Κι' αν γίνης χαρότερα; ρώ-τησε.

— Έγώ ν' ανήκειν τη στιγμή, μπήκε κά-ποιος γιατρός στο βάλαιο. «Όταν είδε το Μιζέ, κούνησε το δάκτυλό του άπειλικά:

— Ά... Κύριε Μαρουλλή... δεν είσατε πειθαρχικός άσθενής. Εί-παμε πως πρέπει να μείνετε μερι-κές ώρες στο κρεβάτι! Και σεις...

— Μα δεν έχω τίποτε, διαμαρ-τυρήθηκε ο άντρας. Μόνον κάποια ζάλη...

— Ακριβώς αυτή η ζάλη, δεν έ-ξέρουμε τί αίτια έχει. Το φρόνιμο είναι, να μείνετε άκίνητος ως το πρωί.

— Απολείεται! Έκανε ο Μιζές κο-πτά. Είναι άπαισιόμορφο να πάω... Γράψε στη Χριστίνα:

— Θα πάω τώρα άμέσως. Σε λί-γο, θαθώμε μαζί με τον Τάσο.

— Με ίδια σας εδνώνη! άναγ-ξε ο γιατρός κατασταλασμένος. Έ-γώ νίπτο τον χείρα μου. Δεν εί-ναι δόλιον φρόνιμο αυτό που κά-νετε.

— Ο Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

— Γιατρέ... τι μπορούμε να κά-νουμε;

— Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

— Γιατρέ... τι μπορούμε να κά-νουμε;

— Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

— Γιατρέ... τι μπορούμε να κά-νουμε;

— Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

— Γιατρέ... τι μπορούμε να κά-νουμε;

— Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

— Γιατρέ... τι μπορούμε να κά-νουμε;

— Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

— Γιατρέ... τι μπορούμε να κά-νουμε;

— Μιζές δεν τον άκουγε πιά. Βοι-σκότανε μολιάς στο διάδρομο. Και μετά δύο λεπτά της ώρας, ά-κουσε η Χριστίνα το αυτοκίνητό της να φεύγει.

Κύτταζε το γιατρό ερωτηματι-κά.

— Τρέλλα! Έκανε αυτός θυμω-μένος.

— Έχει χτυτήσει άσχημα; ρώ-τησε η γυναίκα.

— Το τραύμα του είναι μάλλον επιπόλαιο, αποκρίθηκε ο γιατρός. Η ζάλη όμως που αισθάνεται, εί-ναι άσχετα έντονη. Δεν αποκλείε-ται κάποια έσωτερική αιμορραγία, ή κάποια διάσειση.

Ο ΑΓΙΟΣ ΠΟΡΦΥΡΙΟΣ

Άλλοτε ήθοποιός και προστάτης των συναδέλφων του

Το σωματείο των Έλλήνων Ήθο-ποιών γιόρταζε, στις άρχες Νοεμβρίου, στο έκκλησάκι που βρί-σκεται στο πρώτο πάτωμα του με-γαρώ της ΧΕΝ, για πρώτη φορά τον άγιο του.

Οι εφημερίδες έγραψαν, ότι ο ά-γιος αυτός δεν ύπρχε, δηλαδή δεν είχε άνακαλυφθεί, κι' οι Έλληνες ή-θοποιοί τον άνεκάλεσαν προσφά-τως. Και όμως ο «Σωματείο Έλ-λήνων Ήθοποιών» είχε τεθεί υπό την προστασία του Άγιου Πορφυρίου στα 1900 περίπου.

Άγιοι είναι εκείνοι που θα ξέρουν ότι ο Άγιος Πορφόριος ύπρχε... ή-θοποιός.

Άλλά ιδού με λίγα λόγια ή ι-στορία του άγιου αυτού:

Στα χρόνια του Ιουλιανού του Παραβάτου, ο Χριστιανισμός είχε κηρυχθεί υπό διωγμόν. Ο αυτοκρά-τορ φιλοδοξούσε να ξαναφέρει την ειδωλολατρική θρησκεία των αρχαί-ων Έλλήνων και, ενώ απ' τη μία μεριά θυσίαζε στους δαίμονες της «Ρας και του Απόλλωνος, απ' την άλλη καταδίκαζε τους Χριστι-ανούς και χλεύαζε με κάθε τρόπο τη θρησκεία τους. Την εποχή εκείνη ά-κριβως, ζούσε, μέσα στην άκμή της φήμης και της δράσεώς του, κι' ο ήθοποιός Πορφόριος.

Μιά μέρα, έπρόκειτο να δοθεί στην Αθήν μεγάλη γιορτή για την επέτειο των γενεθλίων του Αυτο-κράτορος, και, μεταξύ των άλλων, είχε προκληθεί να δώση μία παρά-σταση ο ημισήμερος ήθοποιός Πορ-φόριος. Το έργο που έπαιζε, ήταν μία αυτοσχέδια, καθώς φαίνεται, παντομίμα, ή οποία διακαμωδούσε το μυστήριο της βαπτίσσεως.

Η παράσταση άρχισε. Η σκη-νή παρίστανε μία χριστιανική έκ-κλησία, με μία τεράστια κολυμβή-θρα στη μέση και με κεριά τριγύ-ρω άναμμένα. Ο Πορφόριος, που ύ-ποκρινόταν το ρόλο του κατηχημέ-νου, παρουσιάστηκε σέ λίγο μισό-γυμνος και με κωμικές κινήσεις, προχώρησε και μπήκε μέσα στην κολυμβήθρα που ήταν γεμάτη νερό.

Εσφονία όμως στάθηκε άκίνητος, έκ-στατικός, με το βλέμμα καρφωμένο ψηλά, και φώναξε, ενώ τα χαρακτη-ριστικά του είχαν αλλοιωθεί φοβε-ρά:

— Βαπτίζεται ο δούλος του Θε-ού Πορφόριος εις το όνομα του Πα-τρός και του Υιού και του Άγιου Πνεύματος! Αμήν!

Ο Αυτοκράτορ έβαλε τα γέλια, νομίζοντας ότι συνεχίζεται ή πα-ράσταση. Ο Πορφόριος όμως, εκεί-νη τη στιγμή, δεν ύποκρινοταν. Ψα-ά εμψνευσι του είχε έρθει εσφονί-κα — σ' αλήθεια — κι' είχε πιστέψει στο Χριστιανισμό.

Όταν βγήκε από την κολυμβή-θρα, τυλίχτηκε μ' ένα λευκό σεντόνι και διακήρυξε ότι ήταν Χριστιανός. Την ίδια όμως στιγμή, ο Αυτοκρά-τωρ διέταξε και τον άποκεφαλίσαν, άπάνω στη σκηνή.

Όπως είπαμε και παραπάνω, το «Σωματείο Έλλήνων Ήθοποιών», έκτός που είχε τεθεί υπό την προ-στασία του Άγιου Πορφυρίου πρό-εξήντα τεσσάρων και πλέον χρόνων, έπρεπε να προημευθεί κι' ένα είκο-νισμα του Άγιου, όπως έχουν όλα τα σωματεία, στα γραφεία τους και στα λάβάρα τους, εικόνες του προσ-τάτου άγιου τους. Άλλά εικόνησμά του Άγιου Πορφυρίου δεν βρίσκο-ταν ποτέ.

Τότε ο ήθοποιός Γ. Χρυσάφης, σαν από είδικον από τους άλλους συναδέλφους του στα άρχαιολογικά, θυμήθηκε πως είχε άνακαλύψει κά-ποτε μία εικόνα του Άγιου Πορφυ-ρίου στα Καλύβια, στο χωριό της Αττικής.

Άμέσως διαργανώθηκε μία άποστολή από τον τότε πρέ-δρο του Σωματείου Νίκο Λάσκαρη, ή οποία εξέδρασε μέχρι Καλύβι-ων, όπου βρήκε πραγματικά την εικό-να του Άγιου μέσα στην παλιά διζαν-τή έκκλησία των Ταξιάρχων.

Ο Άγιος Πορφόριος εικονίζεται

νεαρώτατος, με ξυρισμένο προφα-νώς το μουστάκι, αφού ήταν ήθο-ποιός.

Μιά και μιλήσαμε όμως για την παράσταση του ημισήμερου ήθο-ποιού Πορφυρίου, θα σάς αναφέ-ρουμε κι' ένα επεισόδιο της καλλι-τεχνικής σταδιοδρομίας, του επί-σης διάσημου ήθοποιού Κοκλέν, δ-πως το διηγείται ο ίδιος:

«Είχα πάλι — γράφει — κάποτε, σέ μία πόλη της κεντρικής Γαλ-λίας και κατέλυσα σ' ένα ξενοδο-χείο ύπνου και φαγητού, στο όποιο συνήθην συνήθως παραγγελιοδόχοι.

Έπειδή δεν ήθελα να γινή γνωστή ή ιδιότητά μου, σημείωσα στο δι-βλίο των ξένων: «Φρειδερίκος Φέβρ, παραγγελιοδόχος, σίνων και σινον-ματωμένων ποτών». Σε λίγες μέ-ρες, είχα γνωρίσει με πολλούς πε-λάτες του ξενοδοχείου.

Ένα μεσημέρι, είχαμε πηή πε-ρισσότερο κρσί από το συνηθισμέ-νο μας κι' είχαμε κάνει κέφι. Έ-νας από τους συνδαιτημένους μας πρότεινε τότε ν' άπαγγείλ η ένα σα-τιρικό ποίημα «για να γελάσουμε».

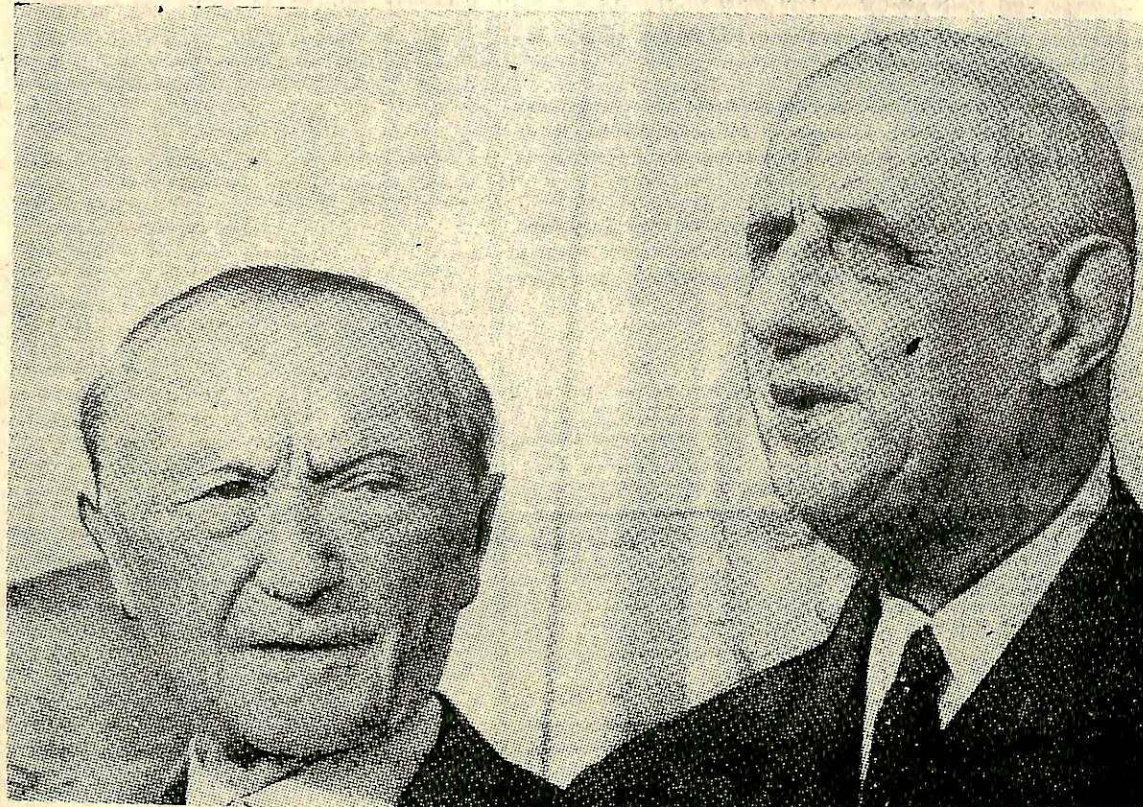
Εσφον, κάποιος άλλος που εί-χε σχέσεις με ήθοποιούς, καθώς έ-λεγε, σηκώθηκε έπάνω κι' άρχισε να μιμνήται διάφορες καλλιτεχνικές δι-σσημότητες του θεάτρου, με πολ-λή επιτυχία. Η τέχνη του μας έν-θουσίαζε πραγματικά. Απομιμήθη-κε τον Μουνιέ Σουλ ως Άμλετ, τη Σάρα Μπενιάρ ως Τόσκα και τε-λεσιώνοντας πρόσθεσε:

— Θέλετε να μιμηθώ τώρα και τον Κοκλέν;

— Μα τον ξέρεις τον Κοκλέν καλά;

— Άν τον ξέρω; Τρώγομε και πίνουμε μαζί επί τρεις μήνες, το περισσότερο καλοκαίρι.

Όταν άκουσα τα λόγια αυτά, παραξενεύτηκα, γιατί δεν

Ο Κόνραντ Άντενάουερ και ο Ντε Γκώλ: Οι πρωτεργάτες της γαλλογερμανικής συμφωνίας.

Η ΔΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

πουργός της Έθνικής Οικονομίας της Κυβερνήσεως Άντενάουερ, στην ανάπτυξη του γερμανικού οικονομικού «θαύματος», δε στερείται ούτε πολιτικού αισθητηρίου, ούτε επιτηδειότητας και υπομονής.

Άλλα, βέβαια, ο Έρχαρντ δεν είναι ο Άντενάουερ κι' ακόμα είναι τόσο διαφορετικός από τον Ντε Γκώλ!

Ο χαρακτήρας τους, οι βαθύτερες σκέψεις τους, η ιδιοσυγκρασία τους, δεν έχουν τίποτα το κοινό, ενώ, ταυτόχρονα, βασικά προλήματα, οικονομικά, πολιτικά και στρατηγικά, θέτουν σε σοβαρή δοκιμασία τις γαλλογερμανικές σχέσεις.

Ο Λούντβιχ Έρχαρντ εξακολουθεί να είναι, έπειτα από ένα χρόνο εξουσίας, ο πιο δημοφιλής εν ενεργεία πολιτικός της χώρας του.

Για όλους παραμένει «ο πατέρας του οικονομικού θαύματος της Δυτικής Γερμανίας», ο δημιουργός της σημερινής καταπληκτικής ευημερίας της χώρας του.

Παρ' όλη αυτή τη δημοτικότητα, η πολιτική θέσι του Λούντβιχ Έρχαρντ δεν είναι τόσο ισχυρή, όσο τουλάχιστο φαίνεται εκ πρώτης όψεως.

ΦΩΣ ΚΑΙ ΣΚΙΕΣ

Μέχρι ν' αναλάβει την προεδρία της Κυβερνήσεως, ο Έρχαρντ

ΓΑΛΛΙΑ - ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

ΣΤΗ Γαλλική Ακαδημία Πολιτικών Επιστημών, μπροστά σ' ολοκληρωτήν πνευματική και πολιτική Γαλλία, ενώ στην πρώτη σειρά ξεχώριζε η υψηλή σιλουέττα του Σαρλ ντε Γκώλ, ο νέος ακαδημαϊκός Κόνραντ Άντενάουερ, μίλησε, ενώ οι διπλωματικοί κύκλοι και ο παγκόσμιος τύπος άνηχουσαν από πληροφορίες και φήμες για την κρίση στις γαλλογερμανικές σχέσεις.

Ο ΑΝΤΕΝΑΟΥΕΡ ΣΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ο πρώην πρωθυπουργός της Ομοσπονδιακής Γερμανίας, ο άνθρωπος, που πήρε την πατρίδα του ερειπωμένη μετά το χιτλερικό εγκλημα και την έκανε μεγάλη Δύναμη, μίλησε σαν πολιτικός και σά φιλόσοφος.

«Σ' όλη μου τη ζωή, προσπάθησα να σώσω μια ισχυρή βρασι στην ειρήνη και τη συμφωνία των λαών, και ιδιαίτερα ανάμεσα στη Γαλλία και στη Γερμανία, που είναι γείτονες. Η τραγική ιστορία των δύο λαών μας, που είχαν να δώσουν ο ένας στον άλλο στο πεδίο του πολιτισμού τόσα πολλά, αλλά και που έκαναν ο ένας στον άλλο τόσο κακό, ή συνείδησι του παρόλογου και καταστρεπτικού αυτού ανταγωνισμού, που ουσιαστικά ήτανε μια αδελφοκτόνα διαμόχη, απέναντι μάλιστα σε κοινούς κινδύνους, με έκαναν να ακολουθήσω με επίμονη την πολιτική της γαλλογερμανικής φιλίας...».

ΟΙ ΓΑΛΛΟΙ, ΠΟΥ ΑΠΑΝΤΗΣΑΝ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΓΕΡΜΑΝΟΥΣ

«Όλοι οι παριστάμενοι κρατούσαν σχεδόν την ανάπνοή τους, ακούγοντας το λόγο του γηραιού Άντενάουερ, κι' αισθάνθηκαν, ότι απευθυνότανε κατ' ευθείαν στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας Ντε Γκώλ, όταν τόνισε:

«Ίσως να χρειάστηκε η τραμπελ δοκιμασία των δύο πολέμων που σίλωνε μας και οι ανακατατάξεις των πολιτικών δυνάμεων σε παγκόσμια κλίμακα, για να προετοιμασθή το έδαφος της γαλλογερμανικής συμφωνίας. Άλλα

όπωςδήποτε, όλα θα έμεναν μάταια, χωρίς την πρωτοβουλία εκείνων των Γάλλων, που μ' απλώσαν το χέρι, μετά την καταστροφή της χώρας μας. Στόν κατάλογο αυτών, που άρχισαν το έργο της συμφιλίωσης, πρέπει να αναφέρω τον Ρομπέρ Σουμάν, αλλά αισθάνομαι τη βαθιά υποχρέωσι να σταθώ στο όνομα εκείνου, που μ' απλώσε σήμερα με την παρουσία του, στο όνομα του Σαρλ ντε Γκώλ».

Ο λόγος του Άντενάουερ έκανε βαθιά εντύπωση, αλλά η ιστορία — μικρή και μεγάλη — συνεχίζεται στη Βόννη και στο Παρίσι.

Ο Κόνραντ Άντενάουερ δεν έσπασε βέβαια στη γαλλική πρωτεύουσα, μόνο για να γίνει δεκτός στην Ακαδημία και να εκφωνήσει ένα βαρυσήμαντο λόγο.

Η ΓΑΛΛΟΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΥΝΘΗΚΗ

Ο Άντενάουερ είναι ο πολιτικός, που υπέγραψε τη γαλλογερμανική συνθήκη φιλίας και συμμαχίας, που τώρα απειλείται από πολλούς κινδύνους.

«Είστε ένας μεγάλος λαός», είχε τόνισι στο λόγο του στη Βόννη, πριν από δυο χρόνια ακριβώς, ο Ντε Γκώλ, απευθυνόμενος σ' ένα πλήθος, που τον αποθέωσε.

Οι έχτισαν μαζί ο Ντε Γκώλ και ο Άντενάουερ, δεν το ξεχάσαν οι δύο λαοί και σίγουρα ανήκει πιά στην ιστορία.

Άλλα αυτό είναι το παρελθόν, το άμεσο έστω παρελθόν. Το παρόν παρουσιάζεται κάπως διαφορετικά.

Ο Κόνραντ Άντενάουερ υποσύρθηκε από την εξουσία. Και τώρα, ένα χρόνο μετά την ανάληψι της πρωθυπουργίας, στη Δυτική Γερμανία, από τον Λούντβιχ Έρ-

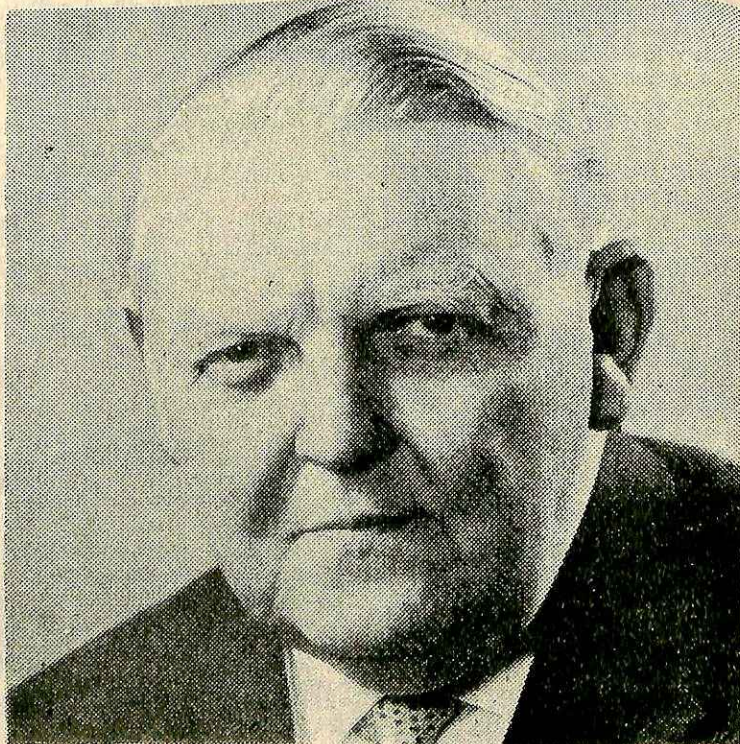
χαρντ, η γαλλογερμανική φιλία περνάει ώρες δοκιμασίας και κρίσεως.

ΛΟΥΝΤΒΙΧ ΕΡΧΑΡΝΤ

Αναμφίβολα, ο Γερμανός καγκελάριος, που συνέβαλε, σαν υ-

«ζούσε» κάτω από τη σκιά του Άντενάουερ και συνέχισε το βασικό του έργο της ανθρωπότητας και ανάπτυξεως της γερμανικής οικονομίας.

Τώρα, σαν πρωθυπουργός, με όλους τους προβολείς της δημο-

Ο Πρωθυπουργός της Ομοσπονδιακής Γερμανίας Λούντβιχ Έρχαρντ: Αναποφάσιτος:

σιότητος στραμμένους απάνω του, το παραμικρότερο «λάθος» του και η πιο ελάχιστη παράλειψι παίρνουν άμέσως διαστάσεις.

Ο Έρχαρντ είναι τόσο τιμωρός και δημιουργικά έξυπνος, ώστε έσπευσε να ομολογήσει μόνος του τα λάθη του και να προσπαθήσι να τα διορθώσι.

Άλλ' ακριβώς αυτή η τακτική του άρχισε να δίνει την εντύπωση στους άλλους, ιδιαίτερα μάλιστα στο εξωτερικό, ότι είναι αναποφάσιτος και άνικανος να κυβερνήσι με δύναμη...

Οι κριτικές, άλλωστε, αυτές δεν ακούγονται μόνο στη Γαλλία — για τα προβλήματα των γαλλογερμανικών σχέσεων — αλλά και στην ίδια τη Γερμανία, από ώριμους πολιτικούς κύκλους, που, όπως λέγεται, τους εμπνέει ο ίδιος ο Άντενάουερ, που ποτέ δε μπόρεσε να «συνεννοηθή» με τον Έρχαρντ...

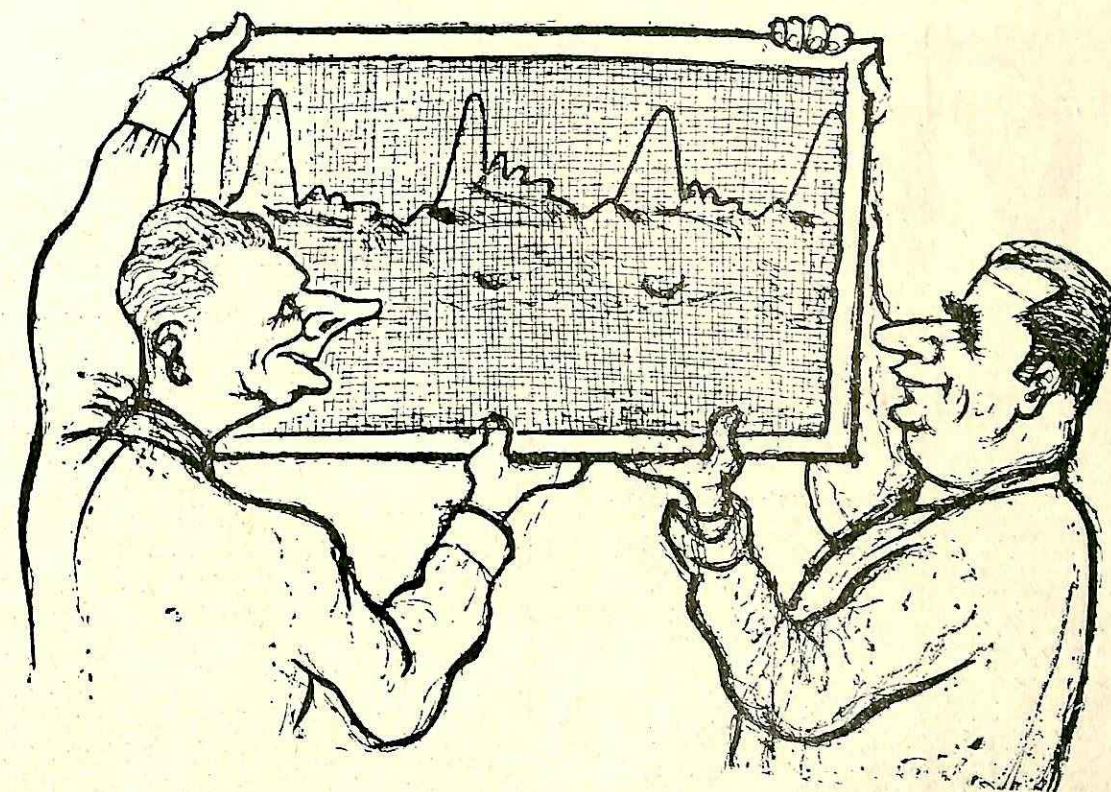
ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Στα πλαίσια της Κοινής Ευρωπαϊκής Αγοράς, οι θέσεις Γαλλίας και Γερμανίας εμφανίζονται αντίθετες.

Στο θέμα της πολυμερούς ατλαντικής δυνάμεως, η Γαλλία έχει αντίθετες απόψεις από τη Γερμανία.

Στη «γραμμή» των σχέσεων Ηνωμένων Πολιτειών και Ομοσπονδιακής Γερμανίας, η Γαλλία έχει πολλές αντιρροήσεις.

Πολλά από τα προβλήματα,

Μια χαρακτηριστική γελοιογραφία: Το ηλεκτροκαρδιογράφημα του Ντε Γκώλ...

Δοκιμασία μιάς συμμαχίας

που χωρίζουν τώρα τη Γαλλία από τη Γερμανία, είναι καθαρώς τεχνικά, κι' αυτά σίγουρα είναι τα λιγότερα σοβαρά.

Άλλα υπάρχουν και βαθύτερα, που περιπλέκονται, γιατί συνδυούνται με τις γενικές εκλογές της

Δυτικής Γερμανίας, το προσεχές έτος.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 1965

Σίγουρα, ο αποφασιστικός παράγοντας σ' αυτές τις εκλογές θα είναι η αγροτική τάξι, που, κατά

παράδοσι, υποστηρίζει το κόμμα του Άντενάουερ και του Έρχαρντ, τους Χριστιανοδημοκράτες.

Η «πρώσι» των τιμών των γερμανικών αγροτικών προϊόντων, για να γίνει δυνατή η εισαγωγή τους στη Γαλλία, μπορεί βέβαια να καλυφθή με μία επιδότησι τους από το Κράτος, αλλά αυτό θα δυσχερέσει άλλες κοινωνικές τάξεις.

Η Γαλλία επιμένει να λειτούργησι, επί τέλους, η Κοινή Αγορά και για τα γεωργικά προϊόντα, κι' αυτό δημιουργεί, για τη γερμανική οικονομία, πλήθος προβλημάτων. Η Γαλλία, άλλωστε, έχει και αυτή ζωτική ανάγκη να εξαγάγη ώριμα γεωργικά της προϊόντα στη Γερμανία.

Ήδη ελπίζεται, ότι οι «επαικτοί» θα βρουν μία λύσι στο δύσκολο αυτό πρόβλημα.

ΒΑΘΥΤΕΡΟΙ ΛΟΓΟΙ

Άλλα ο Έρχαρντ έχει την εντύπωση — και η εντύπωση του είναι σωστή — ότι άλλος είναι ο βαθύτερος λόγος της διαφωνίας του με τον Ντε Γκώλ και των δυσχερειών στις σχέσεις τους.

Στο στρατιωτικό κυρίως πεδίο, ο Έρχαρντ είναι «άνευ όρων» δεμένος με τις Ηνωμένες Πολιτείες. Και στο πολιτικό πεδίο ρίχνει συνεχώς βλέμματα πολύ φιλικά, όπως τουλάχιστον πιστεύει ο Ντε Γκώλ — στην Αγγλία.

Η φιλοδξία της Γαλλίας του Ντε Γκώλ — μία φιλοδοξία, που μπήκε μάλιστα στο στάδιο της πραγματοποίησης — είναι η Ευρώπη και ιδιαίτερα ο γαλλογερμανικός πυρήνας της, να αποκτήσι μια σχετική ανεξαρτησία από τις Ηνωμένες Πολιτείες, τόσο στο στρατιωτικό όσο και στο πολιτικό επίπεδο.

ΤΟ «ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΕΔΙΟ» ΤΟΥ ΝΤΕ ΓΚΩΛ

Ο Ντε Γκώλ θέλει να δώσει στην Ευρώπη — στην «Ευρώπη των» — τις διαστάσεις μιάς πραγματικής τρίτης Δυνάμεως, ανάμεσα στις Ηνωμένες Πολιτείες και στη Σοβιετική Ένωση.

Σ' αυτό το «μεγάλο σχέδιο» βλέπει την πολιτική του Έρχαρντ σαν εμπόδιο.

Και, μέχρις ένα σημείο, το ίδιο βλέπει και ο Άντενάουερ.

Βέβαια είναι πάντως, ότι ο γερμανικός λαός, ενώ επιθυμεί βαθύτατα τη φιλία και τη συμμαχία της Γαλλίας, μέσα στα πλαίσια της Ευρώπης, δε θέλει και να δυσχερέσει σε τίποτα τη μεγάλη υπερατλαντική Δύναμη.

Άλλοι μόνον, τονίζουν οι υπεύθυνοι γερμανικοί κύκλοι, αν οι Αμερικανοί άρχισαν να μην ενδιαφέρονται για την Ευρώπη, άλλοι μόνον αν η πυρηνική δύναμι των Ηνωμένων Πολιτειών δεν θα στέκεται «άνευ όρων» στο πλευρό μας.

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Άλλα ο Ντε Γκώλ, που βλέπει πολύ μακριά, τονίζει πως, έπειτα ακριβώς ο σοβιετικός κίνδυνος απομακρύνεται, δίνεται μία μοναδική ευκαιρία στην Ευρώπη να οργανωθεί και να τραβήξει μπροστά, χωρίς τη «συστηματική» παρουσία προσημάτων, που φυσικά είναι να κυττάζουν, πριν απ' όλα, το προσωπικό τους συμφέρον.

Το ταξίδι του Άντενάουερ στο Παρίσι και οι συνομιλίες του με τον Ντε Γκώλ, κατόρθωσαν να υπερικήσουν τη γαλλογερμανική κρίσι, έτσι κι' αν τα βασικά προβλήματα παραμένουν.

ΕΝΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΕΡΓΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ένα πάντως είναι βέβαιο: «Οπτι το μεγάλο, το ιστορικό, το ζωτικό έργο της γαλλογερμανικής συμφωνίας συνεχίζεται.

Για την ώρα τουλάχιστον, οι χιτλερικοί δαίμονες εξωρρίστηκαν. Το μέλλον δεν οικοδομείται χωρίς προβλήματα και αντιθέσεις.

ΕΠ. ΜΕΤ.

Τι ή τη γυναίκα ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΕΣΕΙΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

B

Θυμάμαι κάποια νεαρή παντρεμένη, που μου είπε μία μέρα, καίγοντας: «Όλα θα είχαν τακτοποιηθεί, αν ήμαστε μόνοι...» μάλιστα, αν μικρή φιλονεικία μας άνακατεψαν και τα πεθερικά μου κι' έτσι όλα πήραν το χειρότερο δρόμο».

Κάθε ζευγάρι, είναι φυσικό να έχει κάθε τόσο μία μικρή φιλονεικία. Όταν, όμως, οι άσχημες φράσεις, που γενικά έρχονται στα χείλη όταν φιλονεικούμε, ακούγονται και κρίνονται από άλλα άτομα, μπορεί να πάρουν σημασίες που δεν έχουν στην πραγματικότητα και να μεταμορφωθούν σε άσυγχωρητες όφειλες. Αν και τι πέσει το στόμα πρώτα, καθορίζει το γάμο, όταν δηλαδή οι σύζυγοι δεν έχουν γνωρίσει ακόμα καλά, οι κρίσεις και οι κατηγορίες των γονέων, μπορεί να βαρύνουν τόσο την ατμόσφαιρα, ώστε η πιο άπλη φιλονεικία να καταλήξει σε χωρισμό.

Υπάρχει ακόμα μία άλλη επικίνδυνη πλευρά στην συμβίωση με τους γονείς: η πλευρά της σεξουαλικής προσαρμογής. Πολλές γυναίκες, παλαιότερες, όταν έφταναν στο διπλανό δωμάτιο υπάρχει κάποιος που μπορεί να μαντέψει ή να ακούσει τα ερωτικά χείλη της με τον άντρα τους. Η ιδέα της παρουσίας των άλλων τις ταράζει τόσο βαθιά, ώστε καταλήγουν να δείχνουν μία αδιάκοπη ψυχρότητα. Σε αυτές τις περιπτώσεις, για να σωθεί ο γάμος, υπάρχει μόνο μία διέξοδος, ακόμα κι' αν απαιτεί σοβαρές οικονομικές θυσίες: Να ζηση το ζευγάρι μόνο του.

Ένας άλλος παράγοντας, που μπορεί να έχει σπουδαία σημασία στη σεξουαλική ζωή του ζευγαριού, είναι η εργασία της γυναίκας έξω από το σπίτι. Η γυναίκα που εργάζεται, γυρίζει συχνά κουρασμένη και νιώθει πραγματική απελπισία, αντιμετώπιζοντας τις άμετρες δουλειές, που πρέπει να γίνουν στο σπίτι. Αυτή η υπερπόνηση μπορεί να επιβράση άρνητικά στη σεξουαλική σφαίρα και να κάνει τη γυναίκα ψυχρή. Εύτυχως, μία γυναίκα έξυπνη και ερωτευμένη δεν άργει να βρει τη σωστή ισορροπία, μαθαίνοντας να μοιράζει σωστά τον εαυτό της ανάμεσα στην εργασία και στο σύζυγο, που πρέπει να τον θεωρεί σημαντικότερο από κάθε τι άλλο. Μία περισσότερο ψυχολόγος συμβουλεύει στις γυναίκες, που εργάζονται έξω από το σπίτι και που καταβάλλουν μία αδιάκοπη σωματική και πνευματική προσπάθεια, να προσπαθούν να δημιουργούν μία πολύ ρομαντική ατμόσφαιρα, κάτι σαν μικρό παράδεισο, σ' εκείνο το δωμάτιο, που ύστερα από ώρες και ώρες κόπου και φυσικής υπερπόνησης, ξεναυσιαντούν το σύζυγό τους, δηλαδή στο υπνοδωμάτιο. «Η ατμόσφαιρα πρέπει να είναι τέτοια», προσθέτει η ψυχολόγος, «ώστε να υποδοθή τη γυναίκα να διασχίσει κάθε σκέψη, κάθε ανησυχία, που θα αφορά την εργασία της ή ακόμα και τις δουλειές που σπιτιού. Το υπνοδωμάτιο, πρέπει να είναι η ρομαντική όασις, που θα απομονώνει αυτή και τον σύζυγό της από τον υπόλοιπο κόσμο και από τις έγνοιες της καθημερινής ζωής και της πολιτικής ρουτίνας. Είναι πολύ σημαντικό για την εργάσιμη γυναίκα να καταρθώνη να αισιόθυγη όλο το φορτίο της ψυχικής υπερπόνησής, που είναι φυσικό να της δημιουργούν οι εφθόνες της εξωτερικής εργασίας και οι έγνοιες του σπιτιού και να ξεαναβίωσει, μέσα στην ατμόσφαιρα της σεξουαλικής κρεβατοκάμαρας, μόνο μία ερωτευμένη γυναίκα».

Μερικές φορές, ακόμα και η έπαφση με την πραγματικότητα μπορεί να προκαλέσει ένα αστόχ στη νεαρή σύζυγο, που δεν έχει προβλέψει πως, μετά το γάμο, θα είναι άνοχησμένη, να αλλάξει πολλές συνήθειές της. Στο διάστημα του άρραβώνα, ο άρραβωνιαστικός της φρόντιζε να της δείξει μόνο τη ρομαντική όψη του χαρακτήρα του. Και τώρα, η άνοχησμένη, που χαρακτηρίζει τη νεαρή σύζυγο, της απαγορεύει να δεχτεί απόλυτα την πραγματικότητα. Θάβει να συνεχιστούν όλα όπως στις πρώτες μέρες. Να είναι η ζωή γεμάτη από ρομαντικές φράσεις, από πρυφερά αγκαλιασμάτα, από δώρα, από λουλούδια. Της φαίνεται φρικτό ο-αν καταλαβαίνει πως ο άντρας της δεν ασχολείται πια μ' αυτήν όπως άλλοτε, και πως επιθυμεί να διατηρήσει ωριαμένες συνήθειες από την εργνική ζωή του.

Μία κοπέλλα μου έμπιστεύτηκε, πως ο σύζυγός της έβλεπε σ' αυτήν μόνο μία καλή αντικαταστάτρια της μητέρας του, δηλαδή μία γυναίκα ικανή να κρατάει τακτοποιημένο το σπίτι και να του ετοιμάζει το φαγητό. Πολλές φορές, γυρίζει στο σπίτι από την εργασία: μαζί με φίλους του, χωρίς να την έχει είδομένη από πριν, και άλλοτε πάλι έπρεπε από το γραφείο πολύ καθυστερημένος. Μου είπε, ακόμα, πως, μετά το δείπνο, ο σύζυγος πήγαινε άμέσως στο κρεβάτι, η καθόταν σε μία πολυθρόνα που σαλονιού για να

διαβάσει, αφήνοντας την μόνη στην κουζίνα να πλένει πιάτα. Αυτή η στάση του την ταπεινώνει σε τέτοιο σημείο, που θεωρούσε το γάμο της αποτυχημένο και αισθανόταν πραγματική απογοήτευση, για τις σεξουαλικές σχέσεις. Ο σύζυγος, που δεν καταλάβαινε πως την πλήγωνε με τη συμπεριφορά του, δεν μπορούσε να εξηγήσει την αιτία της ψυχρότητάς της. Μόνο άργότερα, ύστερα από μία δική μου επέμβαση, κατάλαβε πως η γυναίκα του δεν ήταν δυνατόν να του δείχνει θερμότητα, αφού η ψυχρή της ήταν γεμάτη από μνηστικότητα έναντι του. Έτσι, φρόντισε να ξαναδημιουργήσει γύρω της μία ρομαντική ατμόσφαιρα και πολύ γρήγορα το ζευγάρι έφθασε στην απόλυτη φυσική αρμονία.

Οι άντρες γενικά εκτιμούν, πολύ περισσότερο από τη γυναίκα, τις σεξουαλικές ευχαριστίσεις και γι' αυτό το νιώθουν απογοητευμένοι, ο-αν εκείνη δεν απαντά με θερμότητα και χαρά στις εκδηλώσεις τους. Ο άντρας κατορθώνει να λησμονήσει μία φιλονεικία, μ' ένα ερωτικό αγκαλιασμά, ενώ στη γυναίκα δεν συμβαίνει το ίδιο. Αυτή είναι μία από τις μεγαλύτερες διαφορές ανάμεσα στα δύο φύλα, που δεν πρέπει να ξεχνιέται ποτέ και αντίθετα, μάλιστα, πρέπει να χρησιμοποιηθεί για να εξομαλύνει τα εμπόδια.

Για να βρεθεί η φυσική αρμονία, ο σύζυγος πρέπει να φροντίσει, όταν νιώθει πως η γυναίκα μένει ψυχρή

ΤΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΣΕ Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ο ήλεκτρολόγος Άντολφ Χέρμπερτ έταψή πρό μηνών ζωντανός σε μία οδό ορχυμένη της Δυτικής Γερμανίας, μαζί με μερικούς άλλους εργάτες. Ο άντρας Άντολφ διεσώθη τελικά, αλλά το πάθημα αυτό του προκάλεσε ένα τρομερό νευρικό κλονισμό, που οι γιατροί πίστευαν ότι δε θα κατάρθωναν ποτέ να θεραπευθούν. «Οι όμως δεν κατάρωθωσαν, με τη στήριξη της, την επιμονή της Χέρμπερτ, θεραπευμένος πια, μπόρεσε να δηλώσει τη μνηστή του σε μία εκκλησία του Άνντερόου και να την παντρευτεί. Για ν' αποδείξει δε πως είναι τελείως καλά, τη σήκωσε, βγαίνοντας, στα γέρα και πάλι μπράτσας του.

στις εκδηλώσεις του, να κάνει μία αίσθητη εξέταση στη συνείδησή του, για να ανακαλύψει αν η συμπεριφορά του απέναντί της είναι σωστή και ευγενική και αν της προσφέρει εκείνη την απαραίτητη τρυφερότητα, για την οποία είναι διψασμένη. Η γυναίκα, από τη δική της πλευρά, πρέπει να προσπαθήσει να ανταποκριθεί στις εκδηλώσεις του συζύγου της, ακόμα δε περισσότερο στις περιπτώσεις που νιώθει παραμελημένη. Αυτό μπορεί να είναι αρκετό, για να γκρεμιστεί το τείχος που έχει δημιουργήσει ανάμεσα στους δύο συζύγους, και να βρουν επιτέλους την απόλυτη κατανόηση και την ευτυχία. Δυστυχώς, πολύ συχνά οι δύο σύζυγοι δεν βρίσκουν το θάρρος να εκδηλώσουν με λόγια τα συναισθήματά τους. Ιδιαίτερα οι γυναίκες, από φόβο μήπως προσβάλλουν το σύζυγό τους, διατάζουν να μιλήσουν και να ξεκαθαρίσουν κάθε πρόβλημα. Άλλες φορές, νιώθοντας άνακατοποίητες, γίνονται μελαγχολικές και αδιάκοπα νευρικές, καταστρέφοντας έτσι το γάμο. Άλλα τον καταστρέφουν κι' εκείνοι οι σύζυγοι, που δεν προσπαθούν να καταλάβουν τη γυναίκα ψυχολογία και που παρεξηγούν πολύ εύκολα την ψυχρότητα της συζύγου τους, ενώ στην πραγματικότητα, τις πιο πολλές φορές, οι υπεύθυνοι είναι αυτοί οι ίδιοι.

Η ελλεικρίνεια, η άνοιχτη συζητήση, είναι η μοναδική διέξοδος, όταν κάποια απειλητική σκιά σκοτεινιάζει τη σεξουαλική ζωή. Δεν μπορεί να υπάρξει κατανόηση, όταν λείπει ο διαλογικός διάλογος στους δύο, όταν και οι δύο είναι άνοιχτοι να τα πουν όλα και να τα ακούσουν όλα.

Η εύτυχια δεν εξαρτάται μόνο από τη φυσική αρμονία, από την οικονομική άνεση ή από την ομοιότητα της κοινωνικής τάξεως. Έξαρτάται, πριν απ' όλα, από την ένταση του έρωτα που συνδέει τους δύο συζύγους, από την αμοιβαία κατανόηση και από την επιθυμία να συμφωνήσουν και να δημιουργήσουν μία δική τους, αρμονική ζωή.

Ανάμεσα σε δύο συζύγους, που αγαπιούνται πραγματικά, οι αναποφευκτες φιλονεικίες δεν είναι δυνατόν να φτάσουν ποτέ σε σκέψη χωρισμού. Μπορεί όμως να συμβεί κι' αυτό, όταν λείπει εκείνη η κατανόηση κι' η φιλία, που πρέπει να συνοδεύει πάντα τον έρωτα, για να δημιουργηθεί τη μεγάλη, την αληθινή αγάπη, που αντέχει στα χρόνια και στις δοκιμασίες.

ΜΑΙΡΗ ΧΟΠ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο έρωτας και η οικογένεια.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΛΕΥΚΑ ΔΟΝΤΙΑ

Μπορείτε να κάμτε λευκά τα δόντια σας, χωρίς να καταστρέψετε το σμάλι τους, χρησιμοποιώντας, τρεις φορές την εβδομάδα, την ακόλουθη οδοντόπαστα:

Σ κόνη από φυτικών άνθρακα 20 γραμ.
Ανθρακικό άσβεστο 15 »

Μπορείτε επίσης να προσθέσετε μερικές σταγόνες γάλα μαγνησίας, στο νερό με το οποίο τα ξεπλένετε. «Η να τα πλένετε δύο φορές την εβδομάδα με λίγο χλιαρό νερό, στο οποίο θα προσθέσετε οξυζενέ (1 κουταλάκι του καφέ οξυζενέ μέσα σ' ένα ποτήρι νερό).

Προκειμένου να πάτε σε μία κοσμική συγκέντρωση, δεν βλάπτει να περάσετε τα δόντια σας μ' ένα βαμβάκι, που θα το βρέξετε σε οξυζενέ. Άρκει να μη γίνεται αυτό συχνά.

«Αν κρινίζετε πολύ και τα δόντια σας έχουν κτερινίσει από το κέπινγμα, μπορείτε να ριχνετε πάνω στην οδοντόπαστα σας, δύο ως τρεις φορές την εβδομάδα, μερικές σταγόνες λεμονιού, στις οποίες θα προσέθετε μία πολύ μικρή πρέζα σόδας. «Αν το κτερινίσμα είναι πολύ έντονο, θα καταφύγετε στο γιαιτό σας, που θα σας κάνει τοπικές πλύσεις με οξυζενέ 100 ογκών.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ : Άλίκη
ΓΟΥΓ'ΑΦΡΙΝΤ ΧΑΪΝΤ ΓΟΥΓ'ΑΪΤ : Κάραγουαιη
ΚΑΘΡΗΝ ΚΑΘ : Άννα
ΤΖΕΣ ΚΟΝΡΑΝΤ : Μπάρρυ

Σενάριο : ΤΖΩΡΤΖ ΣΑΙΝ ΤΖΩΡΤΖ
Φωτογραφία : ΑΡ. ΚΑΡΥΔΗ ΦΟΥΞ
Μουσική : ΜΑΝΟΥ ΧΑΤΖΙΔΑΚΙ

Μία πικάντικη αισθηματική κομεντί της ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ, που σκηνοθέτησε ο ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΑΤΕ.

150Ν. — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Μπάρρυ Ούιλσον βρίσκεται στις Βερμούδες, μαζί με τη μνηστή του Κόννη, όταν το ραδιόφωνο τον πληροφορεί πως είναι ο μοναδικός κληρονόμος του θείου του Πλάτωνος Καρακή, που άφησε πεθαίνοντας στη Νέα Υόρκη, την ακμάζουσα βιομηχανία «Σάλτες και Χαμπόργκερς Καρακή» αξίας πολλών εκατομμυρίων δολαρίων. Φεύγει αεροπορικώς για τη Νέα Υόρκη και τρέχει άμέσως στο δικηγορικό γραφείο του κ. Καραγουαίη.

— Ψάχνουμε παντού για σάς, του λέει ο Καραγουαίη. Γκαρίζετε τη συνταγή της σάλτσας των χαμπόργκερς Καρακή;

— Στην γεύση της και τη βρίσκει υπέροχη.

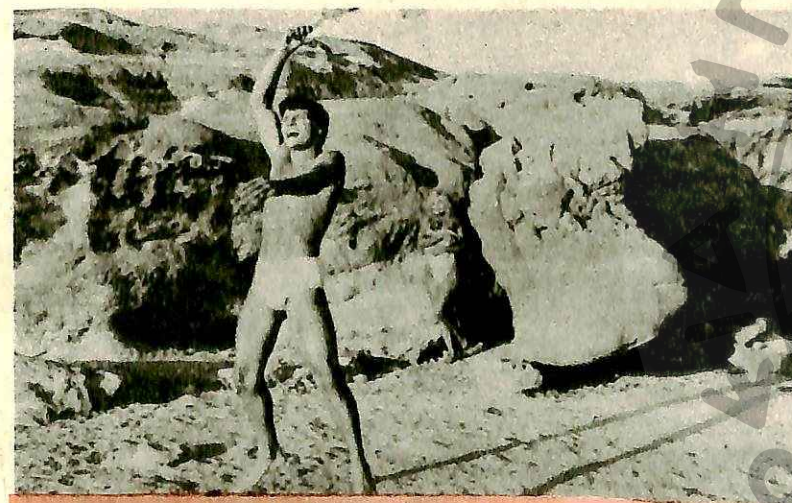
— Αυτό δεν άρκει. Όλακλας η επιχείρησή του θείου σας στηρίζεται στη συνταγή της σάλτσας. Καθόλου άπιστο να τη φύλαγε στο μυσλό του. Χωρίς αυτή, η βιομηχανία δεν έχει αξία.

— Και τα εκατομμύρια που είχε;

— Αυτά έγιναν Εύτυχια! Κάθε δολάριο, που κέρδιζε ο θείος σας, τσάπαινε στην Εύτυχία, ένα ελληνικό ησάκι, στο οποίο γεννήθηκε. Το ησάκι αυτό το άηκε, δεν έχει όμως καμμία αξία. Χθες πάντως πήρα ένα τηλεγράφημα από κάποιον Παστρούδη. Προσφέρει ένα εκατομμύριο για το ησάκι.

Ο Μπάρρυ φεύγει άμέσως για την Ελλάδα και κατορθώνει να πείσει τον Καραγουαίη να τον ακολουθήσει. Στην Εύτυχία, τους γίνονται ενθουσιώδεις υποδοχές. Η Άννα, η δημαρχία του ησάκι, τρενλαίνει με τις περιπολιές της τον Καραγουαίη και του ετοιμάζει φαγητό, για τα οποία χρησιμοποιεί όλο της το ταλέντο σαν μαγείρισσα. Ο Μπάρρυ εξ άλλου παλαρκεί την κόρη της Άλίκης άλλα, συμφωνά με τα ήθη του ησάκι, ένας άντρας δεν μπορεί ν' αγγίξει ένα κορίτσι, παρά μόνο αφού το παντρευτεί.

Η Άλίκη και η μητέρα της καταστρώνουν ένα σχέδιο, για να εμπόδισουν τον Μπάρρυ να πουλήσει το ησάκι τους στον Παστρούδη. Πηγαίνουντας με μία παλιά βάρκα στο μεγάλο ησάκι, μαζί με τον Μπάρρυ, η Άλίκη τη βουλιάζει κοντά σ' ένα μικρό έρημονησί. Φτάνουν σ' αυτό κολυμπώντας και γδύνονται για να στεγνώσουν...

...είναι συνεχώς κορφαμένα πάνω στους δύο νέους του ησάκι. Τους βλέπουν σχεδόν δολοφονικούς και δεν μπορούν να εξηγήσουν πως βρέθηκαν και τ' ηγυρεύουν πάνω σ' εκείνο το έρημονησί.

Ο Μπάρρυ αρπάζει σε μία στιγμή το πανταλόνι του και κάνει σινιάλο προς το κόττερο.

Μία από τις γυναίκες χαμηλώνει τότε τα κυάλια της και λέει στους άλλους:

— Κάτι πρέπει να κάνουμε... Τα δύστυχα παιδιά θα κρυφούν...

Το κόττερο έχει σταματήσει σε απόσταση 500 περίπου μέτρων από το ησάκι, πάνω στο οποίο βρίσκονται η Άλίκη και ο Μπάρρυ. Οι δύο «ναυαγοί», καθώς το κυττάζουν, βλέπουν πως η κουπαστή του είναι γεμάτη κόσμο, που με κυάλια, παρακολουθεί όλες τις κινήσεις. Εκτός από το πλήρωμα, πάνω στο κόττερο διακρίνουν κάποιον με στολή αξιωματικού του εμπορικού ναυτικού και γύρω του μερικές νέες και άρσιες κοπέλλες.

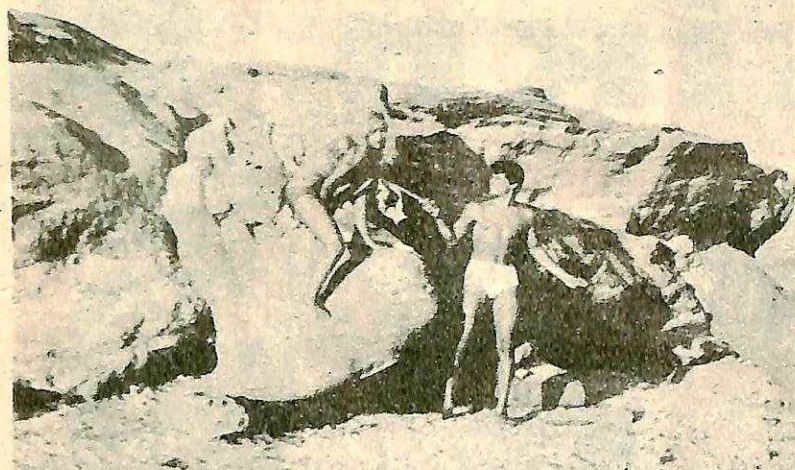
Τα κυάλια που κρατούν οι άνθρωποι στο κόττερο...

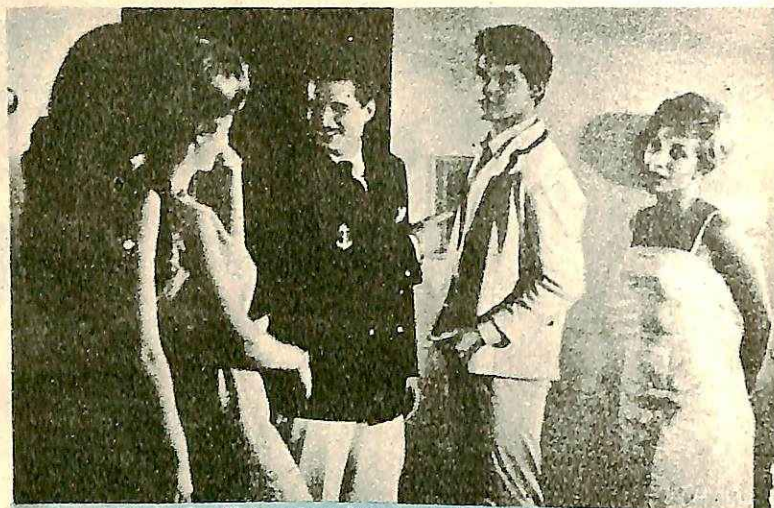
Ο άντρας με τη στολή και το πηλίκιο του αξιωματικού συμφωνεί μαζί της και φωνάζει στο πλήρωμα:

— Ποιός από σάς θέλει να πάει να τους φέρει;

Σ' απάντησή, όλο το πλήρωμα πηδώνει στη θάλασσα. Κολυμπώντας οι άντρες προσπαθούν να μπουν μέσα στο μικρό βαρκάκι, που είναι αφανισμένο πλάι στο κόττερο. Τελικά, όλοι κατορθώνουν να σκαφαλώσουν σ' αυτό και έπειδή είναι μόνο για δύο άτομα, το μικρό πλοίαρχο βουλιάζει, όπως είναι φυσικό!

Ενώ το πλήρωμα κατεβάζει στη θάλασσα μία άλλη βάρκα, στο νησί τους η 'Αλίκη και ο Μπάρρυ προσπαθούν να ντυθούν διαστικά, για να είναι έτοιμοι να επιβιβαστούν στη βάρκα.
Υστερα από λίγο, βρίσκονται και οι δυο πάνω στο κόττερο. Τους παραχαρουν άμεσως δυο υπερπολυτελείς καμπίνες και τους δίνουν κομψά ρούχα, για ν' αλλάξουν και ν' απαλλαγούν από τα βρεγμένα τους. Λίγα αργότερα, ο ίδιος ο πλοίαρχος, που δεν είναι άλλος από τον Παστρούδη...

...στών όποιον ήθελε να τηλεφωνήσει ο Μπάρρυ, τον υπέδεχεται στο μεγάλο σαλόνι του γιού του.
— Καλώς ήρθατε στον πολιτισμό, του λέει χαμογελώντας πονηρά. Έδω που τα λέμε όμως, μου οφείλετε μία εξήγησι...
ΜΠΑΡΡΥ: Ποιός, εγώ;
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Παρ' αλίγο να χάσω αλόκληρο το πλήρωμά μου όταν εξήγησα έθελοντές, για να σας φέρουν εδώ... (Γελά). Δική σας ήταν η ιδέα να βουλιάζετε τη βάρκα;...

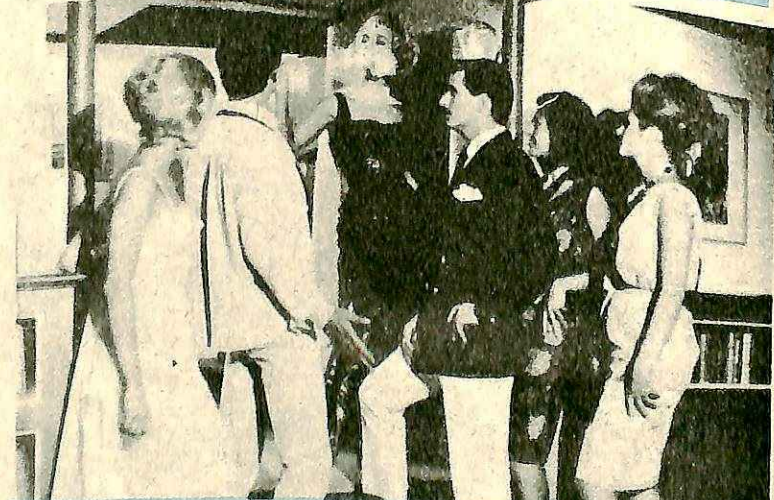
...Η μήπως ήταν της δεσποινίδος, που σας συνόδευε;
ΜΠΑΡΡΥ: Ήταν άτυχισμα!...
Ο Παστρούδης και οι τρεις νέες της συντροφιάς του γελούν.
ΜΠΑΡΡΥ: Τι το άστείο βρίσκετε σ' αυτό που είπα;
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Έλεγα προηγουμένως στις νεαρές δεσποινίδες πως φαίνονταν πολύ περιεργό να χάσετε συγχρόνως τη βάρκα και τα ρούχα σας.
Οι γυναίκες γελούν ξανά...
ΜΠΑΡΡΥ: Και πάλι δε σας καταλαβαίνω.

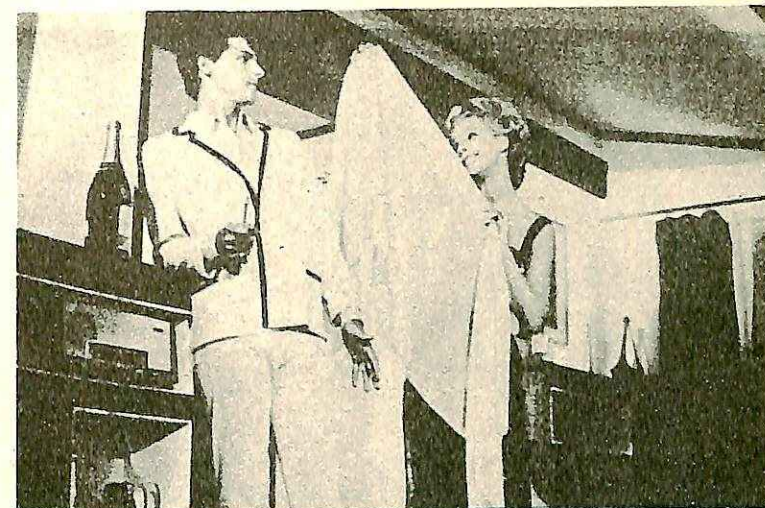
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Μην ανησυχείτε. Το μυστικό σας δεν κινδυνεύει. 'Αλβεια, μιλάμε τόσην ώρα και δε συστηθήκαμε... Ονομάζομαι Παστρούδης... 'Αρτέμιος Παστρούδης.
ΜΠΑΡΡΥ: Χαίρω... (Σαφηνιάζεται): Παστρούδης, είπατε;
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Ναι, και οι δεσποινίδες είναι η μίς Τζακότ, η μίς 'Ελσιότ και η μίς Σινάιντερ.
ΜΠΑΡΡΥ: Εγώ είμαι ο Μπάρρυ Ούλσων, κύριε Παστρούδη. Μέρες τώρα, προσπαθώ να επικοινωνήσω μαζί σας.

ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Μα αυτό είναι πολύ ευχάριστο, κύριε Ούλσων. 'Ακριβώς στην Εύτυχία πηγαίνουμε κι' εμείς. Έμαθα πως εκεί βρίσκεται και ο διάσημος δικηγόρος κύριος Καραγκουαίη.
ΜΠΑΡΡΥ: Φτάσαμε εκεί μαζί, πριν από μερικές μέρες.
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: 'Ηρθε μαζί, σας και η χαριτωμένη σας σύντροφος, η μήπως τη βρήκατε να σας περιμένει πάνω σ' αυτό το βράχο, σαν συγχρονη σειρήνα;
ΜΠΑΡΡΥ: Κύριε Παστρούδη, τα πράγματα δε συμβαίνουν...

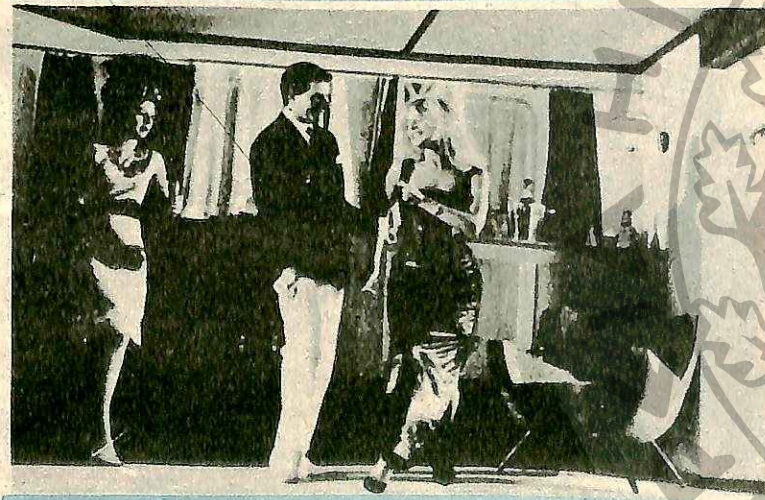
...όπως έσπετε τα νομίζετε...
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: "Ε, μη μου πείτε πως ένας γυμνός άντρας κι' ένα γυμνό κορίτσι βρίσκονται πάνω σ' ένα έρημο νησί, στη μέση της θάλασσας, για να συζητήσουν ελληνική φιλολογία.
ΜΠΑΡΡΥ: 'Αν δε με πιστεύετε έμένα, δεν έχετε παρά να ρωτήσετε τη δεσποινίδα.
Ο Παστρούδης ρίχνει μία ματιά στην 'Αλίκη, η οποία εμφανίζεται κομψή με την τουαλέττα, που της δάνεισε η μίς 'Ελσιότ.

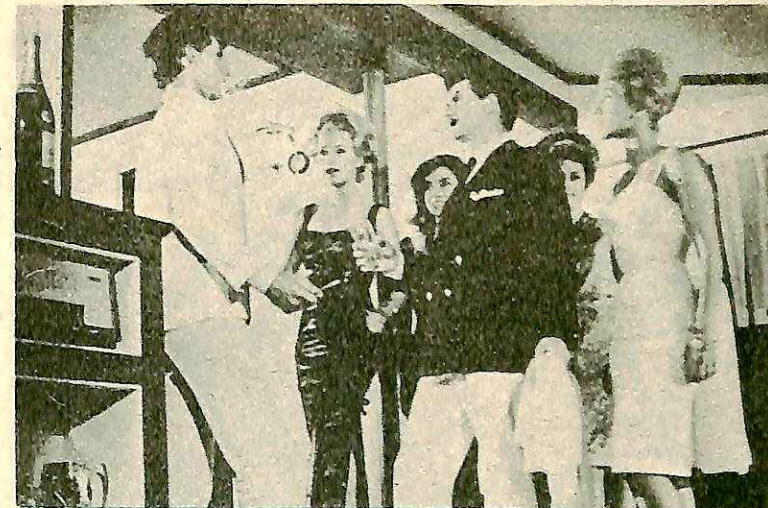
...και πού της πάει σαν γάντι, γιατί, όπως φαίνεται, οι δυο γυναίκες έχουν τις ίδιες σωματικές αναλογίες. Δεν κρύβει τον ενθουσιασμό του κι' ύστερα χτυπάει τα χέρια του, λέγοντας:
— 'Ας πιούμε λίγη σαμπάνια, για να γιορτάσουμε το γυρισμό σας στον άπαισια ντυμένο κόσμο.
'Η 'Αλίκη είναι πραγματικά υπέροχη, μέσα στο προκλητικό βραδυνό φόρεμά της, και προσπαθεί με τη στάσι και τα χαμόγελά της να φανή ακόμα πιο προκλητική.

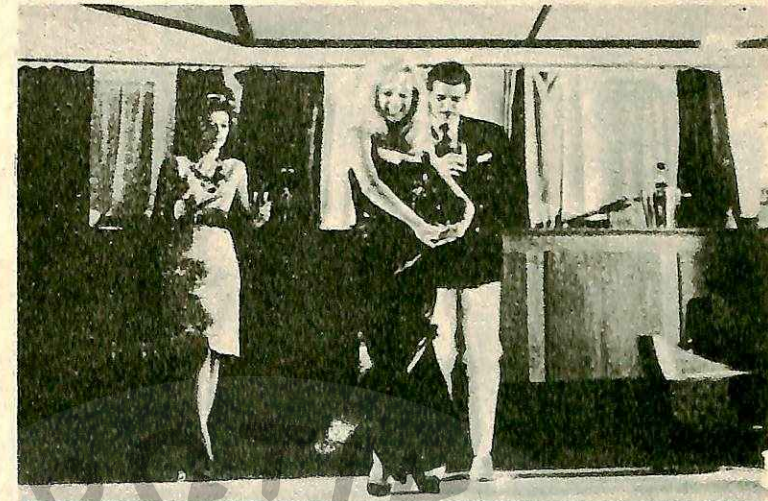
ΑΛΙΚΗ: Παραδέχεσαι, λοιπόν, πως διαρκώς με κρυφοκυττούσες. (Προς τον Παστρούδη): Όσο ήμαστε γυμνοί στο νησί, ο κύριος είχε μάτια και στο πίσω μέρος του κεφαλιού του...
Ο Παστρούδης, και οι τρεις νέες γελούν με το άστείο της 'Αλίκης.
'Υστερα ο Παστρούδης παρασύρει την 'Αλίκη προς το μπάρ, και της προσφέρει ένα ποτό. 'Η 'Αλίκη δεν αρνεί να ζαλιστή και, όταν εκείνος βάζει στο πικ-άπ ένα δίσκο με μοντέρνο ρυθμό, αυτή αρχίζει σιγά-σιγά να λικνίζεται, αξιοποιώντας ακόμα περισσότερο...

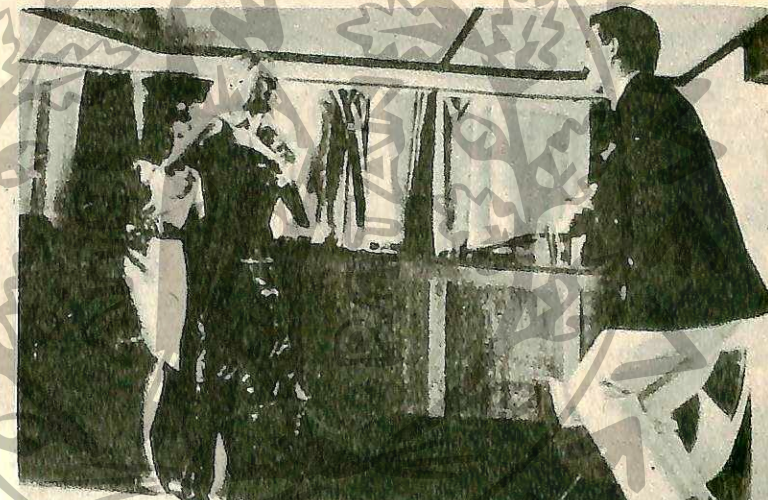
...από κει, δεν ξέρω κι' εγώ τι θα κάναμε για να ζεσταθούμε.
Ο Παστρούδης ξεσπά σ' ένα καινούριο γέλιο, που, όπως δείχνει ο Μπάρρυ, τον ένοχλει φοβερά.
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ (παίρνοντας θάρρος): Αυτοί οι Παρισινοί ράφτες είναι σωστοί εγκληματίες. Αυτό το καπάδα, 'Αλίκη, μόλις σας έδω στο νησί. Τα ωραιότερα πράγματα, για μās τους άνδρες, μās τα κρύβετε κάτω από δήθεν κομψά φορέματα.
'Η 'Αλίκη χτυπά ζωηρά τα χέρια και γελά.

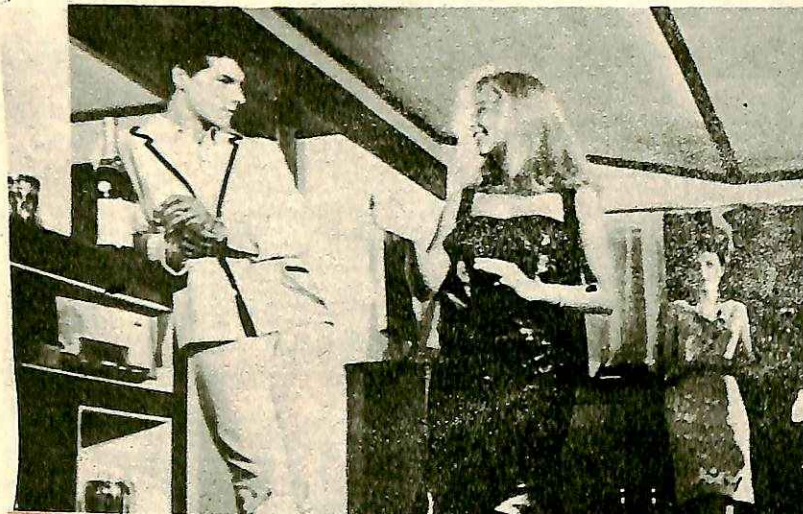
Αυτό εκνευρίζει τον Μπάρρυ, ο οποίος της φωνάζει, θυμαμένος:
— 'Αλίκη!...
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: 'Αλίκη!... Τί χαριτωμένο όνομα!...
'Η 'Αλίκη, μ' ένα χαμόγελο ικανοποίησως για το κομπλιμέντο του Παστρούδη, λέει στον Μπάρρυ:
— Ντυθήκες, βλέπω, σαν κύριος!...
ΜΠΑΡΡΥ: Μα την τελευταία φορά που σε είδα, απ' δ,τι θυμάμαι, κι' εσύ φορούσες κάτι λιγώτερο επίσημο!

...τις αρμονικές της καμπύλες.
Ο Παστρούδης στην αρχή την παρακολουθεί κι' ύστερα μπαίνει κι' αυτός στο χορό και τη ρωτάει μ' ενδιαφέρον:
— Λοιπόν, τί άλλο έγινε στο νησί;
ΑΛΙΚΗ: Νά. Σηκώθηκε αέρας, παρέσυρε τα ρούχα μας και ξαφνικά βρεθήκαμε σαν τον 'Αδαμ και την Εύα. Μόνο που μās έλειπε το μήλο και ο πονηρός όμις... Είχαμε αρχίσει να τουρτουρίζουμε, κι' αν δεν περνούσατε εσείς...

ΑΛΙΚΗ: Είστε ένας... το λόγου σας, κι' εσείς... Εγώ ήμουν πολύ ντροπιασμένη. Προσέξατε πόσο είχα κοκκινίσει;
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ: Ειλικρίνα, δεν πρόσεξα το πρόσωπό σας.
'Η 'Αλίκη ξαναγελά με τα λόγια του Παστρούδη και ο Μπάρρυ βρίσκει πως αυτό υπερβαίνει τα όρια.
Ένας από τους καμαρότους περνά, μ' ένα δίσκο γεμάτο ποτήρια με σαμπάνια. 'Η 'Αλίκη αδειάζει μονορούφι ένα ποτήρι κι' έρχεται ακόμα περισσότερο στο κέφι.

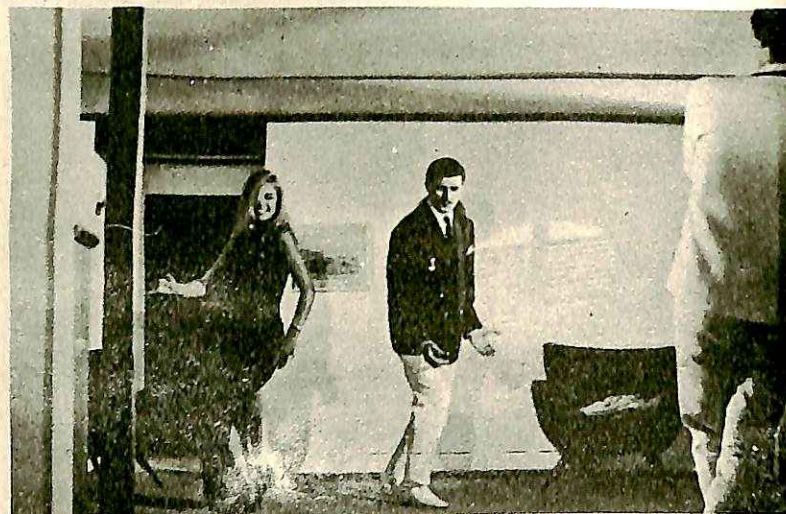
Σε μία στιγμή, καθώς πλησιάζει χορεύοντας τον Μπάρρυ, εκείνος της λέει φωναχτά:
— Συνεχίστε... Χορεύετε... Γελάστε... Μή σ'αυς νοιάζει καθόλου για μένα... Κάνετε σαν να μην ήμουν εδώ...
ΑΛΙΚΗ: Δεν μπορείς να καταλάβεις, έσύ... Δεν έχεις ελληνική ψυχή, έσύ!...
Καώς η 'Αλίκη απομακρύνεται και πάλι προς τον Παστρούδη, ο Μπάρρυ σιγομουρμουρίζει με πικρία:

... των εφημερίδων, κύριε Ούτλιν. Πάντοτε υπερβάλλουν...
Παίρνει δυο καινούργια ποτήρια με σαμπάνια και προσφέρει το ένα στον Μπάρρυ.
— Άς πιούμε υπέρ των αληθινών γεγονότων, υπέρ της γυναικείας λήθειας. Είχαμε την ευκαιρία να τ' απολαύσουμε και τα δύο, σήμερα το πρωί...
Τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους. Η 'Αλίκη έρχεται και τσουγκρίζει και το δικό της. — Ύστερα το πετά στο πάτωμα...

Φουρκισμένος ο Μπάρρυ αρπάζει ένα άλλο ποτήρι, καταπίνει μοινορούφι το περιεχόμενό του, το πετάει στο πάτωμα, μα και πάλι το ποτήρι δε σπάει.
— Η 'Αλίκη, ξεφύγοντας από τον Παστρούδη, πλησιάζει τον Μπάρρυ και, αφού αδειάζει μπροστά του ένα ποτήρι, του λέει:
— Πρέπει να έχεις ελληνική ψυχή... Νά, κύτταξε; Το πετάει στο πάτωμα και αυτό γίνεται χίλια κομμάτια... — Ύστερα απομακρύνεται και πάλι, χορεύοντας...

— Δεν έχεις ελληνική ψυχή... Δεν έχεις ελληνική ψυχή...
— Ο Παστρούδης, χορεύοντας, πλησιάζει κι' αυτός με τη σειρά του τον Μπάρρυ και του λέει:
— Σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε. Καταλαβαίνετε τί συμβαίνει όταν ένας Έλληνας συναντήσει έναν άλλο Έλληνα...
ΜΠΑΡΡΥ: Έχω ακουστά τί μπορεί να συμβεί, όταν ένα κορίτσι συναντήσει έναν ώριμο Έλληνα.
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ (μέ χαμόγελο): Μή πιστεύετε τα κουτσομπολιά...

... και το σπάει...
ΑΛΙΚΗ: Καλή τύχη!... Γούρι!...
ΠΑΣΤΡΟΥΔΗΣ (πετάει και το δικό του): Μπράβο!... Γούρι!...
— Ενώ ο Παστρούδης, πάνω στον ένθουσιασμό του, αγκαλιάζει την 'Αλίκη και κάνει να τη φιλήσει, ο Μπάρρυ αδειάζει το ποτήρι του και το πετάει κι' αυτός στο πάτωμα, αλλά δε σπάει. Ο Μπάρρυ ξαφνιάζεται, ενώ η 'Αλίκη του φωνάζει με νόστιμο:
— Βλέπεις; Βλέπεις;... Δεν έχεις ελληνική ψυχή!...

Ο Μπάρρυ, αφού αδειάζει μερικά ποτήρια, τα πετά στο πάτωμα και τα θρυμματίζει.
— Μπράβο!... Μπράβο!... Γούρι!... φαίνομαι τα κορίτσια.
— Ύστερα ο Μπάρρυ αρπάζει τη μπουκάλια και την αδειάζει κι' αυτή, φροντίζοντας την στα χείλη του.
— Η 'Αλίκη, περνώντας δίπλα του, του λέει:
— Τί κάνεις εκεί;... Ο άρρωστος πάλι...
ΜΠΑΡΡΥ: Δεχ μπορεί ν' άρρωστώ περισσότερο άπ' ό,τι είμαι!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΛΙΟΥΪ'Σ ΣΚΡΑΝΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι τρεις Άγγλοι σχεδιάζουν να δοκιμάσουν πάνω στη Μάρθα Ρήντ το αντίδοτο που βρήκε ο Μπένσον. Άλλ' ο Τένγκ-Φά τους αποτρέπει, τους πληροφορεί δε ότι η Μάρθα, δηλαδή η Σόνια, είναι αδελφή του δολοφονημένου Σεγκολκώφ, κι ότι ο Σεγκολκώφ ήταν ένας σύνδεσμος μεταξύ των ανταρτών, τον σκότωσε δε ο Φερδινάνδος Γίν, που είναι άνθρωπος της «Κίτρινης Σφίγγας». Ο στρατηγός Χουάνγκ κάνει λαθρεμπόριο ηρωίνης σε μεγάλη κλίμακα κι' έχει ένα δίκτυο πρακτόρων σ' όλη την Κίνα. Η «Σφίγγα» θέλει να του πάρη τον κατάλογο των πρακτόρων αυτών, για να τους χρησιμοποιήσει για λογαριασμό της. Το έχουν δε αναλάβει αυτό ο Γίν και η Μάρθα. Ο Βίντεο ετοιμάζεται να πάη στο Πάο-Λάι, για να συναντήσει το στρατηγό Χουάνγκ, άλλ' η Μάρθα—που έχει φύγει στο μεταξύ—του άρνει ένα μήνυμα να μην πάη, γιατί κινδυνεύει η ζωή του. Τον ξηλαί ερωτεύει και θέλει να τον προστατέψει από κάθε κίνδυνο. Παρ' όλα αυτά όμως, ο Βίντεο πηγαίνει στο Πάο-Λάι. Εκεί, ο Γίν επιχείρει να τον σκοτώσει, αλλά τον διασώζει η Μάρθα και πηγαίνει πιά φανερά με το μέρος του. Οι άνθρωποι της «Σφίγγας» παραμονεύουν έξω απ' το ξενοδοχείο, όπου μένουν η Μάρθα κι' ο Βίντεο.

15ον. Η Μάρθα Ρήντ προσπαθούσε ν' απαλλαγί από το χέρι του Βίντεο.
— Όχι, είπε. Πηγαίνετε μαζί του... Φύγετε, λοιπόν! Κι' έλαμ να ξαναγυρίση στο κατάστημα. Άλλ' ο Βίντεο την συγκράτησε.
— Έλατε μαζί μου, είπε επιτακτικά.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΙΝΤΕΡΜΕΤΣΟ

Η βροχή τους χτυπούσε αλύπητα και τα πόδια τους βούλιαζαν μέσα στη λάσπη. Ο οθρανός πάνω από τα κεφάλια τους ήταν κατάνυκτος.
Ο Βίντεο γύρισε σε κάποια στιγμή κι' είδε κάμποσες οικίες, που στένονταν πίσω τους, μέσα στο σκοτάδι. Τάχυνε τότε το βήμα του.

— Έφτασαν, τέλος, στο ξενοδοχείο χωρίς απρόοπτα. Ο Λάνγκ περιμένε μπροστά στην πόρτα, με τα ζώα.

— Η άποστολή μου τέλειωσε, είπε. Πρέπει να φύγω από το Πάο-Λάι... Θα πάω να περιμένω τον Κίντο έξω από την πόλη.

Ο Βίντεο του έσφιξε το χέρι. — Ένοιωσε μία δυνατή συμπάθεια γι' αυτό το νεό, που φαινόταν ότι αγνοούσε το φόβο κι' ήταν πρόθυμος να επιτεθή σ' οποιονδήποτε κίνδυνο. — Έπειτα μπήκε στο ξενοδοχείο μαζί με τη Μάρθα.

— Ένας γέρος Κινέζος έτρεξε να τους προειπνήσει.

Ο Βίντεο έριξε μία ματιά στην αλλη και δεν είδε το αλογάκι της Σόν-Ντόν.

— Πού είναι η νερόντισσα; είπε. Βγήκε, αλλά θα ξαναγυρίσει, απάντησε ο ξενοδόχος. — Έτσι μου είπε... Θέλετε να σας δείξω το δωμάτιό σας;

Ο Βίντεο συνέχισε τα φρονιά. Πού είχε πάει άρα γε η Σόν-Ντόν;

πε άογά:

— Περιμένουν.
Ο Βίντεο πήγε κοντά. Σχάβοτας για να κοιτάξη από την τρύπα που είχε ανοίξει με το νύχι της, ένοιωσε τη ζεστασία του κορμού της. Στο απέναντι πεζοδρόμιο διέκρινε την γάννη ενός άλλου, που έλαμπε μέσα στο σκοτάδι.

— Είναι οι άνθρωποι του Γίν; τη ρώτησε.

— Δεν ξέρω αν είναι άνθρωποι του Γίν ή του Χουάνγκ, απάντησε. — Ίσως τα πράγματα να είναι καλύτερα από ό,τι φανταζόμαστε, είπε ο Βίντεο. Μπορεί να κοιμούνται πώς έχω πολλούς ανθρώπους μαζί μου... Αυτό θα τους χάρη να διασώσουν... Οποιαδήποτε, έχουμε μερικές στιγμές ηρωϊσμού.

— Τι έγινε μέσα στο κατάστημα; ρώτησε η Μάρθα.

— Ο Γίν θέλησε να με σκοτώσει, απάντησε ο Βίντεο.

— Ο Γίν δεν είναι από τους ανθρώπους που αφήνουν στη μέση τον αγώνα, παρατήρησε η Μάρθα. — Δεν αμφιβάλλω γι' αυτό, απάντησε ο Βίντεο. Πώς πήγατε στο κατάστημα του Νούρι;

— Η Μάρθα διάσασε ν' απαντήσει. — Ήθελα να ιδώ τον Γίν, είπε επιτέλους.

— Το ξέρατε ότι ο Γίν θα προσπαθούσε να με σκοτώσει;

— Έροπε να σας σώσω, απάντησε η Μάρθα ταπεινωμένα τις μουγκρες των μαλλιών της που είχαν πέσει στο μέτωπό της.

Το ύφος της ήταν πολύ άνηγο. Ξαναζήτησε για να κοιτάξη από την τρύπα.

— Αν ξέρατε ότι οι άνθρωποι που περιμένουν κάτω άνοιξαν στον Χουάνγκ κι' όχι στον Γίν, θα ήσαστε περισσότερο ήσυχη; τη ρώτησε.

— Άρχισε ν' απαντήσει. Το πρόσωπό της είχε πάρει μία σκληρή έκφραση. Θάλαμνος πως ένα σφοδρό αντιφατικό αισθήματα πλημμύρι-

σαν την ψυχή της.

— Δεν ξέρω, είπε τέλος. Πάντοτε το ταμπέζαμ βρισκόταν μία ταμπέζα κι' ένα κίτελλο με ούζι. Ο Βίντεο διευθύνθηκε προς τα εκεί και γέμισε ένα φλιτζάνι. Σηκώνοντας τα μάτια του, την είδε να τον κοιτάζει πολύ παράξενα.

— Πεινάτε; τη ρώτησε. — Όχι.

— Έβγαλε τη ζακέτα της και τη διπλώσε πάνω σ' ένα από τα καθίσματα. Φαινόταν πολύ κοιρασμένη. Άλλ' η κοίραός της ήταν περισσότερο νευρική, παρά ασματική. Ξαπλώθηκε κατόπιν στο ντιβάνι. Το βλέμμα της ήταν βαρύ και ληθαργικό.

— Είσαστε κοιρασμένος; τον ρώτησε.

Ο Βίντεο ανασήκωσε τους ώμους.

— Δε μιλάω για τη συνήθισμένη σωματική κοίραση, συνέχισε η Μάρθα. Δοκιμάσατε ποτέ την εντύπωση ότι σκαρφίζοντε σ' ένα βουνό κι' ότι η πλαγιά χάνετε πίσω σας; Είσαστε τότε πολύ κοιρασμένος για να συνεχίσετε και πολύ άδυνατος για να ξαναγυρίσετε στα βήματά σας... Κι' έχετε, ξαφνικά, το συναίσθημα πως είσαστε ολομόναχος και πως δεν υπάρχει για σας τίποτα, ούτε εμπρός ούτε πίσω.

— Αναστρέφετε κι' έλκισε τα μάτια. Τα άνοιξε και πάλι ύστερα από μία στιγμή και ξαναείπε:

— Τίποτον ελάχιστον πράγμα, από τα όποια μπορεί κανείς να πιστέψη. Δεν είν' έτσι; Κι' ακόμη, πρέπει να ξέρη που θα τα βω!

Ο Βίντεο την κοιτάζε έσως ποτέ άλλοτε ως τότε. Τη στιγμή αυτή του κινούνου, είχε άσχημη άσκη διαίτη, για να μισή και ξεκοίτηση τους ομορφους σχηματισμούς του κορμιού της και το γοητευτικό πρόσωπό της. Μία δυνατή επιθυμία πλημμύρισε δολοφονη το σώμα του. Το αίμα του κυλούσε δυνατά μέσα στις φλέβες του κι' ένοιωσε τα μηνίγγια του να χτυπάνε δυνατά.

Η Μάρθα χαμογέλασε, προσπαθώντας να συγχωρήσει την άνηγο της. — Άπλωσε, ξαφνικά, το χέρι της κι' έσφιξε το δικό του. — Είσαστε πολύ ευγενικός, του είπε.

Μία άλλη εικόνα πέρασε. Ξαφνικά, μπροστά από τα μάτια του. Η εικόνα της Σόνιας, όπως του την είχαν παραστήσει οι φίλοι του, ή εικόνα του ατανακτού αυτού πλάσματος, που βουγνόταν μ' ένα σφοδρό εγκληματία... Έλαμ τότε ν' αποτραβηχτεί, αλλά δεν τό κατάφερε. Κι, ξαφνικά, πύλη με τα χείλια του το σώμα της και την έσφιξε πάνω του. Δεν έβλεπε τώρα πια μόνον τη Μάρθα, που ήταν ένα αληθινό γοητευτικό πλάσμα.

Η βροχή χτυπούσε δυνατά πάνω στο παράθυρο και τα ούκνια που είχαν σχηματισθί στο δρόμο, έβγαν ένα παράξενο βουητό. Άλλ' ά, πάνω από όλους τους θασά-

— Επιμένετε άοίμα πως δεν είναι φρέσκος ο άστακός μας;

δους, άκουγε τη λαχανιασμένη α-
ναινοή της Μάρθας, που σφιγγό-
ταν πάνω του όσως μία έρωτευμέ-
νη γυναίκα πάνω στον άντρα που
ποθεί.

Γι' άλλη μία φορά, ή εικόνα
της Σόνιας ξαναπέρασε μπροστά
από τα μάτια του και τα χέρια
του έγιναν άνοτα. Η Μάρθα, σαν
να το αισθάνθηκε, άποτρούβηχτε-
ξε άμέσως. Η έμφραση της άλλα-
ξε κι' ή φωνή της πήρε έναν τρα-
χύ τόνο.

— Με μισείτε; ρώτησε.

— Δεν σας ξέρω άρεκέτι, για
να μπορώ να σας μισώ, της ά-
πάντησε ήρεμα. Αυτό, θα το συ-
ζητήσουμε μία άλλη φορά... Για
τη στιγμή, άνασπνέμαι μονάχα
ποιά ρόλο παίζετε σ' αυτή την ύ-
πόθεση.

Η Μάρθα σηκώθηκε και προ-
χώρησε προς το παράθυρο. Κύρ-
ταξε και πάλι στο δρόμο, από τη
μικρή τρύπα που είχε φτιάξει στο
λαδομένο χαρτί. Η κομψή σι-
λουέττα της ξεκοβόταν, γεμάτη
γοητεία και χάρι.

Η άνασπνχή, το στιγμιαίο
φλέρι, είχαν τελειώσει—σεφτό-
ται ο Βίντεο. Οι φραγμοί που
τους χώριζαν, είχαν ύψωθεί και
πάλι. Άλλ' ίσως δεν ήταν τό ίδιο
ψηλό και άσάλευτο όπως πριν...

Η νεαρή γυναίκα ξαναγύρισε
προς το μέρος του. Τα χαρακτηρισ-
τικά της ήταν τραθηγμένα και
τό ύψος της άνησχυ.

— Ψέλετε να με βοηθήσετε;
ρώτησε.

— Σε τί πράγμα;

— Για να πάω στον Χουάνγκ.

— Δεν πιστεύω να φοβόσαστε
το στρατηγό.

— Όχι, βέβαια.

— Θα πρέπει τότε να φοβόσα-
στε τους ανθρώπους που βρίσκον-
ται απ' έξω. Δεν έχετε σε ποιόν
άνησχυ.

— Από τη στιγμή που ήθα μα-
ζί σας, ο Γίν δεν θα μου έχη έμ-
πιστοσύνη, άπάντησε ή Μάρθα.

— Για ποιά λόγο φοβόσαστε
τόν Γίν;

— Στήριξε την πλάτη της στον
τοίχο κι' άπόφυγε το βλέμμα του.

— Δεν τόν φοβόμουν πριν, άλ-
λά τώρα τόν φοβάμαι, είπε. Ο
Γίν παίρνει μόνο τον πρωτοβου-
λίες... Είμαι βέβαιη ότι θα κι' έμ-
ποδίσω να ιδώ τόν Χουάνγκ. Δεν
έξω να βρίσκωμια στην έξουσία
του.

Τό δωμάτιο είχε ξαναγίνει ψι-
χρό. Ο Βίντεο ξαναπήρε τό πέ-
τανο σακάκι του και τό φόρεσε.

Κι' ή Μάρθα έκαμε τό ίδιο.

Ο Βίντεο κούταξε τό ρολόγι
του. Είχε περάσει άρεκέτι ώρα.

Πώς ή Σόμ—Ντόυ κι' ο Λάγγκ
δεν είχαν εμφανιστή άκόμη; Μη-
πως είχαν πέσει στη χείρα τών άν-
θρώπων που περιέμεναν απ' έξω;
Κουτάζοντας από τό παράθυρο,
είδε πως ή βροχή κι' ο άέρας εί-
χαν σταματήσει. Η σελήνη έρου-
χνε ένα όχρο φως όλόγυρα.

Είδη, ξαφνικά, πως κάτι είχε
πέσει από τό πέτανο σακάκι της
Μάρθας. Έσκαψε και τό σήκωσε.
Ήταν μία φωτογραφία, που πα-
ριστάνε τόν Σέργιο Σεγκολζώφ
και τη Σόνια όταν ήταν παιδιά.
Καθώς της έδινε αυτή τη φωτο-
γραφία, τη ρώτησε:

— Ο Σεγκολζώφ ήταν άδελφός
σας;

— Η Μάρθα είχε γλωμώσει.

— Τι έχετε πει αυτό; ρώτησε.

— Τίποτα ή πολλά, άπάντησε ο
Βίντεο κι' αινιγματικό ύψος. Νο-
μίζω ότι σεις πρέπει να μόν άπαν-
τήσετε... Τη φωτογραφία αυτή,
σας την έδωσε ο Σέργιος;

— Ναι, άπάντησε κι' άδύνατη
φωνή.

— Αφού έχετε πως ο Σέργιος
Σεγκολζώφ ήταν άδελφός σας,
θα έχετε επίσης και ποιά τόν
οσώτωση, είπε ο Βίντεο.

— Σεις τό έχετε; ρώτησε ή
Μάρθα.

— Όλοι έξορν πως τόν οσώτω-
σε ο Φερδινάνδος Γίν, άπάντησε
ο Βίντεο, τονίζοντας κάθε λέξη
του.

— Η Μάρθα κατέβασε τα μάτια.

Ήταν φανερό ότι μία πάλι γυνί-
ταν μέσα της.

— Και θέλετε σίγουρα να τόν
εξδικήσετε, πρόσθεσε ο Βίντεο.

Νά, τουλάχιστον, που είμαστε
σίμιαχοι σε κάτι.

Η νεαρή γυναίκα τού έριξε
ένα βαθύ, διαπεραστικό βλέμμα,
άλλά δεν άπάντησε.

— Πρέπει να φύγω, είπε.

— Για να πάτε στον Χουάνγκ;
ρώτησε ο Βίντεο.

— Τι σας ενδιαφέρει;

Ο Βίντεο άκουσε, ξαφνικά, τη
φωνή της Σόμ—Ντόυ στη σκάλα.

Η Μάρθα Ρήντ έτρεξε προς
την πόρτα. Άλλ' ο Βίντεο βρέθη-
ξε κι' ένα πήδημα μπροστά της.

— Αυτή τη στιγμή σας μιλάει
ένας φίλος, της είπε. Δεν πρέπει
να πάτε στον Χουάνγκ.

— Φοβόσαστε ότι ο Γίν μπορεί
να με οσώτωση;

— Όχι μόνον αυτό.

Και, χωρίς να της δώσει άλλη
έξηγηση, βγήκε κι' έκλεισε την
πόρτα με τό κλειδί.

Η Σόμ—Ντόυ είχε φτάσει στο
κεφαλόσκαλο.

— Πού ήσαστε; τη ρώτησε.

— Έκαμα μία βόλτα στην πόλι,

για να ιδώ τούς δικούς μας, ά-
πάντησε ή Σόμ—Ντόυ.

Ο Βίντεο της έδειξε την κλει-
στή πόρτα. Ήταν βέβαιος ότι ή
Μάρθα κρυφάκουγε πίσω απ' αυ-
τήν.

— Η νεαρή γυναίκα είναι έδω,
είπε σιγά στη Σόμ—Ντόυ. Πού
βρίσκεται ο Κίντο;

— Έφτασε πριν από μία ώρα,
άπάντησε ή Σόμ—Ντόυ με φωνή
που μόλις άκούγονταν.

— Ξέρει ότι άπέτυχα στην προ-
σάθεια που έκαμια στο Νορί;

— Τά έφερε όλα, άλλ' έχει ένα
άλλο σχέδιο... Πρέπει ναρήθε να
τόν δπτε άμέσως.

Ο Βίντεο της ξανάδειξε την
πόρτα.

— Ο Κίντο θα στείλη κάποιον
για ν' άσοληθή κι' αυτήν, άπάν-
τησε ή Σόμ—Ντόυ. Έλάτε... Δεν
πρέπει να χάνουμε καιρό.

— Πού είναι ο Λάγγκ;

— Βρίσκεται μαζί με τόν Κίν-
το... Ο Τένγκ—Φά θα μπη από
στιγμή σε στιγμή μέσα στην πό-
λι, για να ξεσηλώσει τούς κατοί-
κους της. Πρέπει να τούς έχομε
με τό μέρος μας... Έλάτε...

Ο Βίντεο έβλεπε τό κλειδί της
πόρτας στην τσέπη του κι' άρχισε
να κατεβαίνει τη σκάλα, άκολου-
θώντας τη Σόμ—Ντόυ.

Η ΧΕΙΡΟΒΟΜΒΙΔΑ

Η Σόμ Ντόυ, που είχε κατα-
τοπισθή για τη διαρροήμια του
ξενοδοχείου, σαν να ζούσε από
καρδιά μέσα σ' αυτό, αντί για την
χωρία είσοδο, ώδήγησε τό Βίντεο
από τ άμέρος του κήπου.

— Τάσχορν έπιπλα μπροστά
στην κεντρική είσοδο, τού είπε.

— Ίσως βρίσκονται κι' άλλοι στο
δρόμο... Θα προσπαθήσουμε να
τούς ξεγελάσουμε.

— Άνοιξε κατόπιν την πόρτα του
κήπου, που έβλεπε σ' έναν πλάγι-
ο δρόμο. Ο δρόμος αυτός ήταν στε-
νός, γεμάτος λάσπη και οσπτε-
νός.

Η Σόμ Ντόυ προπορεύθηκε.
Ο Βίντεο την άκολουθούσε.

Μία φωνή άνήχησε, ξαφνικά,
μέσα στο οσπτάδι:

— Χάο! (Άλτ!).

Ο Βίντεο ένοιωσε ετό αίμα να
παγώνη μέσα στις φλέβες του.

Στηρωχθηκε στον τοίχο, προσπι-
θώντας να δίνη όσο τόν δυνατόν
μικρότερο στόχο. Τα χέρια του
εσφιγγαν τό πιστόλι, τού Γίν...

Είδη μερικους ανθρώπους, που
προχωρούσαν από τό βάθος τού
δρόμου. Γόρισε τό κεφάλι. Κι'
άλλοι πλησίαζαν με προσφύλαξι ά-
πό τό αντίθετο μέρος. Οι δειτε-

ροι θα ήσαν σίγουρα εκείνοι που
φρουρούσαν μπροστά στην κεντρί-
κη είσοδο του ξενοδοχείου.

Οι ένοπλοι πλησίασαν και ση-
μάτισαν ένα ημικύκλιο, με πρωτε-
ταμένα τα όπλα τους. Ήσαν ό-
χτώ. Ο άρχηγός τους, ένας κον-
τοχοντρος άντρας, με τετράγωνο
κεφάλι, κρατούσε ένα περιστροφ-
στά χέρια του κι' είχε γυρισμένη
την κάννη του προς τό μέρος τού
Βίντεο.

— Πετάξε τό όπλο σου, τού είπε.

Ο Βίντεο κατάλαβε πως δε
μπορούσε να κάνει διαφορετικά κι'
άφησε τό όπλο να πέση από τα
χέρια του.

— Καταρραμένες δδέλλες! τού
ελάτε ή Σόμ Ντόυ. Ποιάς σάς έ-
στειλε έδω;

Ο άνθροπος με τό τετράγωνο
κεφάλι σούφρασε τα φρύδια και
φρόνιξε σαστισμένος. Ήταν φανε-
ρό πως δεν είχε πάρει ξεκαθαρι-
σμένες διαταγές για τό πως έ-
πρεπε να φερθή σε μία ήλιζιωμέ-
νη γυναίκα με φαλακρό κεφάλι
και γλώσσα όγιλας.

— Ληστές! Ξαναείπε ή Σόμ
Ντόυ.

Τό θάρος της ήταν άξιοθαύμα-
στο κι' ο Βίντεο δικαιολόγησε
μέσα στο μυαλό του την έμπιστο-
σύνη που της είχε ο Κίντο. Έ-
μοιαζε κι' ένα ίστισόφρο, που προ-
χωρούσε άποτόμιο εναντίον ενός
πολεμικού ύπλοου.

— Σ' οποιαδήποτε άλλη περίπτωση,
ή κατάσταση θα φαινόταν κομική.

Ο Βίντεο παραμέρισε τη Σόμ
Ντόυ κι' έκαμε ένα βήμα προς
τόν άρχηγό τών ένόπλων.

— Τι με θέλετε; τόν ρώτησε.

— Θα σε οσώτωση, άπάντησε αυ-
τός.

Και πρόσθεσε άμέσως:

— Σε μία στιγμή.

Ήταν φανερό ότι θα τό είχε
κάμει κι' όλας. Άλλ' ή παρουσία
της Σόμ Ντόυ τόν ένωχλούσε.

Τό χοντρό κεφάλι του δεν έβρι-
σκε μία λύσι στο δίλημμα που τόν
άνασπνέχτηκε.

Ο Βίντεο, χωρή κι' άχρή την
ψυχραιμία του, έριξε μία ματιά
στο γυαλιστερό κλώι τών τουφε-
κιών, που ήταν γυρισμένο προς τό
μέρος του. Ο δρόμος ήταν οσ-
τεινός και έρημος. Έδω κι' εκεί,
ή σελήνη έορχνε μία όχρη λάμψη
πάνω στις μικρές λίμνες που εί-
χαν σχηματισθή από τη βροχή.

Κάθε έλπίδα διαφυγής ήταν μά-
ταιη. Τη στιγμή εκείνη, τό μυαλό
τού Βίντεο πήγε στη Μαρία Ρήντ.

Χωρίς να τό θέλη, την είχε βοη-
θήσει. Οι ένοπλοι είχαν άπομα-
κρυνθή από την είσοδο τού ξενο-
δοχείου κι' ή νεαρή γυναίκα θα

μπορούσε να φύγη. Δέν θα την
δυσκόλευε, βέβαια, ή κλειδωμένη
πόρτα τού δωματίου όπου βρίσκό-
ταν...

— Γιατί θέλεις να με οσώτωσης;
ρώτησε τόν Κινέζο, για να κερδί-
ση καιρό.

— Γιατί; είπε ο άνθροπος με τό
τετράγωνο κεφάλι, προσπαθών-
τας να βοη μία έξηγηση.

Ο Βίντεο είδη, ξαφνικά, τούς
ληστές κι' άποτραβιόνταν τρομα-
γμένοι και κατ'άλαβε τό λόγο, ρί-
χνοντας μία ματιά προς τό μέρος
της Σόμ—Ντόυ. Η Κινέζα κον-
τούσε πάνω από τό φαλακρό κε-
φάλι της μία χειροβομβίδα με χει-
ροβλή.

— Μην κινήθι κανένας, γιατί
άλλοιως θα μιλήση ή χειροβομβί-
δα! φώναξε.

Οι ληστές σταμάτησαν σαν ά-
ποληθόμενοι. Όλοι κατέβασαν τα
όπλα τους. Από ή τρεις, μάλιστα,
τά πέταξαν.

Ο Βίντεο κούταξε με θαυμα-
σμό. Έσκαψε και πήρε τό πιστό-
λι του.

— Φύγετε τώρα και κρύψτε
γυγγορα, τού είπε ή Σόμ Ντόυ.

— Νά φύγω; άπάντησε ο Βίν-
τεο. Όχι. Θα τούς πιάσωμε αι-
χιαλώττως.

Η ήλιζιωμένη γυναίκα έσκαψε
και τού είπε σιγά:

— Δε μπορούμε να τούς πιάσω-
με, γιατί βρίσκονται κι' άλλοι στο
δρόμο. Φύγετε μόνοι σας. Είναι
άνασπνχ... Μην σας νοιάξη για
μένα!

Ο Βίντεο ένοιωσε έναν κόμπο
στο λαμό, που τόν έμπνδισε να
βγάλει λέξη από τό στόμα του.

Πέρασε άνάμεσα στους Κινέζους
κι' άρχισε να προχωρή σύριζα
στον τοίχο.

— Μην κινήθι κανένας! ούρ-
λιαξε και πάλι ή Σόμ — Ντόυ
στοις ένόπλους.

Ακούστηκε, ξαφνικά, ένας πυ-
ροβολισμός. Η σφαίρα φαίνεται
ότι βρήκε τη Σόμ—Ντόυ, γιατί ο
Βίντεο, γυρίζοντας τό κεφάλι του,
την είδη πο ύλκωνόταν. Άλλά,
την ίδια στιγμή, άνήχησε ένας
τρομερός κρότος και τό έδαφος
άνασπνέχτηκε.

Η Σόμ—Ντόυ είχε πετάξει τη
χειροβομβίδα της. Είχε ξαφνι-
στή τούρα μέσα στον πυκνό κα-
πνό, μαζί με τούς Κινέζους που
την περιστοιχίζαν. Όταν ο καπνός
διαλύθηκε, κανείς δεν είχε άπο-
μείνει όρθιος.

Ο Βίντεο άπομακρύνθηκε με
σφιγγμένη την καρδιά. Άλλά, κα-
θώς πήγαινε να στρέψη σε μία
γωνία, είδη στη στεγή ενός γευσι-
νοκού σπιτιού τη σιλουέττα ενός
Κινέζου, που κρατούσε ένα όπλο
στά χέρια του. Αυτός σίγουρα εί-
σε χτυπήσει τη Σόμ—Ντόυ. Χω-
ρίς να χάση καιρό, ο Άγγλος ά-
στυνομικός σήκωσε τό περιστρο-
φό του σημάδεψε και πυροβόλη-
σε. Ο Κινέζος ταλαντεύθηκε για
μία στιγμή κι' ύστερα κατακνή-
σε στα κεραμίδια κι' έπεσε στο
δρόμο, κι' έναν ύπόκοφο γόδυτο.

ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

Ο Βίντεο, περνώντας από τούς
οσπτεινούς δρόμους, πρόσθεσε ότι
μία περίεργη άνασπνχ ή επιζου-
τασες σ' όλη την πόλι. Οι δρόμοι
φαινόταν έρημοι κι' όσπσσο μάν-
τελε κανείς πως ένα σπορό σπές
άναδεύονταν μέσα στο οσπτάδι.

Προχωρώντας με μόνιες προσφύ-
λαξεις, ο Άγγλος άστυνομικός
κατάφερε να βγύ από τό Πάο—
Λάι. Κόντευε να έμφρασθή, όταν,
τέλος, άνασπνχ τόν Κίντο και
τούς ανθρώπους του. Ήταν κομψ-
μένοι γύρω από τό σπίτι τού
Χουάνγκ.

Τό σπίτι αυτό ύψωνόταν στην
πλαγιά ενός λόφου, στο δυτικό

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΩΝ ΑΡΡΑΒΩΝΩΝ ΑΦΟΡΜΗ ΑΠΟΒΟΛΗΣ

Στό Κίγγκε Λόν της Άγγλιας ή Ρόζαλιν Μοντεσάντο, ηλικίας 13
χρόνων έρωτεύτηκε τόν Άμερικανό άεροπόρο Τζέρρυ Κάνινγκαμ,
ηλικίας 21 χρόνων με τόν οποίο και πάρεσε στη φωτογραφία μας.
Άρσπερά. Οι δύο νέοι έσπευσαν ν' άρραβωνιστούν έπισήμως και ή
Ρόζαλιν πήγε την άλλη μέρα στο σχολείο της έπίδεικνώντας με ύπε-
ρηφάνια τό δαχτυλίδι τών άρραβώνων της. Την κάλεσε όμως ο διευ-
θυντής και της υπέδειξε να βγάλει τό δαχτυλίδι. Έκείνη άρνήθηκε
και τότε την παρακάλεσε να μη ξαναπατήσει στο σχολείο, έφ' όσον
θα έπέμενε να τό φορή. Η Ρόζαλιν άπεφάσισε να μη ξαναπάει στο
σχολείο της, αλλά ύστερα από ύπόδειξη τού άρραβωνιαστικού της
έβγαλε τό δαχτυλίδι, και ξαναγύρισε στα μαθήματά της με γυμνά
τά δαχτυλά.

μέρος της πόλεως. Σειρές από
καταρίσια και πεζα, που έμοια-
ζαν με φρουρούς, τό περιέβαλλαν
όλόγυρα. Άνάμεσα στο σπίτι και
την πόλι, μεσολαβούσε μία μεγα-
λή χέρσα έκταση. Ο δρόμος που
έφτανε ως την πόρτα, περνούσε
πλάι σ' ένα μικρό ποτάμι κι' έκα-
νε αλλεπάλληλες στροφές, σκαρ-
φαλώνοντας πάνω στην πλαγιά
του λόφου.

Τη στιγμή που ο Βίντεο έφτα-
σε εκεί, τό όχρο φως της αυγής
έδιωχνε τούς ισκιούς, που ή νύχτα
είχε μαζέψει κάτω από τα δέν-
τρα. Πυροβολισμοί άκούγονταν έ-
δω κι' εκεί μέσα στην πόλι.

Ο Κίντο κι' οι άνθρωποι του
στέκονταν πίσω από μία πυκνή
συστάδα δέντρων. Μαζί τους βρί-
σκονταν ο Λάγγκ και ο Βού.

— Έλάτε από δω, είπε ο Κίντο
στον Βίντεο.

Και τόν ώδήγησε πίσω από ένα
βράχο. Στο μέρος αυτό, δε μπο-
ρούσαν να τούς ιδούν από τό σπι-
τι τού Χουάνγκ.

— Δεν τά καταφέρατε με τόν
Νορί, είπε ο Μεξικανός.

— Βρέθηκα μπροστά στον Γίν,
άπάντησε ο Βίντεο.

— Τό φοβόμουν, είπε ο Κίν-
το. Άλλ' έπρεπε να δοκιμάσουμε.

Ο Βίντεο πρόσθεσε πως ο Κίν-
το κι' οι άνθρωποι του, εκτός από
τά όπλα τους, είχαν νομιασμένες
χειροβομβίδες από τό λαμό τους.

Όλα αυτά έδειχναν ότι ήσαν
προετοιμασμένοι για μία πολεμική
έπιχείρηση.

— Και τώρα; ρώτησε.

— Στόν πόλεμο, σενιόρ, δεν
πρέπει κανείς να βιάζεται, άπάν-
τησε ο Κίντο. Τό κυριότερο είναι
να διαλέξη την κατάλληλη στιγ-
μή. Ούτε πρωτίτερα, ούτε άργό-
τερα. Αυτή ή στιγμή, λοιπόν, έ-
φτασε. Ο Χουάνγκ δεν πρέπει να

δόση τόν κατάλογο τών πρακτό-
ρων του στον Γίν. Αυτός ο κατά-
λογος δίνει μία ξεχωριστή δύναμη
σ' εκείνον που τόν κατέχει.

— Πόσους ανθρώπους έχετε;

— Έδω, μόνον είκοσι. Ο Τένγκ

— Φα κι' οι άλλοι βρίσκονται στην
πόλι. Δε μπορούμε να κάμουμε τί-
ποτα έδω, αν δεν κρατάμε γερά
την πόλι.

Ο Χουάνγκ έχει δικούς του
άνθρώπους στην πόλι;

— Και βέβαια. Αυτό δείχνουν
οι πυροβολισμοί που άκούγονται.

Άλλά μην άνησπνχτε. Ο Τένγκ

— Φα θα τούς έξολοθεύσει όλοις.
Έκείνοι που θα θελήσουν ν' άντι-
τεταχθούν, δεν θα ιδούν τον ήλιο
της σημερινής ημέρας.

Ο Βίντεο είδη ένα μικρό γα-
νόν άνάμεσα στα δέντρα. Η
πλοήκα του ήταν γυρισμένη προς
τό μέρος της σιδερένιας πόρτας
του σπιτιού τού Χουάνγκ. Ο
Λάγγκ, γιάλαξε με τό μακίλι του
τό κεφάλι σολήνα. Τό κανόνι αυ-
τό είχε πολύ μεγάλο μήκος και
μικρό διαμέτρο. Ήταν άνεβα-
σμένο πάνω σε ρόδες άπομνημα-
νιες. Ένα μικρό κασσόνι πλάι πε-
ριείχε καύσιμους όβιδες που τις
είχαν φτιάξει οι άντάρτες.

Οι πυροβολισμοί δυνάμωναν,
στην πόλι.

— Οι στοατιώτες τού Χουάνγκ
μένουν σε έύλινα παρατηρήματα,
που περιβάλλονται από σωματο-
πλέγματα, είπε ο Κίντο. Άλλ' οι
δικοί μας είναι καλά όργανομέ-
νοι. Ήθελαν άπο καρού ν' άνα-
τρέψουν τόν Χουάνγκ και να έγω-
θούν μαζί μας. Κάθε δρόμος έχει
την έμπιστοή του και μία ομάδα
έφοδών... Άλλ' εμείς δεν έχουμε
ν' άσοληθούμε, παύά μόνον με
τό σπίτι τού στρατηγού. Θ' άογί-
σωμε την έπίθεσι μόλις μάς είδο-

ποιήσουν ότι όλα τέλειωσαν στην
πόλι.

Σταμάτησε μία στιγμή κι' ύ-
στερα ρώτησε:

— Πού είναι ή Σόμ—Ντόυ;

— Σκοτώθηκε, άπάντησε ο Βίν-
τεο.

— Εορίξε τη χειροβομβίδα της;

— Ναι. Κάμποσοι Κινέζοι σκο-
τώθηκαν μαζί της.

Ο Κίντο έριξε τα δόντια. Για
μερικά στιγμές δεν είπε τίποτα.

Ένα σύννεφο λάμψε είχε άπλωθή
στο πρόσωπό του. Ήταν φανερό
πως άισθανόταν μεγάλη συμπά-
θεια για τη φαλακρή Κινέζα.

— Ήταν γενναία, δεν είν' έ-
τσι; είπε στο τέλος.

— Πολύ γενναία, άπάντησε ο
Βίντεο.

Ο Κίντο δεν είπε τίποτα άλ-
λο. Έδω και μερικά στιγμές, πα-
ρακολούθους τη σιλουέτα ενός
αυθόταου που έρχόταν από την
πόλι. Οι άλλοι άντάρτες έτρεξαν
να τόν προύπανθήσουν. Τό πρό-
σωπο αυτού τού ανθρώπου έλαμπε
από χαρά, όταν έφτασε κάτω ά-

να μᾶς τὴν προσφέρει, ἀπάντησε ὁ Βίντεο.

— Σωστά, συμφώνησε ὁ Μέντι-
κανός. Οἱ περιστάσεις θὰ μᾶς δεί-
ξουν ποῖα στάσι θὰ τηρήσουμε ἀ-
πέναντί της... Ἀ, νὰ οἱ φιλοί-
σας!

Ὁ Λάντον κ' ὁ Μέντισον, ποὺ
ἦταν ντυμένοι σὰν τοὺς Κινέζους
ἀντάτες, ἐρχόντανε ἀπὸ τὸ μέρος
τῆς πόλεως. Ἀπὸ τῆ ζώνη τοὺς
χορεύοντες ἔνα περισσότερο καὶ δυο
χειροδουλίδες. Ἐρχαν συνοδεύει
τὸν Τένγκ—Φά στὸ Πάο—Δάι
καὶ τώρα ἐρχόντανε γιὰ νὰ πᾶ-
σουν μέρος στὴν τελική ἐπίθεσι.

— Μείνετε κοντά μου, τοὺς εἶ-
πε ὁ Κίντο. Σὰς ὑπενωμίζω ὅτι
δὲν πρέπει νὰ ἐκτεθεῖτε. Οἱ ὑπε-
ρεστές ποὺ μορεῖτε νὰ μᾶς προ-
σφέρετε, εἶναι διαφορετικές. Ἀλλὰ
πρέπει πρῶτα νὰ κυριεύσουμε τὸ
σπίτι τοῦ Χουάνγκ.

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΧΟΥΑΝΓΚ

Τὸ τουφεκίδι δυνάμεινε ὁλοένα.
Τὸ πολυβόλο, ποὺ οἱ στρατιῶτες
τοῦ Χουάνγκ εἶχαν στήσει πάνω
ἀπὸ τὴν πύλη, ἐφορχε ἀδιάκοπες
ριπές.

Οἱ ἀντάτες εἶχαν φτάσει τώ-
ρα στὸ μικρὸ ποτάμι. Βοητώντας
μέσα στὸ παγομένο νερὸ, κατὰ-
φεραν νὰ περάσουν στὴν ἀπέναν-
τι ὄχθη. Ἀλλὰ τὰ πηρὰ φραγμοῦ,
ποὺ ἐφορχαν οἱ στρατιῶτες τοῦ
Χουάνγκ, τοὺς ἐμπόδιζαν νὰ προ-
χωρήσουν.

Ἐνας δυνατὸς κρότος τάραιξε,
Ξαφνικά, τὸν προκίον ἀέρα. Ὁ
Λάγκ χοροπηδοῦσε γύρω ἀπὸ τὸ
καγόνι του, ποὺ τὸ στόμιό του κί-
νησε ἀκόμη, ἐνῶ ὁ Βού ἔτρεχε
νὰ φέρῃ καὶ δεύτερη ὁδίδα.

— Αποτυχία, εἶπε ὁ Κίντο κου-
νώντας τὸ κεφάλι του.

Ἡ πρώτη ὁδίδα εἶχε ξεπερά-
σει τὸ σπῆτι κ' εἶχε ἐρχομένη στὴν
ἀπέναντι πλαγιά τοῦ λόφου.

Ὁ Λάγκ κατέβαινε τὴν κἀννη
τοῦ κανονιοῦ, γιὰ νὰ δώσει μικρο-
τερη τροπία στὸ βλήμα.

— Ποῦ νὰ φύγετε, εἶπε ὁ
Κίντο στὸ Βίντεο, Μὴν ξεχνά-
τε... θὰ πᾶτε στὴ νότια πύλη.

Ὁ Βίντεο λήγισε τὸ κομὶ του
στὰ δύο κ' ἐφυγε τρέχοντας ἀ-
νάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα. Οἱ σφαί-
ρες σφύριζαν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι
του. Βρέθηκε, τέλος, ἐντὸς βα-
λῆς καὶ τότε σήκωσε τὸ κεφάλι
του καὶ κίτταξε, γιὰ νὰ ἰδῇ τί
γινόταν πρὸς τὰ δεξιά του καὶ
πίσω του. Οἱ ἀντάτες ἐξακολου-
θοῦσαν νὰ προχωροῦν, παρὰ τὸ
σφοδρὰ πῦρ τὸν ἀντιπάλων τους.
Ἐτρεχαν μερικὲς στιγμὲς κ' ἐ-
πειτα σφοδρῶνταν μπορῶντα
κάτω.

Κ' ὁ Κίντο προχωροῦσε ἐπίσης,
μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχε γύ-
ρω του.

Ὁ Βίντεο ἐφορξε μὴ ματιά
πρὸς τὸ μέρος τοῦ κανονιοῦ.

Ἀναστήριξε μὴ κινουμένη ἐκ-
πνοήθησε καὶ μὴ ποτοκαλιὰ ἐκ-
φλόγα βγήκε ἀπὸ τὸ στόμιό τοῦ
κανονιοῦ. Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν
ἐγίναν ὅπως τίς δυὸ προηγουμέ-
νες φορές. Ὁλόκληρο τὸ πῦρ
μέρος τοῦ κανονιοῦ εἶχε φύγει κ'
εἶχε πιναχτὴ κάποιος μέτρος πὺ
πῦρ. Ὁ Λάγκ ἔτρεξε νὰ τὸ φέ-
ρῃ καὶ προσπάθησε τώρα, μαζὶ
μὲ τὸν Βού, νὰ τὸ ξαναβάλῃ στὴ
θέσι του. Ἀλλ' οἱ βίδες εἶχαν
φθαλῇ ἀπὸ τὴν πολυκαυρία καὶ δὲ
μποροῦσαν νὰ τὸ συγχροτήσουν.

Κ' ὁ Βίντεο, τὸ κανόνι αὐτὸ ἦ-
ταν ἕνα πολυτιμὸ ὄφελος. Δὲν εἶχε
σημασία τὸ ἂν οἱ ὁδίδες του ἐ-
φθάναν ἢ ὄχι στὸ στόχο. Καὶ μόν-
ον ὁ τοιμερὸς κρότος ποὺ ἔκανε,
ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ στείλῃ τὸν
παγῖο.

Ἀλλὰ τώρα ὅλες οἱ προσπά-
θειες γιὰ τὴν ἐπιδοκίμωσιν του ἤ-
παιναν ἀνίσχυρες. Στὸ τέλος, ὁ

Τὸ σκατάρο τοῦ Βίντεο

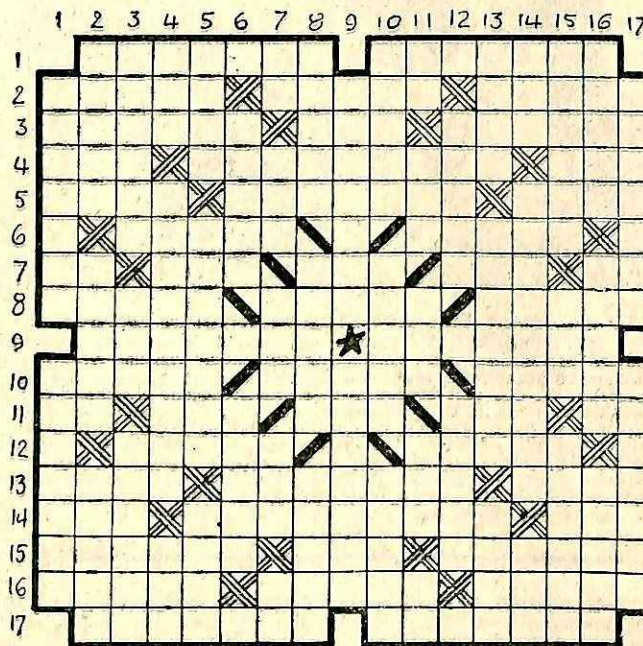
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 1033

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Σημαία συλλόγου ἢ σωμα-
τείου. — Ἀνήκουν στὰ παρὸν
(θελ.).
- 2) Ὁ τὸν βρῆτε στὰ κρεπω-
λεῖα. — Ἡρώς τοῦ μυθιστο-
ρήματος «20.000 λεῦγες ὑπὸ
τὴν θάλασσαν». — Μία στα-
γόνα.
- 3) Ὁροσειρὰ μεταξύ Συρίας
καὶ Κιλικίας. — Ἐνα ἀπὸ τὰ
τρία κακὰ τῆς φύσεως. — Φθι-
νὴ καὶ θρεπτικὴ τροφή.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) Φογητὸ τῶν ψαράδων. — Μο-
νότονος, πληθυντικός.
- 2) Προσφέρει ἀσφάλεια στὰ
πλοῖα. — Παίχνιδι. — Ποθητὴ
ἀπὸ κάθε ἄρρωστο.
- 3) Ἑλληνίδα βασίλισσα. — Λέ-
γεται ἀπὸ στρατιωτικὸ παράγ-
γμα. — Μία ἀπὸ τὶς Ἀμα-
ζόνες, ποὺ νίκησε ὁ Διγενὴς
Ἀκρίτας.
- 4) Εὐρωπαϊκὸς τίτλος εὐγενείας.
— Βρίσκεται στὰ σύνορα ἀρ-

- 4) Χόουαρντ... ἀστέρι τοῦ
Χόλλυγουντ. — Τὸ ἀποτελοῦν
πρόσωπα μὲ κοινὲς ἐπιδιώξεις
καὶ συμφέροντα. — Ἀγγλικὸ
ἀνδρικό ὄνομα.
- 5) Τὴν γενεὰ ἡ μονοτονία. — Ἰν-
δὸς Βραχμάνος, ποὺ ἀκολού-
θησε τὸν Μέντα. Ἀλλ' ἐξανθρῶν.
— Προσδιορίζει μέγεθος (πλη-
θυντ.).
- 6) Χαίρετιμὸς. — Διάσημος
μουσουργός.
- 7) Ἀνεστραμμένη νότα. — Κα-
τάρα. — Φώτιζε τοὺς ἀρχαί-
ους. — Ὁ... διάσημος Ἀ-
μερικανὸς συγγραφεὺς. — Ἀρ-
χὴ ὄρκου.
- 8) Πῶ γινώσκω ὡς τοιμοκούρι. —
Πουτῆς τῆς ἀρχαιότητος, θε-
μελιώτης τῆς διδυμοειδούς
παύσεως. — Φυτὰ, ποὺ ἐβόσ-
κε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα ὁμηρικὸ
λόγ.
- 9) Προηγείται τοῦ γάμου. — Ἰ-
ταλὸς πλατωνικὸς φιλόσοφος
τοῦ 15ου αἰῶνος.
- 10) Ἀπαραίτητος στὸ σιδηροου-
ρεῖο. — Μέρος, ποὺ ἄλλωστε
τὴν ὀψι τῆς Τουρκίας.
- 11) Σύμφωνον. — Ποταμὸς τῆς
Γαλλίας. — Σῆμα κινδύνου.
— Ράτσα. — Κητιχὴ ἀνι-
ωνμία.
- 12) Ἐδῶσε τὸ ὄνομά του σ' ἕνα
πολιτισμὸ. — Ζωτοτροφή.
- 13) Ὄνομα δυὸ ὁμηρικῶν ἡρώων.
— Ἀγγλὸς ἐραστὴς καὶ με-
ταρρυθμιστὴς τοῦ 18ου αἰῶ-
νος. — Σκεπάζουν μέγα μέ-
ρος τοῦ πλανήτου μας.
- 14) Μικρὸς καρπός. — Διοργα-
νώνει ἀποκρητικὲς ἐφορτές.
— Ἡρώς τοῦ Σαίξπηρ.
- 15) Θεὸς τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτί-
ων. — Στοιχείον τῆς φύσεως.
— Γοητεία.
- 16) Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀπαρτάλους.
— Κατάρχηρος. — Ἐορτάζει
τὴν ἐπομένη τῶν Χριστουγέν-
νων.
- 17) Σεινὴ Ἰουδαία, ποὺ ἐνέπνευ.
— Ὁ τὸν Ροῦμους καὶ τὸν Ρέ-
μπραντ. — Ἀναίδης.

- 1) ῥώστιας καὶ εὐεξίας. — Ἡρό-
νοιοι τῶν Ρώμων.
- 2) Παυλίσταρτο. — Βασιλικὴ
ἐπιστολὴ τῶν Βερσαλλίων.
— Λόγος τῆς Ἀσίας.
- 3) Πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας,
στὰ νοτιο-ἀνατολικά. — Κάνει
ἕνα λιμάνι ἀσφοδελότερο.
- 4) Ζῆ καὶ κινεῖται. — Ὄνομα
ἡρώου τοῦ καμμουνατιστοῦ
κόσμου. — Εἶδε τὴ γυναῖκα
τοῦ νὰ μεταμορφώνεται σὲ
στὴλ ἀκάτος. — Μπαρμπας
τῶν Ἀμερικάνων. — Ὑποθε-
τικόν.
- 5) Ἀναξάρτητον κράτος τῶν Β.
Α. Ἰνδιάν. — Κάτοικος εὐ-
ρωπαϊκοῦ κράτους. — Ἡ μέ-
τρα τῶν παπῶν τῆς Ρώμης.
- 6) Ἦταν ὁ ἔξυπνός γιὰ ἡμερ-
ζερὰν. — Δὲν εἶναι οὐτὲ στρα-
τιωτικὸς, οὐτὲ κληρικὸς.
- 7) Μάρθα... : στὰρ ποὺ πέθα-
νε πρῶτα. — Πολλὸ μορφω-
μένος. — Γυναίκειο ὄνομα.
- 8) Τροπικὸ ἐπίρρημα. — Μία
τῶν Κυκλάδων. — Ἡ Φλα-
νδρὸς τῶν Βυζαντινῶν.
— Κακοποιός. — Θεὸς τῶν ἀρ-
χίων Αἰγυπτίων. — Προσω-
πικὴ ἀντωνυμία.
- 9) Σύνολον χρημάτων. — Ποτα-
μὸς τῆς Μικρῆς Ἀσίας.
- 10) Χώρα τῆς Ἀσίας. — Ἀ-
πὸ τῆς ὀψι. — Πληγὴ νεοῦ.
- 11) Τὸ ὄνομα ἡρώος παλαιῶν ἀ-
στυνομένων μυθιστορημάτων.
— Ἐρικλῆς γιὰ ὅσους τὰ
ἐξιδύουν. — Ὁ ἐξωτερικὸς.
— Μία τῶν 12 φυλῶν τοῦ Ἰσ-
ραήλ.
- 12) Βρίσκεται μετὰ τῶν δέκα
πρώτων (ὀδῶν). — Ὁ ὅ-
μος (ἐν.). — Ὑπόκωπος.
— Διηγητὴς τῆς Εὐ-
ραλίας.
- 13) Ἐνα ἀπὸ τὰ με-
ρῶν τῆς Εὐ-
ραλίας.
- 14) Κερματὴς μουσουργός. —
Ἀδελφὸς ἀδελφῶν τῶν ἀρ-
χίων τῶν π.χ. αἰώνων.

Ἡ λύσις τοῦ ἀρ. 1032
στὴ σελίδα 82

Λάγκ πήγε κάτω ἀπὸ ἕνα δέν-
τρο κ' ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ λύπη
καὶ ὄργη. Πόσο περφηφάνος ἦταν
ὡς πρὶν ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς γιὰ
τὸ κανόνι «του»!

Ὁ Βίντεο δὲν ἦταν λιγότερο
ληπτός. Ἡ ἀχρηστία τοῦ κα-
νονιοῦ δυσχεραίνει τὰ πράγματα
κ' αὐτὸ τὸ καταλάβαινε πολὺ κα-
λὰ. Χώθηκε σὲ λίγο σ' ἕνα στενὸ
πέρας, γιὰ νὰ βγῇ στὴν ἀπέ-
ναντι ὄχθη τοῦ μικροῦ ποταμοῦ.
Τὸ παγομένο νερὸ τὸν περὶοῖε
ὡς τὸ κόκκαλο. Κατὰφερε, τε-
λος, νὰ σκυραλώσῃ στὴν ἀπέ-
ναντι ὄχθη καὶ κρύφτηκε πίσω ἀ-
πὸ ἕνα μεγάλο κλαροῦσι. Βρι-
σκόταν τώρα στὴ νότια πλευρὰ
τοῦ κτιρίου.

Τὸ πολυβόλο συνέχισε τὶς ριπές
του, ἀλλ' οἱ ἀντάτες προχωροῦ-
σαν πάντα. Ὁ Βίντεο εἶδε, Ξα-
φνικά, τὸν Κίντο ν' ἀνασπώνεται,
ἀφαιρώντας τὶς σφαίρες, καὶ νὰ
πετάῃ τὴ μὴ ἀπὸ τὶς χειροδουλί-
δες του πάνω στὴν πύλη. Ἐπειτα
πέταξε καὶ τὴ δεύτερη. Οἱ δυὸ
ἐκρήξεις συνεκλόνησαν τὸ ἔδαφος
κ' ἕνας πικρὸς μαρὸς καπνὸς
σκέπασε τὰ πάντα. Οἱ ἀντάτες
ἐποφελήθηκαν, γιὰ νὰ κἀνουν μὴ
καινούργια ἐξορμήσι, ποὺ τοὺς ἔ-
φερε πολὺ κοντὰ στὸν ἐξωτερικὸ
περίβολο.

Ὁ Βίντεο κατὰλαβε πὺς δὲν
εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ. Ἀρχισε νὰ
προχωρῇ ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο,
γιὰ νὰ πλησιάσῃ στὸ νότιο μέρος
τοῦ περιόλου. Στοιμάτησε, τέλος,
πίσω ἀπὸ τὸν κομὸ ἐνὸς δέντρου.
Μπροστὰ στὴν πύλη ἔφερχε βόλ-
τες ἕνας μόνον φρουρός. Φανί-
ταν πολὺ ἀνήσυχος. Στ' αὐτιά
του ἔφτανε ὁ θόρυβος τῆς μάχης
ποὺ ἐτεκνιζόταν στὸ ἀντίθετο μέ-
ρος. Αὐτὸν, τὸν εἶχαν ξεχάσει ἔ-
κει καὶ δὲν ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ
κἀν.

Ἀκούστηκαν καινούργιοι κρότοι
ἀπὸ ἐκρήξεις χειροδουλίδων.

Ὁ Βίντεο, προημένος πίσω ἀ-
πὸ τὸ δέντρο, ἐξέταξε προσεχτικά
τὸ ἔδαφος ὁλοῦντα καὶ τὴν θέσι
τοῦ φρουροῦ. Ἐπρεπε νὰ βρῇ ἕ-
να τρόπο γιὰ νὰ τὸν κἀν νὰ
πλησιάσῃ. Ἀρχισε μὴ φοβητὰ
χῶμα καὶ τὴν πέταξε μακριὰ ἀ-
νάμεσα στὰ δέντρα.

Ὁ φρουρὸς ἀναταράχτηκε. Πε-
ρίοιμε πὺς βάθλασε τοὺς ἀντά-
τες νὰ ξεπροβάλλουν μπροστὰ
του. Ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτα. Καί,
Ξαφνικά, ἕνας ἦχος παρόμοιος
μὲ τὸν πρῶτο ἀκούστηκε πρὸς τὸ
ἀντίθετο μέρος. Ὁ Βίντεο εἶχε πε-
τάξῃ καὶ δεύτερη φοβητὰ χῶμα.

Ὁ φρουρὸς ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ τὴν
πόρτα, γιὰ νὰ χορῇ μέσα στὸν
περίβολο. Ἀλλὰ, μὴν ἀποδοῦντας
κατέβη ἄλλο θόρυβο, ξεθάραψε
κ' ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀνάμεσα
στὰ δέντρα, κρατώντας τὸ ὅπλο
μπροστὰ του.

Ὁ Βίντεο τὸν ἔβλεπε νὰ πλη-
σιάζῃ ὁλοένα καὶ συγχροτοῦσε τὴν
ἀνασπῶν του γιὰ νὰ μὴν προδοθῇ.
Ξαφνικά, τὸν εἶδε νὰ περῇ σκυ-
φίσι ἀπὸ μπροστὰ του. Σήκωσε
τότε τὸν περιστροφὸν του καὶ τὸν
χτύπησε μὲ τὴ λαβὴ στὴ βάση τοῦ
κρανίου. Ὁ φρουρὸς, ταλανιθεῖς
γιὰ μὴ στιγμὴ κ' ἔπειτα σαρ-
μαστῇ μὲ μὴ μὴν τὸν πα-
γομένο χῶμα.

Ὁ Βίντεο εἶχε περῇ μέσα σὲ
μερικὰ δειτερολέπια.

Ὁ Βίντεο ἔαυγε καὶ τοῦ πῆρε
ἀπὸ τὴν τσέπη τὸ χοντρὸ κλειδὸ
τῆς πόρτας. Ἐπειτα ἔτρεξε πρὸς
τὰ ἐκεῖ. Τὴν ἀνοίξε ἀδρόμια καὶ
πέρασε μέσα. Βρισκόταν στὴν αἰ-
πώρη ἐπὶ τῆς ἡμετέρας, ποὺ χοροῖε
ἀπὸ τὸν ἀπολοῦτο οἰκοδόμημα ἀπὸ
ἕνα ἔξυμνο φράχτη.

Προσὺ φῆγ ἀπὸ τὸ Βουτάι, ὁ
Τένγκ φά τὸν εἶχε δώσει ἕνα σχε-
διάγραμμα καὶ, γὰρ σ' αὐτὸ, τοῦ
ἦταν ἐνχολο τώρα νὰ ποσανατο-
λισθῇ.

Ἀπόλυτη ἐρημία καὶ σιωπὴ ἐ-
πικρατοῦσε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ
κτιρίου. Ἡ προσοχὴ ὅλων εἶχε
συγκεντρωθῇ στὸ μπροστινὸ μέ-
ρος, ὅπου διεξαγόταν ἡ ἐπίθεσι.

Ὁ Βίντεο διασκέλασε τὸν ἔξυ-
μνο φράχτη καὶ πέρασε σὲ δεύτερη
αὐλή, στρωμένη μὲ χαλίμα. Στὴ
μέση αὐτῆς τῆς αὐλῆς, ὑψωνόταν
τὸ σπῆτι τοῦ Χουάνγκ. Ἡ στέγη
του ἦταν κατὰλεινη ἀπὸ τὸ χιόνι
καὶ τὰ τζάμια τὰ παρόθυρα σκε-
πασμένα ἀπὸ πάχνη.

Πρὸς τὰ δεξιά βρισκόταν ἕνα
χαμηλὸ οἰκοδόμημα, ὅπου ἔμεναν
οἱ φρουροὶ τοῦ Χουάνγκ. Ἀλλὰ
τώρα ἦταν ὁλόκληρα ἐρημια. Πρὸς
τὰ ἀριστερά, ὑψωνόταν στὴ σει-
ρὰ τὰ ἔξυμνα παρατήματα, ὅπου
οἱ τεχνίτες, ποὺ εἶχε συγκεντρώ-
σει ὁ στρατηγός, κατεργάζονταν
τὸ νεοῖτη. Μ' ὅλη τὴ μάχη ποὺ
διεξαγόταν στὸ μπροστινὸ μέρος,
αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ δου-
λεύουν. Πλὴν στὸν κρότο τῶν ἐ-
κρήξεων, ἀκούγονταν ὁ θόρυβος
ποὺ ἔκαναν οἱ τροχοὶ καὶ τὰ ἄλλα
μηχανήματα τῆς δουλειᾶς τους.

Ὁ Βίντεο γλίστασε ἀδρόμια
ὡς τὸ σπῆτι τοῦ Χουάνγκ. Ἐ-
σπρωξε τὴν πόρτα, ποὺ ἦταν ἀ-
νοιχτὴ πέρασε ἀπὸ δυὸ διαδρό-
μους καὶ μπήκε σὲ μὴ στενωμά-
κη αἰθούσα. Δὲν τοῦ χορῆζόταν
νὰ συμβουλευθῇ τὸ σχεδιάγραμ-
μα, ποὺ βρισκόταν στὴν τσέπη
του, γιὰ τὸ εἶχε ἀποτινάξῃ στὴν
ἐντέλεια μέσα στὸ μυαλό του. Στὸ
βάθος αὐτῆς τῆς αἰθούσας ἔπλε-
ξε μὴ βαρεὰ οκαλιστὴ πόρτα.
Πίσω ἀπ' αὐτὴν βρισκόταν τὸ γκα-
φεῖο τοῦ Χουάνγκ.

Ὁ Ἀγγλὸς ἀστυνομικός στα-
μάτησε μὴ στιγμὴ, γιὰ νὰ ἔνα-
δοῇ τὴν ψυχραιμία του. Βρεῖτα
ἐσπρωξε σιγὰ τὴν πόρτα, ἐνῶ
ταυτόχρονα ἐβόλε ἀπὸ τὴ ζώνη
τὸ περιστροφὸν του. Ἐκαμε ἕνα
βήμα μέσα στὸ δωμάτιο καὶ μὴ
μὴ γοήγορη ματιά εἶδε τὰ πά-
ντα. Ὁ Χουάνγκ καθόταν στὴν πο-
λιθόνα του, μπροστὰ στὸ τραπέ-
ζι του. Φανόταν πελώριος. Πλὴν
τοῦ στεκόταν ἡ Μάρθα Ρήντ, μὴ
σφιγμένα τὰ χεῖλη, σὰν ἐτοιμὴ νὰ
ὀμῇ.

Ὁ Βίντεο τὰ εἶδε ὅλα αὐτὰ
στὴ στιγμὴ. Εἶδε ἀκόμη μὴ ἀχί-
δα τοῦ ἡλίου ποὺ σερόταν πάνω
στὸ πάτωμα. Ἦταν ὁλοφάνερο
πὺς, μὴ τὴν ἀπόρρητη ἐμφάνισί
του, εἶχε διακόψει μὴ σιγὴν
βίαιη καὶ δραματικὴ.

Καί, Ξαφνικά, ἀκούσε μὴ φωνή
πίσω του!

— Πετᾶτε τὸ πιστόλι σας,
παρκαλῶ.

Ὁ Βίντεο ἔκαμε μὴ ἐλαφρὸ
στροφὴ μὲ τὸ κεφάλι του. Εἶδε
τότε πρὸς τὰ ἀριστερά τὸν Φερ-
νάνδο Γίν, ποὺ κρατοῦσε ἕνα πε-
ριστροφό.

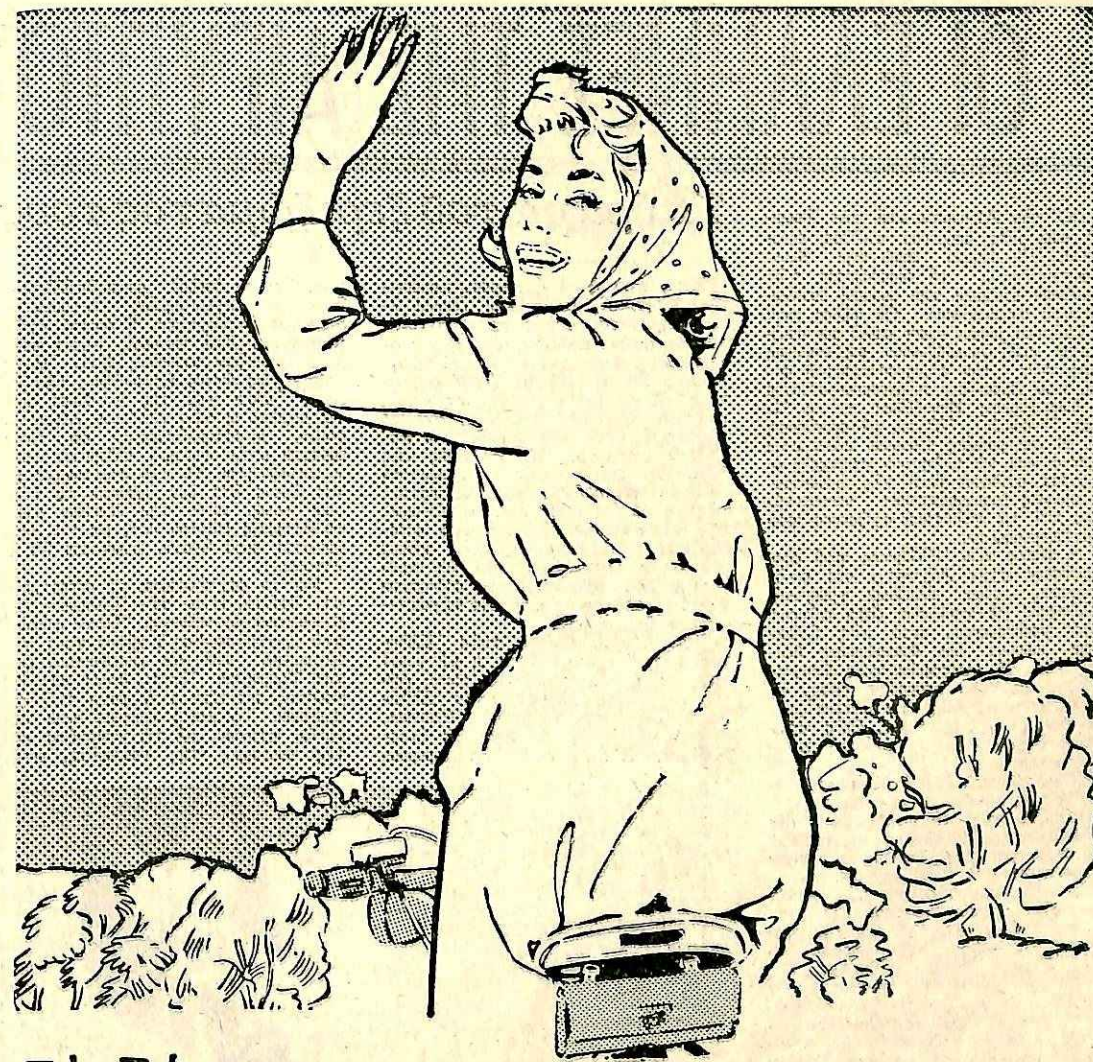
ΤΟ ΔΙΠΛΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

— Πετᾶτε τὸ πιστόλι σας, Ξα-
ναίστε ψυχρὰ ὁ Γίν.

Ὁ Βίντεο ἄρρησε τὸ πιστόλι νὰ
πέσῃ στὸ πάτωμα. Ἦταν θυμω-
μένος μὲ τὸν ἑαυτὸ του, ποὺ
μπαίνοντας, δὲν εἶχε κίτταξῃ
πρὸς τὰ ἀριστερά.

Ὁ Γίν ἔσκαψε καὶ πῆρε γοήγο-
ρα τὸ ὅπλο. Ἐπειτα ἀνάγκασε
τὸν Βίντεο νὰ προχωρήσῃ πρὸς
τὶς βιτρίνες μὲ τὰ κομψοτεχνήμα-
τα ἀπὸ νεοῖτη. Ὁ Ἀγγλὸς κί-
ταξε ψυχρὰ τὸν ἀντίπαλό του, ἡ-
πολογίζοντας τὴν ἀπόστασι ποὺ
τὸν χωροῖ ἀπ' αὐτόν. Σὰν νὰ ἔ-
τοιμαζόταν νὰ οἰχτῇ πάνω του.
— Προσέξτε, τοῦ εἶπε ὁ Μάρ-
θα, ποὺ μάντεψε τὴν προθέσιν
του.

Σκέφτηκε γιὰ μὴ στιγμὴ νὰ
τῆς ἀνταποδώσῃ τὴν συμβολὴ τῆς
Καταλλάνιας, τώρα, γιὰ πρῶτη
φορὰ ἰσως, ὅτι εἶχαν τοὺς ἰδίους
ἐχθρούς.

Τὸ δέρμα χρειάζεται φυσικὴ περιποίησι (ὄχι δαπανηρὴ)

Ἡ Nivea ἔχει ἐφευρεθῇ ἀπὸ δερματολόγους ποὺ
ξέρουν καλὰ, πὺς πρέπει νὰ γίνεται ἡ περιποίησι
τοῦ δέρματος: δηλαδή, μὲ οὐσίες φυσικὲς καὶ
συγγενεῖς πρὸς τὸ δέρμα. Αὐτὲς ἀκριβῶς
περιέχει ἡ Nivea! Ἐτσι, ἐπὶ δεκαετηρίδες τώρα,
ἡ Nivea εἶναι ἡ πῶ φυσικὴ περιποίησι τοῦ
δέρματος. Πεισθῇτε μόνη σας: δὲν θὰ βρῆτε
τίποτε καλύτερο ἀπὸ τὴν Nivea.

Nivea-καθαρό, φρέσκο, ὑγιὲς δέρμα

— Μείνετε ἐκεῖ, εἶπε ὁ Γίν, δε-
χόντας τὶς βιτρίνες μὲ τὸν πε-
ριστροφό.

Ὁ Βίντεο ἀνασῆκε τοὺς ὡ-
μους καὶ ὑπάκουσε, χωρὶς νὰ χά-
σῃ ἀπὸ τὰ μάτια του τὸν Γίν, ποὺ
διευθύνθηκε πρὸς τὸ δέμα τῆς
τιγροῦς, ὅπου βρισκόταν ἡ πολυ-
θρόνα τοῦ Χουάνγκ.

Ὁ στρατηγὸς γύρισε ἀργὰ τὸ
κεφάλι του, σὰν γιὰ ν' ἀντιμετω-
πῇ τὸν Γίν. Τὰ ὑπερεκατὸ γιὰ
τοῦ ξεκρίλιαν ἀπὸ τὴν πολυθρό-
να. Τὰ μικρὰ μισόκλειστα μάτια
του φανέροναν τὴν καχυποψία καὶ

τὴν πονηρία του.

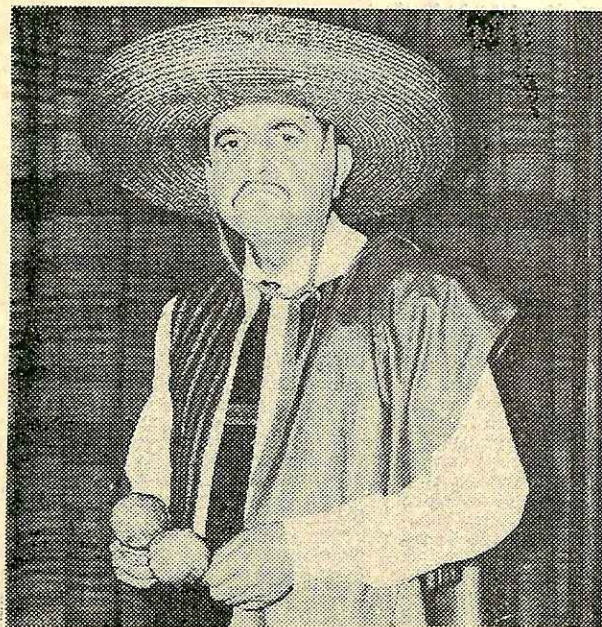
— Ποῖος εἶναι αὐτός; εἰπὴς
τὸν Γίν.

— Ἐνας Ἀγγλὸς, ποὺ ἀνίζει
στὶς σημασίες τοῦ Τένγκ—Φά,
ἀπάντησε αὐτός.

— Ἰσως τὸν ἔφερε ἡ γυναίκα,
ἀπάντησε. Ἰσως κοιτόταν μέσα
στὸ κτίριο... Νὰ τὰ ἀποτελέσμα-
τα τοῦ πάθους σας γιὰ τὰ ἀντά-
τα! Ἰσως παρουσιάσει κά-
ποιο τέτοιο αὐτὸ στοὺς φρουρούς,
γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ.
Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς πύλης ποὺ βρισκομαι
ἐδῶ.

Ὁ Γίν βῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ

καύσῃ τὴν δυσπιστία τοῦ Χουάνγκ
ἐναντίον τ

Ο Βάσος Σεϊτανίδης, ως Μεξικάνος, με την χαλαροποιητική στολή.

ΒΑΣΟΣ ΣΕΙΤΑΝΙΔΗΣ

Έντυπώσεις του από την 'Αμερική

Ο ΔΗΜΟΦΙΛΗΣ φανταζόταν Βάσος Σεϊτανίδης, που γύρισε πριν λίγο καιρό από την Νέα Υόρκη, μιάς αφηγείται με συντομία τις έντυπώσεις του από την 'Αμερική του 1964.

— Δεν μπορώ να πω ότι η 'Αμερική είναι σκληρή χώρα για τον καλλιτέχνη. Έχουμε άλλωστε το παραδειγμα μου, που έχουν εγκαταστήσει μονίμως εκεί, όπως ο Ν. Γουόρντ, η Έντ Στράντ και άλλοι. Φυσικά, το άγκυρασμα, για την μάχη του δολαρίου, που αρχίζει από το πρωί και συνεχίζεται με την ίδια ένταση έως τις 5 το απόγευμα, σου προξενεί στην αρχή ένα εντυπωσιακό δόση. Σ' αγαπά, όμως, το συνήθειες και προσανατολίζεις στο σύστημα εργασίας.

— Όστε δεν έχεις πάρει από φόβο την μεγάλη αυτή χώρα, όπως άλλοι συνάδελφοί σου;

— Κάθε άλλο. Σ' το λίγο αυτό διάστημα που έμεινα στην Νέα Υόρκη, δεν μπόρεσα βέβαια να ολοκληρώσω τα συμπράγματα μου. Γι' αυτό και έχω σχέδιο να ξαναπάω, με την πρώτη ευκαιρία που θα μου δοθεί, γιατί πιστεύω πως, όταν είναι καλές αποφασισμένες να αντιμετωπίσει θορυβώδη την τόσο περιεργή αυτή χώρα, θα έλθω καιρός που θα μπόρεση να την καταλάβει και η ζήση. Ο οργανισμός της κινήσεως, στους δέκα δρόμους του Μπρόντγουεϊ, αποτελεί ένα συνεχές πανηγύρι, με ένα μεγάλο μουσικό από φυσιογνωμίες. Δεν κρύβω ότι σε κάνει στην αρχή να χάσεις τα νερά σου, συχνά— συχνά όμως, συνήθειες.

— Και οι όμογενές μας; — Σ' το μεγάλο έργο μου, νοδοχείο «Σαν Σέτ», διακόσις χιλιόμετρα έξω από τη Νέα Υόρκη, όπου παρέμεινα το περισσότερο διάστημα, είχα την ευκαιρία να ζήσω και να γνωρίσω την ελληνική ομογένεια, αφού κάθε καλοκαίρι δίδει εκεί, εν δυνάμει, το παρών. Χαρακτηριστικό είναι ο μεγάλος ενθουσιασμός τους για την 'Ελλάδα και κάθε εκδήλωση ψυχαγωγίας της περιφέρειας, τα πάντα γύρω από αυτήν. Λατρεύουν οι όμογενές τους ελληνικούς χορούς και τα

ελληνικά τραγούδια καθώς και τους 'Ελληνες καλλιτέχνες, που διασχίζουν κάθε τόσο τον ωκεανό για να τους ψυχαγωγήσουν. 'Εκείνο που εντυπωσιάζει, επίσης, είναι η πίστις των στη θρησκεία. Μόνο στη Νέα Υόρκη, υπάρχουν σήμερα 13 ελληνικές εκκλησίες, και οι χοροί των Ελλήνων, συμμετέχουν, δίδονται κατά κανόνα πάντα στην Παρασκευή και όχι το Σάββατο, για να μπορούν έτσι οι όμογενές μας να ξυπνούν ένωρς την Κυριακή και να μη χάνουν την λειτουργία.

— Η ακρίβεια είναι πάντα αισθητή;

— Βέβαια, η διαφορά δραχμής και δολαρίου, παρουσιάζει στις τιμές όλων σχεδόν των ειδών, και ειδικότερα των τροφίμων, σε άνοδο. Μπορεί όμως να βρεθεί και φθηνά πράγματα, όπως τα μαντράκια, τα κατάνια. Είναι γεγονός πάντως ότι την δεύτερη ημέρα που έφθασα στη Νέα Υόρκη και πήρα την απόφαση να μπό σε ένα μεγάλο εστιατόριο των 45 δρόμων, πλήρως το «τέκνι» — έτσι λέγεται εκεί το μπόνφιλε — 15 δολάρια! Και όμοιο γινώ ότι δεν μπόρεσα να το χωνέψω. 'Ακόμα μου... στέκει στο λαιμό!...

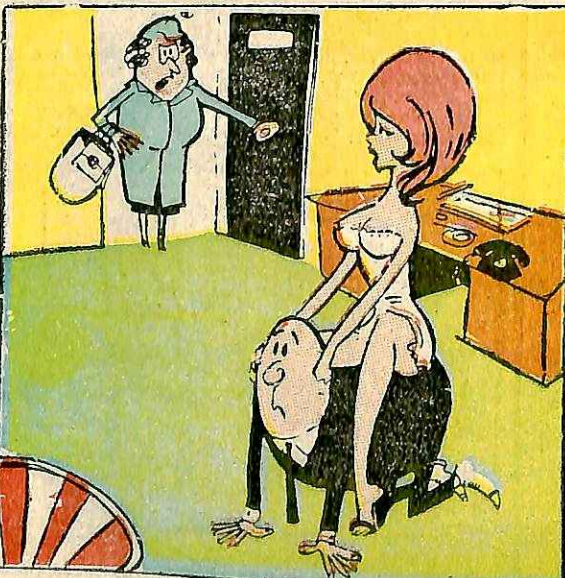
— Κάναμε άλλο περίεργο; — Ναι, στο «κέντρο», που μου έκανε έντυπαι ότι τα 80% από τους επιβάτες ήταν μαύροι! 'Αντιθέτως, οι λευκοί, για λόγους ασφαλείας, προτιμούν πάντα τα λεωφορεία.

— Έντυπώσεις από την 'Εκθεσι;

— Από την μικρή αυτή πολιτεία των έξι μηνών, εκείνο που μου άφησε ιδιαίτερη εντύπωση, ήταν τα τρία εκατομμύρια περίπου με το φαντασμαγορικό θέαμα, που φιλοτελέτησε ο διάσημος Ντίονι, γνωστός από τον κινηματογράφο.

— Της «Γιζενέρλ Μόρτς», που παρουσιάσε, μέσα σε μία διαδρομή διαρκείας ενός τέταρτου, άνομα σε σκοτεινούς διαδρόμους, την αναπαράσταση του μέλλοντος κόσμου, με έκτυπωτικούς φωτισμούς.

— Επίσης, της «Γιζενέρλ 'Ε. Λέκτρικ», που από μία τερά-

— Όστε αυτό έννοιε ο κύριος, όταν λήη πως δονάξεται σαν γάιδαρος όλη την ημέρα στο γραφείο;

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδήσεις

στια πλατεία που περιεστρέφεται συνεχώς γύρω από επτά πελώριες σκηνές, παρουσιάζει διαδοχικά την εξέλιξη του κόσμου.

Τέλος, της «Πέφι Κόλα», ένα φανταστικό όνειρο, με ένα ταξίδι μέσα σε βάρκες, ανάμεσα από ατελείωτα κανάλια, κατά μήκος των οποίων έδρασαν τεράστιες κουκκίδες από όλα τα μέρη του κόσμου, που παίζουν διάφορα όργανα και τραγουδούν.

— Από ελληνικής πλευράς;

— Υπάρχει και από ελληνικής πλευράς ένα πολύ χαρακτηριστικό στιγμιότυπο: Η ταβέρνα του ελληνικού περιπτέρου, όπου τραγουδούν το ντουέτο Κορώνης — Φιλανδρός, συνέπεσε να βρίσκεται απέναντι από το περίπτερο της Αιθιοπίας. 'Ετσι, συχνά ακούγεται κανείς τις... κορώνες του Κορώνη, να διακοπώνται από τους βρυχηθμούς των λεονταριών του περιπτέρου της Αιθιοπίας!

Ο Φράνκ Σινάτρα.

νοχηρήμει.

Κι όμως, πριν από δυο εβδομάδες, η Ρόμυ πίστευε πως είχε βρη τον έρωτα, το μεγάλο έρωτα, που θα την έκανε να ξεχάσει τα πέντε ευτυχισμένα χρόνια, που είχε περάσει κοντά στον 'Αλβιν Ντελόν. Ο άνθρωπος, που κατάρθηκε να την κάνει να ξεχάσει για λίγο τον Ντελόν, δεν ήταν ο πρώτος Ντελόν, που ο διάσημος συγγραφέας της Πη η τ ε ρ Ο' Τούλ, ο «Λάρενς της Αραβίας», ένας γοητευτικός άντρας, ύψους 1 μ. 85, όμορφος, ευδιέθετος, ένα σωστό μεγάλο παιδί. Αφού εργάζονταν μαζί όλη την ημέρα στο στούντιο, χάνονταν το

άδω, για να γευματίσουν τέτ—τέτ σε κάποιο ήσυχο έξοχικό εστιατόριο.

Μία μέρα όμως, η κυρία Πη η τ ε ρ Ο' Τούλ ήρθε από το Λονδίνο στο Παρίσι, για να επισκεφθεί τον άντρα της. Τού μίλησε για τα παιδιά τους κι όταν φιλήθηκαν, για να ξαναγαλήρουν, ο Πη η τ ε ρ Ο' Τούλ έλασε από την τσέπη του ένα χαρτί, το οποίο έγραφε: «Χρυσή μου, να φιλήσεις εκ μερούς μου και τις δυο κορούλες μας. Σ' ν α ί ν τ ε ρ περιόριζε-ται στο να προσπαθή να πεί- τους άλλους πως διασκε- λζει και πως δεν είναι στε-

— Η Ρόμυ, που έγγαυε κείνη τη στιγμή από το κα- ρύνη της, είδε τη σκηνή, άκουσε τα λόγια του Πη η τ ε ρ Ο' Τούλ, χωρίς να πη τίποτα σε κανένα, προχώρησε προς το μπαρ και παρήγγειλε ένα δι- πλό καφέ. 'Όταν την πλησί- ασε η γραμματέας της, που είναι και η καλύτερη φίλη της, η Ρόμυ της είπε:

— Η Πη η τ ε ρ Ο' Τούλ είναι ο πιο θαυμαστός άνθρωπος που γνώ- ρισα. Κοντά του, νιώθω ευ- τυχημένη. Δυστυχώς όμως, δεν είναι ευθέρος και δεν έχω το δικαίωμα να τον «να- νήσω». 'Εξ άλλου, δεν μπο- ρώ να του ζητήσω να μ' α- γαπήσει. Μουδωσε να κατα- λάβω πως το μόνο, που μπο- ρούσε να μου χάρση, ήταν η φίλια του. 'Εχω διαπιστώ- σει και κάτι άλλο. 'Όταν βρίσκεται μαζί με τον Μπά- ρτον, που είναι ο καλύτερος φίλος του, και το ωραιότε- ρο κορίτσι του κόσμου, αν περάσει πλάι τους, θα μείνει άπαρσθητό.

— Από την ημέρα εκείνη, η Ρόμυ προσποιείται την ε- θιμή, αλλά είναι κατά βάθος πολύ μελαγχολική. 'Ο σκη- νιστής Ντελόν, που είναι σι- γανός, προσπαθεί να την πεί- σσει να φάει κάτι. Θα κατα- στρέψει την υγεία της.

— Η Ρόμυ όμως κανονί- ζει να ταξιδέψει στο «Αλ- λυ», πινελ καρέφες και με- θά με μουσική. Καμένη Ρόμυ! Είναι τόσο ώραια, τόσο κα- λή, κι όμως ο έρωτας την νιάει, η δόξα, τα πλούτη, γι' αυτήν όμως τίποτα δεν μπορεί ν' αναπληρώσει τον έρωτα.

— Οι Γάλλοι αστρολόγοι έδωσαν κι' όλας στη δημο- σιότητα τα προγινώσκτα τους για το 1965. Μεταφέρουμε εδώ τις προβλέψεις τους, που αφορούν τους αστέρες του κινηματογράφου:

— Η Μ π ρ ι ζ ι τ Μ π α ρ ν τ ο θ ά χωρίσει από τον Μπόμπ Ζαγκουρί και θα απο- σχολήσει τον Τυπό μ' ένα κα- νονέριο έρωτά της. Το 1965 δε θα είναι ρόδινο για την κινηματογραφική της κα- ριέρα.

— Ο Σ α ρ λ 'Α ζ ν α θ ο υ ρ θ ά ξαναπαρνευτή. 'Η δημοτικότητα του όμως θα σημειώσει κάποια κάμψη και θα χάσει ένα πολύ αγαπημένο πρόσωπο.

— Ο Ζ α ν Γ κ α μ π ε ν θ ά γυρίσει από τη πολύ τρία φίλα και θ' αποσυρθεί κατόπιν στο αγρόκτημά του. Τον συμβουλευούν να προσέ- ξη τα μάτια του.

— Ο Α λ ι ν Ν τ ε λ ο ν θ ά έχη τις πρώτες προστριβές με τη γυναίκα του Νατάλι. Θά γυρίσει ένα το φίλι με τη Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο έρωτά της. Το 1965 δε θα είναι ρόδινο για την κινηματογραφική της κα- ριέρα.

— Ο Σ α ρ λ 'Α ζ ν α θ ο υ ρ θ ά ξαναπαρνευτή. 'Η δημοτικότητα του όμως θα σημειώσει κάποια κάμψη και θα χάσει ένα πολύ αγαπημένο πρόσωπο.

— Ο Ζ α ν Γ κ α μ π ε ν θ ά γυρίσει από τη πολύ τρία φίλα και θ' αποσυρθεί κατόπιν στο αγρόκτημά του. Τον συμβουλευούν να προσέ- ξη τα μάτια του.

— Ο Α λ ι ν Ν τ ε λ ο ν θ ά έχη τις πρώτες προστριβές με τη γυναίκα του Νατάλι. Θά γυρίσει ένα το φίλι με τη Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο έρωτά της. Το 1965 δε θα είναι ρόδινο για την κινηματογραφική της κα- ριέρα.

— Η Σ ο ρ α γ ι α θ ε θ ά παρνευτή. 'Η εμφάνισή της στον κινηματογράφο θα εί- ναι μία παταγώδης αποτυ- χία.

— Ο Ζ α ν Φ ι λ Μ π ε λ ο υ ν τ ε θ ά χλη το όπ-

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ματιές στα έλ- ληνικά στούντιο

άρ. 1 αστέρι του παγκοσμίου κινηματογράφου. Θ' απο- κτήσει άλλο ένα παιδί. Θά έ- χη όμως κι' ένα πολύ δυσά- ρεστο ατύχημα.

— Ο Ροζέ Βαντίμ και η Τ ζ έ ν φ ο ν τ α θ ά γυρί- ρουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

— Η Ρ ο μ υ ν ο υ ρ γ ι ο θ ά γυρί- σουν. 'Ο καθένας θα στρα- φή προς νέους έρωτες.

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

Ο ΚΕΡΚ ΝΤΑΠΚΛΑΣ, οφάνοντας προ ημερών στην 'Αθήνα, έδειξε ενδιαφέ- ρον για τρία πράγματα: για τους 'Ελληνες σπουδαστές, για τις αρχαιότητες και για την αρχαία ελληνική ιστο- ρία, που αποτελεί θά μω- ρούσε να τη κανείς, το χό- μιν του. Σ' το σπίτι του, το μεγαλύτερο μέρος της βιβλι- οθήκης του καταλαμβάνουν

μήνες. Συμπρωταγωνιστής της 'Αλίκης θά είναι ο Δ η μ π τ ρ η ς Π α π α μ ι χ α ή λ.

— Η κωμωδία του Βασι- λη Γεωργιάδη «Γάμος αλά ελληνικά», που έλασφαισε στην Ξ έ ν ν ο Κ α λ ο υ γ ε ρ ο π ο υ λ ο υ Α' βραβείο ήθοποιας του Θε- σσάλων, θα παρουσιάσει στην 'Αθήνα στις 23 Νοεμβρίου με διαφορε- τικά μοντάζ. Για την ίδια μέρα έχει ορίσει από την «Φίλια» και η προ- δολή του νέου ψυχολογικού δράματος του Γιάννη Δαλι- ανίδη «Εγώ ο ίδιος» με τη Ζωή Λάσκαρη, το Σπύρο Φωκά, το Βαγγέλη Βουλγαρίδη, την Τζένη Ρουσσά κ.ά. 'Υ- στερα από το «Δόλομα» και τη «Σωφρίνα» νέος σκλη- ρός αγών προκηρύσσεται ανά- μεσα στις δυο μεγαλύτερες φίρμες της ελληνικής κινη- ματογραφικής παραγωγής.

— Πολύ σύντομα ο 'Αλ. Σακελλάριος θά μεταφέρει στον κινηματογράφο τη νέα του θεατρική επιτυχία «'Υ- πάρχει και φιλότιμο», με πρωταγωνιστή, φυσικά, το Λά μ π ρ ο Κ ω ν σ τ α ν τ ί ν ο Α ρ α.

— Ο Μιχης Πλέσσας συν- θέτει τη μουσική και τών τρι- άν νέων έργων της «Φίλιας» — «Εγώ ο ίδιος», «Χαρ- τοπαίκτης» με τη Ρένα Βλα- χοπούλου και του νέου μου- σικαλού του Δαλιανίδη «Κορί- τσια για φίλημα».

— Ο σκηνοθέτης του φιλμ «Το σταυροδρόμι», Νίκος Παπαδόπουλος, θά επανέλθι στην 'Ελλάδα κατά τα τέλη Νοεμβρίου, για να γυρίσει έδω μια ταινία με ελληνικό θέμα, που το έμπνευσή κα- τά την έδω ολιγοήμερη κα- ραφή του.

— Από το Παρίσι πώς έρ- χεται η πληροφορία πως ο σκηνοθέτης Βίλλυ Ροζιέ θά μεταφέρει στον κινηματογρά- φο το έργο του διασού Κα- στανέτι «Τα σκυλιά με το νύχτα». Το φιλμ θά είναι μια ελληνογαλλική παραγώ- γη, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασιλι- κό». Πρωταγωνιστούν το έρ- γου, θά είναι η Βάσω Μα- νωλάκη, ο Θάνος Καραππου- λίδης, στην οποία θά συμπρω- ταγωνιστούν η Ξένη Κα- ραγιώρη και ο Ζωρζ Ριζιέρ.

Το εκλεκτό χορευτικό ζευγάρι 'Ιδάνωφ — 'Αννας Φαλάκη, όπως εμφανίζεται στο φιλμ. «'Η ιστορία μιάς όφρανς».

Θεατρικά παρασκήνια

Πικάντικο ρεπερτό

ΤΟ «Κεντρικόν» εξακολου- θεί να έρχεται πάντοτε επί κεφαλής από όλα τα α- θηναϊκά θέατρα. 'Ακολουθεί το «Χατζηχρήστου» με την Καρένη και τα «Διονύσια» με την Λαμπέτη.

— Εν τω μεταξύ, και άλλα θέατρα αλλάζουν έμπνευ- σης έργα. 'Ηδη, μετά το θέ- ατρο «Τέχνης», που παρουσι- ασε σαν δεύτερο έργο την «'Αγγελαν» του Ντίνου Σακελλά- ριου, ο Ντίνος 'Ηλιόπουλος ανέλαβε στο θέατρο «Γλό- ρια», την κωμωδία του Τέ- πλορ «Ο άνθρωπος No 1».

— Νέα έργα ετοιμάζουν επί- σης, ο 'Αλεξάνδρακης, στο θέατρο «Διάνα», ο Δημ. Μυ- ράτ στο θέατρο «'Αθηνών», και η Σμαρούλα Γιούλη στο «'Αμφορό».

— Στο 'Εθνικό Θέατρο, συνεχίζονται εντατικά οι δι- ακίμες της «Νόρας» του 'Ι- ψεν, που θά διαδεχθεί την 4ην Δεκεμβρίου, το «Βασι

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ

ΤΑΥ ΧΑΡΝΤΙΝ

Δίνα λεπτά με τον πανύψηλο ποδοσφαιριστή που έγινε στάρ!

ΜΕ ύψος 1,86 μ., φαρδείς ώμους, αθλητική εμφάνιση και γροθιά που... σκοτώνει βόδι, ο Τάυ Χάρντιν θα ήταν ίσως σήμερα ένας ποδοσφαιριστής γνωστός μόνο ανάμεσα στους αθλητικούς κύκλους της Αμερικής. Χάρης όμως στον κινηματογράφο, στον οποίο εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1958, σήμερα είναι δημοφιλής και αγαπημένος όλων των Αμερικανιδιών, ηλικίας 12-20 χρόνων. Κατά συνέπεια, με ώρατα γαλανά μάτια και ένα θαυμάσιο χαμόγελο στα χείλη, δέχεται ευχριστίες να απαντήσει σε μερικές ερωτήσεις μας:

— Πότε και πού γεννηθήκατε Τάυ και πώς άρχισατε να παίζετε στον κινηματογράφο;

— Ο Τάυ — το πραγματικό του όνομα είναι Τάυρον Χάινγκερτον — χαμογελά με παιδική καλωσύνη και μάς σφίγγει το χέρι τόσο δυνατά που μάς προκαλεί... λιποθυμία. "Επειτα απαντά με έγκραδιότητα:

— Συμπτωματική θεωρώ την επιδοσί μου στον κινηματογράφο και την θέση που κατέχω σήμερα σ' αυτόν. Η πραγματική δουλειά μου είναι επαγγελματίας ποδοσφαιριστής και μηχανικός αεροπλάνων. Στη συνέχεια της συνέντευξης, θα σας εξηγήσω γιατί εγκατέλειψα το ποδόσφαιρο. Όσο για το γιατί εγκατέλειψα και το άλλο μου επάγγελμα, αυτό πιά είναι γνωστό: Γιατί στο καινούργιο κερδίω πολύ περισσότερα. Όσο για την πρώτη σας ερώτηση, γεννήθηκα στην Νέα Υόρκη, την νύχτα της Πρωτοχρονιάς του 1930. Ο πατέρας μου ήταν κι αυτός μηχανικός αεροπλάνων και η μητέρα μου μια καλή και ήρεμη... μητέρα με τρία ακόμα παιδιά.

— Μήπως μπορείτε τώρα να μάς εξηγήσετε γιατί εγκατέλειψατε την ποδοσφαιρική σας καριέρα;

— Δεν την εγκατέλειψα εγώ. Έκείνη με εγκατέλειψε, εξ αιτίας επανειλημμένων τραυματισμών που είχα υποστεί και στα δύο πόδια. Κάποτε μάλιστα κινδύνευσα να χάσω το ένα μου πόδι, από το μπρό, εξ αιτίας του γνωστού στους ποδοσφαιριστές «ερπιάσκου». Όταν έγινα καλός, είδα ότι δεν μπορούσα πλέον να συνεχίσω να παίζω μπάλα. Κι' έτσι άφρασιώθηκα στο άλλο μου επάγγελμα.

— Και πώς άρχισατε με τον κινηματογράφο;

— Να σας πω: Το 1957, με έστειλαν από το Λονδίνο στην Ικαλιφόρνια, για να πάρω μέρος σε μια διαφημιστική ταινία μικρού μήκους, που ήταν συγχρόνως και προαγανδιστική. Φυσικά, στα στούντιο έκανα διάφορες γνωριμιές και, όταν τελείωσα την δουλειά μου, μου έκαναν την πρόταση να με δοκιμάσουν επί πληρωμή στο γύρισμα μιας ειδικής ταινίας για την τηλεόραση. Δέχτηκα, και έτσι, την πρώτη αυτή ταινία, κίτρινου χρώματος, διαδόχτηκαν ακόμα περισσότερες, που αποτελούσαν σειρά. Με τον τρόπο αυτό, εκτός του ότι ενισχύθηκα οικονομικά, μεγάλωσα και τις γνωριμιές μου. Όταν λοιπόν, τρεις μήνες αργότερα, ένας γνωστός σκηνοθέτης μου πρότεινε να πάρω μέρος, σε πρώτο ρόλο, στην πολυμερή ταινία «Γίγαντες της Κο-

λάσεως», με τον μακαρίτη τότε Τζέφ Τσάττλερ, δέχτηκα αμέσως, για δύο λόγους: Γιατί είχα χρηστεύη από την κινηματογραφική τέχνη και γιατί είδα την αμοιβή μου να φθάνει σε δυσθεώρητα ύψη. Ός μηχανικός αεροπλάνων έπαιρνα 250 δολάρια τη βδομάδα. Ός ηθοποιός έφθασα να παίρνω 1.500! Νομίζω ότι ο καθένας θα προτιμούσε την αμοιβή αυτή...

— Από τότε μέχρι σήμερα, σε πόσες άλλες ταινίες έχετε πάρει μέρος;

— Οι ταινίες μου, στο σύνολο

έλπιζω, θα γίνουν αίτια να αύξηθω η δημοτικότητά μου στην Αμερική και να με γνωρίσουν περισσότερο οι Ευρωπαίοι φίλοι του κινηματογράφου.

— Ένώ γεννηθήκατε στην Νέα Υόρκη, γιατί σας φωνάζουν «Τεξανός»;

— Πράγματι, γεννήθηκα στην Νέα Υόρκη, αλλά είμαι και Τεξανός, αφού στο Τέξας μεγάλωσα κοντά στον πατέρα μου και στο Τέξας έζησα τα περισσότερα χρόνια μου, εργαζόμενος στα εκεί εργοστάσια αεροπλάνων.

Τάυ Χάρντιν: 'Απ' το γήπεδο στην δόνη.

τους, δεν είναι πολλές. Μόλις πλησιάζουν τώρα τις δέκα. Αλλά συνεχίζω πάντα, όλο και με περισσότερη καλή διάθεση. Είμαι βέβαιος ότι πολύ σύντομα το όνομά μου ως ηθοποιού θα αρχίσει να γίνεται γνωστό και έξω από την Αμερική.

— Μπορείτε να μάς αναφέρετε μερικές από τις καλές σας ταινίες;

— Βεβαίως, πρέπει να αναφέρω την συμμετοχή μου στο ρεαλιστικό φιλμ «Η Αμερική και ο έρωτας», στο σκέτος με την Γκλένν Τζόνς, την συμμετοχή μου στο περιπετειώδες φιλμ «Τορπιλλοκαταστροφές P.T. 109», που, όπως ξέρετε, ήταν η πολεμική δράση του αερομαχητή Προέδρου Τζών Κένεντυ, καθώς και τη συμμετοχή μου στο ρεαλιστικό αθλητικό φιλμ «Ο κυκλος της αμαρτίας», με τον Σούζαν Γλεσσέτ. Φυσικά, έχω και άλλες ταινίες, αλλά δεν τις αναφέρω γιατί μου ζητάτε να σας πω τις καλύτερες...

— Μετά την ταινία «Κύκλος της Αμαρτίας», έχετε εγυρίσει άλλες μερικές;

— Φυσικά, έχω δύο, που, όπως

— Ποιά είναι η συμμετοχή σας στον τελευταίο παγκόσμιο πόλεμο;

— Κανονικά, λόγω ηλικίας, δεν έπρεπε να στρατευθώ. Έν τούτοις, τελείως εθελοντικά, κατετάχην το 1944, στο σώμα των πεζοναυτών ως έβελοντής. Ήμουν 14 ετών τότε, αλλά φαινόμουν τουλάχιστον για 20. Και στο μέτρο των δυνάμεών μου, έδρασα κατά το δυνατόν. Άρκει να σας πω ότι κάποτε, σε μια μάχη με Γαπωνέζους κατά την ανακατάληψη των νησιών του Ειρηνικού από τους Αμερικανούς, μόνος μου, με ένα αυτόματο στο χέρι, ακινητοποιήσα δεκαπέντε μικρόσωμους, αλλά φανατικούς Γαπωνέζους φανταρούς. Από τότε, είχα το σημαντικό ύψος και το γεροδεμένο σώμα.

— Έχετε ταξιδέψει έξω από την Αμερική;

— Βεβαίως, έχω επισκεφθεί κατά καιρούς το Μεξικό, από την Νότια Αμερική και από την Ευρώπη την Γερμανία, την Αυστρία, τη Γαλλία και την Ιταλία.

— Εκτός από την μητρική σας γλώσσα, μιλάτε καμιά άλλη γλώση;

— Ναι, μιλώ αρκετά καλά γα-

λικά και... αρκετά άσχημα τα Ιταλικά.

— Οι χώρες που επισκεφθήκατε, σας έκαναν καμιά ιδιαίτερη εντύπωση;

— Όχι, δε βρήκα τίποτα το ιδιαίτερο. Προτιμώ την πατρίδα μου και ιδιαίτερα το Τέξας. Στην πατρίδα του, αισθάνεται κανείς πάντα σαν στο σπίτι του.

— Μήπως θα θέλατε τώρα να μάς πείτε και κάτι για την αισθηματική σας ζωή; Έδώ στο Χόλλυγουντ, ακούσαμε ότι είναι αρκετά παρωχάδες...

— Ο Τάυ γελάει ανοιχτόκαρδα και λέει:

— Ήταν παρωχάδες, τώρα πιά δεν είναι. Παντρεύτηκα για πρώτη φορά το 1958 με την τότε στάρλετ Άντρα Μάρτιν, μια κοπέλλα πραγματικά όμορφη. Χωρίς κανένα λόγο, δυο μήνες μετά το γάμο μας, η Άντρα με εγκατέλειψε. Είδα και έπαθα να την φέρω πίσω, γιατί την αγαπούσα. Εμείνα πάλι 3 μήνες κοντά μου και πάλι μου ξανάφυγε. Την ξαναέφερα κοντά μου, για να μου ξαναφύγει οριστικά το 1960. Την χρονιά εκείνη, πήραμε και το διαζύγιό μας. Πάντως, παρά τις συχνές αυτές εξαφανίσεις της γυναίκας μου, που όπως καταλαβαίνετε δημιουργήσαν πολλά σχόλια και μεγάλο θόρυβο, βρήκαμε τον καιρό να αποκτήσουμε και δυο δίδυμα αγόρια. Όπως μου είπε η ίδια η Άντρα μετά το διαζύγιό μας, ατία του χωρισμού μας ήταν το αθλητικό μου σώμα και η δύναμη των μπράτσων μου. Μόλις μετά τον χωρισμό μας μου άπεκάλυψε ότι με φοβόταν κάθε φορά που έρχόταν ή ώρα να κοιμηθούμε...

— Μετά τον χωρισμό σας από την Άντρα, δεν ξαναπαντρεύτηκατε;

— Βεβαίως, αν και είχα πάρει την απόφαση να μην ξαναπαντρευτώ. Αυτή τη φορά, έκλεκτά μου ήταν μια ξένη, μια Γερμανίδα «Μίς» συγκεκριμένης. Το όνομά της ήταν Μάρλεν Σμίτ, και είχε έλθει στην Αμερική ως υποψήφια «Μίς Υφήλιος». Την εποχή εκείνη, μέλος της Επιτροπής των Καλλιστείων ήμουν και εγώ. Στην «εγύρευση της όμορφιάς», λοιπόν την γνώρισα και ενίωσα κερασινόβολο έρωτα γι' αυτήν. Στα καλλιστεία εκείνα, σε μια «Μίς Γερμανία» έκρινε τον τίτλο της «Μίς Υφήλιος 1961». Την εξέτιμησα όμως και εγώ προσωπικά και της πρότεινα να γίνει γυναίκα μου. Εκείνη δέχτηκε την πρότασή μου και σήμερα, τρία χρόνια περίπου μετά το γάμο μας, ε-ξασκοιούμε να αποτελούμε ένα αρμονικό και ευτυχισμένο ζευγάρι.

ΚΚ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

★ Ο Κιμ Ντίμσον, ο οποίος υποδύεται το βασικό ανδρικό ρόλο στο φιλμ «ΟΙ ΤΡΟΠΟΙ» που γυρίζεται τώρα στη Βιέννη, με συμπρωταγωνιστή την «Ελληνική» τριανταφυλλιά την Πρίσιμπερ, είναι Κίμων προγαμιακό του όνομα είναι Α. Δημος. Ο Κιμ δε έρθη στην προθήκη για να παρεντρέψω στην μέρα του έργου του «Ισραήλ» και να μεταβή στο «Ισραήλ» και να πρωταγωνιστήσει στο φιλμ «Σκα-νιά» ως νταβάρ.

★ Υστερα από την επιτυχία του φιλμ «Η ώρα και ο έκτακτος ριούχος», οι παραγωγοί του έργου αποφάσισαν να γυρίσουν ένα νέο φιλμ με το ίδιο θέμα. Ο Κιμ Ντίμσον, ο οποίος υποδύεται τον Ντάβια Α. Σ. 6.

★ Υστερα από την επιτυχία του φιλμ «Η ώρα και ο έκτακτος ριούχος», οι παραγωγοί του έργου αποφάσισαν να γυρίσουν ένα νέο φιλμ με το ίδιο θέμα. Ο Κιμ Ντίμσον, ο οποίος υποδύεται τον Ντάβια Α. Σ. 6.

ΣΑΛΟΝΙ

ΤΟ «NEON ΚΥΜΑ»

ΑΛΜΠΑ

Η διάδοχος της Δαλιδά

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ. "Όπως ταυριάζει σ' όλες τις καλλονές που γεννήθηκαν στις όχθες του Νείλου, κάτω από τον καυτό ήλιο της Αφρικής. Μαύρα μαλλιά. Και μάτια, πιο μαύρα, γεμάτα έρεβος και μυστήριο της Ανατολής.

Η κορμοστασιά της στάζει άθωοτητα και υποσχέσεις, που τραβούν σε μάχους και αφήνουν ελληνιστικές προσπιτικές.

Και η φωνή της βαθεία αλλά και γλυκιά, κομψή αλλά και νεανική γοητεία.

Την κυττάει και νιώθει σαν... φρουκτόδενητο διψασμένο. Κι' η Αλμπα τον νιώθει, αλλά επιμένει να μιλιά άθωα για τα πιο απλά πράγματα του κόσμου. Για τη ράφτα της, για τον... Άλναβου, για το λιοχάρο απόγευμα του Νοεμβρίου, για το νοικοκυριό...

«Κάπως έτσι πρέπει να είναι η «Ιδανική γυναίκα της σημερινής» σκεφθήκαμε καθώς μιλούσε. Απλή αλλά κι' ευρημητική, καλλιτέχνης αλλά και νοικοκυρά.

Σαν να μάντεψε τη σκέψη μας, έδωσε αδιάφορα τη πληροφορία:

— Είμαι η «Ιδανική γυναίκα».

— Παρτών;

— Δεν το λέω εγώ. Έγώ... μάλλον αμφιβάλλω. Τότε όμως ο δόκτορας Λουτσέλι και η Έλλαν-δινος επιτόση.

— Ποιός είναι πάλι αυτός ο δόκτορας Λουτσέλι;

— Ο δργανωτής των Μεσογειακών καλλιστείων για την ανάδειξη της «Ιδανικής γυναίκας».

— Και εκλεγμάτε σεις στον διαγωνισμό;

Αδύ, μάλιστα.

Η ιστορία, όπως θα θυμούνται οι παλαιότεροι αναγνώστες, άρχισε πριν 10 χρόνια στο Πιεμόντε, και οι εφημερίδες χέλασαν τον κόσμο. 90 περίπου καλλονές, νεαρά κοριτσόπουλα κάτω των 20 έ-φρα πήραν μέρος στον διαγωνισμό αυτό, για την ανάδειξη της «Ιδανικής γυναίκας».

Τότεσαν σ' όλες τις μεγαλοπόλεις της Ιταλίας, στο Μιλάνο, τη Μπολόνια, την Τζενοβία, τη Νάπολι, την αλονία Ρώμη, και σε κάθε πόλη έδιναν εξέτασεις υποστή, σε όλα βρα-λάνοιες επιτοσές, οι οποίες έλ-ανθύνουν την ιδανική γυναίκα.

Στην διοργάνωση, στη διατήρηση της στο γνάνεμα, στη διατήρηση της ομορφιάς και της θηλυκότητας κ.ο.κ.

Οι εξέτασεις αυτές κράτησαν ένα χρόνο μήνα.

Σαν τελειώσαν, συγκεντρώθη-σαν όλες οι υποψήφιες στο Πιε-μόντε, όπου έγινε η τελική κρίση.

Η Αλμπα Καλού (αυτή είναι το πατρωνικό της) βγήκε τελική νικήτρια κι' αναδείχθηκε η πρώ-τη «Ιδανική γυναίκα».

Από τότε άνοιξαν οι πόρτες της Τέχνης. Κι' όνειροενόταν τό-σο αυτό το «άνοιγμα» ή νεοή «Αλμπα, κάτω στην Αίγυπτο, ο-που ζούσε με τους δικούς της...

Μεράκι της και πάθος της, ά-πό τότε που ήταν ακόμη παιδί-ου, το τραγουδί.

— Το ελαφρό;

— Το ελαφρό. Τώρα, έννοεί-ται, μ' άρεσουν και τα αποκοί-για. Μου θυμίζουν την 'Αλεξάν-δρεια και το Κάιρο, όπου πέρα-σα και τα παιδικά μου χρόνια.

— Πώς τραγουτούδησατε;

— Ός το 1959, τραγουτούσα ερασιτεχνικά. Τη χρονιά εκείνη όμως, ήρθε να με βοηθί ο Άλνα Καρναντάνης. Ο Καρναντάνης ή-ταν τότε μαέστρος στο μεγαλύτε-ρο κοσμικό κέντρο της Αίγυπτου, τη Μοντάζα. Η Μοντάζα στεζα-ζόταν στο παλάτι του Φαρούκ, που είχε μετατραπή σε νυχτερινό γέ-ντρο.

— Έρχεσαι να τραγουδάς με την δροχίστρα μου; της πρότεινε ο Καρναντάνης.

Η πρόταση ήρθε κοντί. Κι' ά-πό τότε η 'Αλμπα έγινε άδωρι-στη καλλιτεχνικό ζευγάρι με τον Άλνα, έως σήμερα.

— Πού έχετε εμφανιστή ως τό-ρα; τη ρωτούμε.

— Έμεινα το 1959 στην Αίγυ-πτο κι' ύστερα «Αποχωρέτα την 'Αλεξάνδρεια, που αφήνεις, μάς άπάντησε, ύπερθυμίζοντάς μας τον στίχο του Καβάφη.

— Σας λυπήσε ο αποχωρετι-σμός;

— Όμολογώ, ναι. Έχει πολλή διοργάνω ο Έλληνισμός της Αίγυ-πτου.

— Πού πήγατε;

— Βηρυττό, Δαμασκό, Ρόδο κι' ύστερα ήθαμε εδω. Πένουσι ήταν.

— Πού εργασθήκατε, εδω;

— Λίγο στο «Εμπασ» κι' ύ-στερα στο «Χίλτον». Τότερα γύ-γαμε για λίγο στην Ιταλία, και τώρα κλείσαμε συμβόλαιο για ό-λο το χειμώνα στο «Κόρονη».

— Τι τραγουδιού συνηθί-σε;

— Ελαφρά τραγουδιά, ελληνι-κά και ξένα. Μιλώ πέντε γλώσσες άφρα.

— Άπ' τα ελληνικά, ποιά τρα-γουδιά προτιμάτε;

— Του Χατζηδάκη, του Θεοδο-ράκη και του Μουζάκη.

— Κι' άπ' τα ξένα;

— Τα σονέτ του Άλναβου, της Δαλιδά και τον Σέρτζιο Εν-τρίγγο.

— Υπόχει κανένα τραγουδί, που να το αγαπάτε ιδιαίτερα;

— Ναι. Το «Ήθελα να μουν έ-κινος που αγαπάς, του Κατίνση.

— Άπ' τους Έλληνες συνη-δέλφους σας, ξεχωρίζετε κανένα;

— Ναι. Τον Γιάννη Βογιατζή, την καλλιτέχνηδα του λαϊκού Μαί-ρη Αίγνα και την Πόλυ Πάνου.

— Κι' άπ' τους ξένους;

— Τον Άλναβου, τον Φοάνη Σινάτο και την Δαλιδά.

— Ποιός διαφοράς «στάθμης» υπάρχει μεταξύ Έλληνικού και ξένου τραγουδιού;

— Προσωπικά, νομίζω, απός το ελληνικό τραγουδί είναι θωρα-κισμένο με μελωδία, αλλά το άδικεί ή γλώσσα. Θέλω να πω απός στο ξένο τραγουδί, έλλαντοι ξέρον ελληνικά, κι' αυτό είναι ένας λόγος που δεν πάνει το ελληνικό τρα-γουδί.

— Εκτός από το τραγουδί, τι άλλο σας άρέσει;

— Ο γάμος. Είναι καλό πρά-γμα.

Η 'Αλμπα, όπως εμφανίζεται με την δροχίστρα του Άλνα Καρναντάνη.

— Άλλο;

— Τα μπουζούκια. Άλλά κι' αυτά είναι τραγουδί.

— Έχετε πάρει μέρος σε μου-σικό διαγωνισμό του εξωτερικού;

— Ναι. Στο κρεστίβαλ Ντέ-λε Ρόκε στο «Χίλτον» της Ρώ-μης.

— Πότε λογαριάζετε να στα-ματήσετε το τραγουδί;

— Ποτέ. Θάταν σαν να σταμα-τούσα την ζωή μου.

— Σας έτυχε ποτέ να σας στα-ματήσουν το τραγουδί;

Της έτυχε.

Ήταν ένα βράδυ που η 'Αλμπα είχε έσαιοσμένο γέφ. Μια παρσα-θρογενής απ' την Αίγυπτο, που έ-τυχε να διασκεδάει στο Χίλτον είχε δημιουργήσει άτυδωφα νο-σταλγία για τα μέρα που η 'Αλ-μπα έζησε τα παιδικά της χρόνια.

Κι' εκεί, κάτω τα μεσάνυχτα, της ζήτησαν να τραγουδήσει ένα ιταλι-κό σονέτ, που το περνούσαν στο ρε-σπεκτάκιο του καπνός. Άγγλος τραγουδιστής που εμφανίζόταν στο ίδιο γέντρο.

— Σ', αυτές τις περιπτώσεις, μάς έληγνε, δεν επιτοσείται έ-νας καλλιτέχνης να κοιτούρη τον συνάδελφό του. Όμως, μου το ζήτησαν τόσο επίμονα οι «πατριώ-τες», ώστε υπέκυπα. Καθώς όμως άρχισα το «κουπέ», ξαφνικά το μικρόφωνο χάλασε κι' η φωνή μου δεν άκουγόταν.

Σταμάτησα να δώ. Κι' εκείνο που είδα, με γέμισε θύμο και ό-ρη. Ο καταστροφιστής είχε βγάλε το σπινά του μικρόφωνου, για να με αναγκάσει στην τάξη.

— Τι κάνατε τότε;

— Άηλασα άρραστηγίει πως διακόπητο το συμβόλαιο μου και φεύγω.

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

★

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

★

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

★

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

★

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

★

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

★

Ο καταστροφιστής άναγκά-στηκε να άποχωρή.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Όταν τὰ κόκκα- λα χρησιμεύουν γιά... βαρόμετρο

Μήν ειρωνεύεστε εκείνους που
λένε: «Με το πνεύνο οι κόκκοι
μου! Σήμερα θα βρέξει».

ΟΤΑΝ η ηλικιωμένη θεία σας σάς
πλή πώς θα βρέξει, γιατί ο κά-
λος, που έχει στο πόδι της, άρχισε
να της πονά μ' ένα ξεχωριστό τρό-
πο, καλά θα κάνετε να μη γελάσε-
τε. Ο Ίπποκράτης, ο πατέρας της ια-
τρικής, είχε κάτι τέτοιες ιδέες,
που επιβεβαιώνονται τώρα, ύστερα
από δυο χιλιάδες χρόνια, από τους
συγχρόνους επιστήμονες.

Κατά τη γνώμη των ειδικών, οι
ατμοσφαιρικές διαταραχές επιδρούν
πολύ σε όσους υποφέρουν από αρ-
θρίτιδα, άσθμα, ρευματισμούς, καρ-
διακές ενσχυλίες, ρινίτιδες, σκω-
ληκοειδίτιδες, ακόμα δε και στους
σχισοφρενείς. Άλλά και η ψυχική
διάθεση ενός ατόμου μπορεί να επη-
ρεάζεται από τον καιρό, επομένως
και οι σχέσεις μας με τους αιώ-
νους μας, δηλαδή με την οικογένεια
μας, με τους φίλους μας, με τους
συνδελφούς μας.

Ο καιρός μπορεί να επιδράσει
τόσο στο σώμα μας όσο και στο
πνεύμα μας. Οι αστυνομικοί του
Κληβελαντ π.χ. έχουν τη γνώμη
πως, στις περιόδους των δροχών,
παρουσιάζεται μια πραγματική έ-
πιδημία από κλέπτες και ληστείες.
Άλλοι αστυνομικοί έχουν προσέξει
πως οι απόπειρες αυτοκτονίας αυ-
ξάνονται, όταν πέφτει το βαρόμε-
τρο, και άλλοι αποδίδουν στην έ-
πιδραση της πανσέληνου τις φοβε-
ρώτερες περιπτώσεις βιασμών.

Πολλοί επιστήμονες, έχουν απο-
δείξει εξ άλλου, πως υπάρχει μια
ανάμφισβητη σχέση ανάμεσα στις
ατμοσφαιρικές διαταραχές και στις
διανοητικές ασθένειες. Ένας απ' α-
υτούς, ο δόκτωρ Ρόμπερτ Μπέκερ
του Κέντρου Ιατρικών Ερευνών του
πανεπιστημίου της Ν. Υόρκης, έ-
κανε επί τέσσερα χρόνια μια μεγά-
λη έρευνα σε έπτά ψυχιατρικά νο-
σοκομεία. Έξορκισμα, λοιπόν πως
ο αριθμός των νευρωσθών, που έ-
πα να νον σ' αυτά τα νοσοκομεία, με-
γάλως σηματοδοτεί στις περιόδους
που εμφανίζονται οι λεγόμενες «ή-
λιακές κηλίδες». Εκτός απ' αυτό,
παρατήρησε πως, στις ημέρες των
καταιγίδων, οι ψυχοπαθείς παρου-
σίαζαν συχνότερες και έντονότερες
κρίσεις.

Ανάλογες παρατηρήσεις έγιναν
και στους σχισοφρενείς. Ο δόκτωρ
Τρόμπτ, διευθυντής του Κέντρου βιο-
κριματολογικών ερευνών του Λέιν-
τον της Ολλανδίας, παρατήρησε
πως η επιδραση των μαζών ζεστού
τροπικού αέρος προκαλεί μεγάλη ά-
νησυχία σ' αυτούς τους ψυχοπα-
θείς, και ιδιαίτερα στις σχισοφρε-
νείς γυναίκες.

Ο ίδιος Ολλανδός έρευνήτης πα-
ρατήρησε πως τα ρεύματα του ψυ-
κτού αέρα, που έρχονται από τον
Βόρειο Πόλο, προκαλούν κρίσεις
σε όλους τους ψυχοπαθείς, και
ιδιαίτερα σε αυτούς που πάσχουν
από άσθμα.

Ο δόκτωρ Τρόμπτ, όπως και πολ-
λοι έρευνήτες, βρίσκει πολύ επίβλα-
βη τον «φόν». Ο «φόν» είναι ένας
άνεμος υγρός και ζεστός, που έρχε-
ται από το νότο. Αφίνει ένα με-
γάλο μέρος από την υγρασία του
πάνω στα δονά που συναντάει στο
δρόμο του, και όρμει μ' όλη του
τη θερμότητα στις ψυχρές κοιλάδες
της Έλβετίας, της Γερμανίας, της
Βαυαρίας. Στις ημέρες, που έπι-
κρατεί ο άνεμος «φόν», ο αριθμός
των αυτοκτονιών αυξάνεται έκπλη-
κτικά και οι άρρωστοι που βρίσκον-
ται στα ψυχιατρικά νοσοκομεία, γί-
νονται πιο ανήσυχτοι παρά ποτέ.

Μα και οι πάσχοντες από ρινί-
τιδα επηρεάζονται από τις ατμο-
σφαιρικές μεταβολές, ιδιαίτερα δε
από τις καταιγίδες.

«Κανείς δεν ξέρει ακόμα με ά-
κρίβεια τι προκαλούν στον οργανι-
σμό μας οι καταιγίδες», βεβαιών-
ει ο δόκτωρ Κλάρενς Μίλες, ένας
γιατρός του Κληβελαντ. «Μά φαί-
νεται πως μπορούν να επιδράσουν
πολύ, σ' εκείνους που πάσχουν από
ρινίτιδα, να προκαλέσουν ρευματι-
κές κρίσεις και αναπνευστικές ανω-
μαλίες».

Ο δόκτωρ Μίλες διατυπώνει την
υπόθεσή, πως οι ίδιοι του άνθρω-
πινου σώματος, απόρροφούν μεγαλύ-
τερη ποσότητα νερού, με την πτώ-
ση της ατμοσφαιρικής πίεσεως. Αυ-
τό το επιπλέον νερό, ο οργανισμός
αναγκάζεται να το διώξει από το
δρόμο των νεφρών και αυτή η πιο
έντατική έναλλαγή, έχει άρνητική έ-
πιδραση στους άρρωστους οργανι-
σμούς. Κατά τη γνώμη του δόκτο-
ρος Μίλες, ο μικρότερος αριθμός ρι-
νιτιδών, που παρουσιάζονται στο
διάστημα του καλοκαιριού, δεν ο-
φείλεται στο γεγονός πως ο ορ-
γανισμός μας βρίσκεται σε καλύ-
τερη υγείνη κατάσταση αυτή την
έποχή, αλλά στο ότι το καλοκαίρι
πολιτοί ζουν σε πιο ευνοϊκές
ατμοσφαιρικές συνθήκες.

Και οι καρδιακές προσβολές δ-
μως, κατά τη γνώμη του γιατρού
αυτού του Κληβελαντ, είναι σπανι-
ώτερες το καλοκαίρι. Έπί πλέον,
έχει παρατηρηθεί, πως οι θάνατοι
από αιτίες καρδιορευματικές εί-
ναι συχνότερες στις πόλεις του
δορρά, παρά στη Φλόριδα.

Πάνω σ' αυτό το θέμα, ένας για-
τρός έγραψε στην «Αμερικανική Ε-
φημερίδα της Καρδιολογίας», πως
ο αριθμός των θανάτων που συμ-
βαίνουν στη Φιλαδέλφεια από καρ-
διοπάθειες, είναι κατά τέσσερις
φορές ανώτερος από τον αριθμό
των θανάτων που παρατηρούνται
από παρόμοιες αιτίες στο Μαϊάμι.

Ακριβώς γι' αυτό το λόγο, οι
καρδιολόγοι συνιστούν στους ασθε-
νείς τους να εγκατασταθούν σε μια
περιοχή, με κλίμα πιο υγρό από
κελίνο που έχουν συνηθίσει.

Ο δόκτωρ Λουί Κάπ, ένας καρ-
διολόγος της Ν. Υόρκης, και ο
δόκτωρ Τζέιμς Μάκ Γκάρι, ειδικός
της κλιματολογίας του Άμερικανι-
κού Μετεωρολογικού Γραφείου, βρί-
σκουν ιδιαίτερα κατάλληλες, γι'
αυτούς τους ασθενείς, τη Φλόριδα
και τη Νότια Καλιφόρνια, ιδιαίτε-
ρα δε την περιοχή, που βρίσκεται
ανάμεσα στο Λος Άντζελες και
στο Σαν Ντιέγκο.

Οι δυο αυτοί ειδικοί βεβαιώνουν
πως οι μεγάλες έναλλαγές της θε-
ρμοκρασίας, που παρατηρούνται
στην Αριζόνα είναι ξεχωριστά έ-
πιβλαβες για τους καρδιοπαθείς.
Σ' αυτή τη χώρα, πραγματι, η
ζεστή μεσημεριανή άνεμος στις
στις πιο κοινές νυχτερινές, φτάνει
μέχρι 30 βαθμούς.

Το κλίμα, που υπάρχει στην πε-
ριοχή που βρίσκεται ανάμεσα στο
Σαν Ντιέγκο και το Λος Άντζε-
λες μπορεί, αντίθετα, να θεωρηθεί
έξοδος, γιατί εκεί η ζέση δεν εί-
ναι ποτέ υπερβολική και δεν κρατά-
ει ποτέ για πολύ.

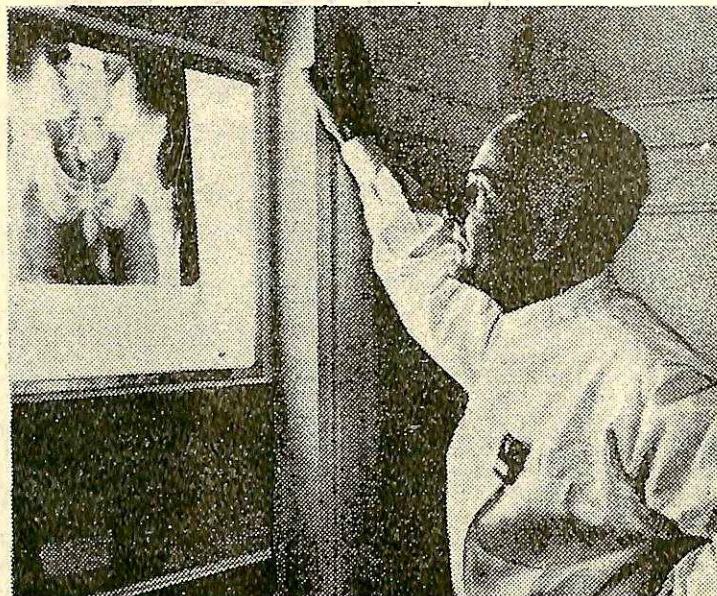
Και οι ασθματικοί επίσης επι-
πλέον, όπως και οι άσθματικοί, που
παρουσιάζουν κρίσεις, όταν είναι
στην περιοχή της Φλόριδας, που
είναι πιο υγρή από την περιοχή της
Αριζόνας, που είναι πιο ξηρή.

Ο δόκτωρ Τρόμπτ, όπως και πολ-
λοι έρευνήτες, βρίσκει πολύ επίβλα-
βη τον «φόν». Ο «φόν» είναι ένας
άνεμος υγρός και ζεστός, που έρχε-
ται από το νότο. Αφίνει ένα με-
γάλο μέρος από την υγρασία του
πάνω στα δονά που συναντάει στο
δρόμο του, και όρμει μ' όλη του
τη θερμότητα στις ψυχρές κοιλάδες
της Έλβετίας, της Γερμανίας, της
Βαυαρίας. Στις ημέρες, που έπι-
κρατεί ο άνεμος «φόν», ο αριθμός
των αυτοκτονιών αυξάνεται έκπλη-
κτικά και οι άρρωστοι που βρίσκον-
ται στα ψυχιατρικά νοσοκομεία, γί-
νονται πιο ανήσυχτοι παρά ποτέ.

Μα και οι πάσχοντες από ρινί-
τιδα επηρεάζονται από τις ατμο-
σφαιρικές μεταβολές, ιδιαίτερα δε
από τις καταιγίδες.

Ο δόκτωρ Τρόμπτ, όπως και πολ-
λοι έρευνήτες, βρίσκει πολύ επίβλα-
βη τον «φόν». Ο «φόν» είναι ένας
άνεμος υγρός και ζεστός, που έρχε-
ται από το νότο. Αφίνει ένα με-
γάλο μέρος από την υγρασία του
πάνω στα δονά που συναντάει στο
δρόμο του, και όρμει μ' όλη του
τη θερμότητα στις ψυχρές κοιλάδες
της Έλβετίας, της Γερμανίας, της
Βαυαρίας. Στις ημέρες, που έπι-
κρατεί ο άνεμος «φόν», ο αριθμός
των αυτοκτονιών αυξάνεται έκπλη-
κτικά και οι άρρωστοι που βρίσκον-
ται στα ψυχιατρικά νοσοκομεία, γί-
νονται πιο ανήσυχτοι παρά ποτέ.

Μα και οι πάσχοντες από ρινί-
τιδα επηρεάζονται από τις ατμο-
σφαιρικές μεταβολές, ιδιαίτερα δε
από τις καταιγίδες.

ΕΝΑΣ ΠΟΛΕΜΙΟΣ ΤΩΝ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

Οι δυνάμεις του τύπου της κορτιζόνης έπαιξαν, τα τελευταία χρόνια,
σημαντικό ρόλο στην καταπολέμηση των ρευματισμών και της ρευματι-
κής αρθρίτιδας, της ασθένειας αυτής, που ποικιλοφρονεί το ανθρώπινο
σώμα. Η κορτιζόνη είναι η μεγάλη άνακαλύψη του 1949. Χάρης σ'
αυτή, πολλοί άρρωστοι, που έμεναν από χρόνια καθηλωμένοι στο κρε-
βάτι τους, σηκώθηκαν, περπάτησαν και άρχισαν ν' ανεδοκατεβαίνουν
σκάλες. Η όρεξή τους ξαναβρήκε και οι αρθρώσεις τους λειτουργού-
σαν και πάλι σχεδόν κανονικά. Ο Έλβετος καθηγητής Τεο ντε Πρέ,
πρόεδρος της Έλβετικής Ιατρικής Έταιρίας, είναι ο άνθρωπος ο ό-
ποιος κατόρθωσε να πείσει την κυβέρνηση της χώρας του να υποχρε-
ώσει με νόμο τους πολίτες να αγωνιστούν κατά των ρευματισμών. Η
έλβετική κυβέρνηση, η μόνη στον κόσμο, που ψήφισε ένα τέτοιο νόμο,
πιστεύει πως είναι πιο εύκολο να προλάβει το κακό παρά να το θε-
ραπείσει, και γι' αυτό φροντίζει να εξασφαλίσει στους πολίτες υγιεινές
κατοικίες, υγιεινούς δρόμους εργασίας, γυμναστήρια, κολυμβητήρια και
μια συχνή παρακολούθησή του βάρους. Γενικά, δίδεται σε όλους η
συμβουλή ν' αποφεύγουν το κρύο και να μη έκτιθενται στα ρεύματα,
όταν το σώμα τους είναι ζεστό, πολύ δε περισσότερο όταν είναι ιδρωμένοι.

ρεάζονται από τις ατμοσφαιρικές
έναλλαγές. Οι δόκτορες Χάρις Μάρ-
κου και Τζάκομπ Ρέικερ, από το
Μπρούκλιν, παρακολούθησαν επί δυο
χρόνια οδόντα ασθματικούς, συγ-
κρίνοντας την κατάσταση της υγεί-
ας τους με την εξωτερική θερμο-
κρασία, την υγρασία, την βαρομε-
τρική πίεση και τις ατμοσφαιρικές
έναλλαγές.

Έτσι, υπέγραψαν να εξακριβώ-
σουν πως οι περισσότερες ασθμα-
τικές κρίσεις εκδηλώνονται τον Ί-
ανουάριο και οι λιγώτερες στο διά-
στημα του Ιουλίου.

Ο μεγαλύτερος αριθμός ασθμα-
τικών κρίσεων παρατηρείται στις
έποχές του έτους με τα πιο συχνά
και γρήγορα ανεδοκατεβάσματα της
θερμοκρασίας.

Ο δόκτωρ Τρόμπτ παρατήρησε
πως μια απότομη πτώση της βα-
ρομετρικής πίεσεως, συμπίπτει
πάντα με μια αύξηση του αριθμού
των ασθματικών κρίσεων: «Μια έ-
νωση ασθματικών κρίσεων»,
φωκιά ατμοσφαιρική αναταραχή»,
βεβαιώνει, «που γίνεται με την έ-
πιδραση του πολλού αέρος, ψυχρά
ρεύματα, θερμοκρασίες σε απότομη
πτώση, προκαλούν μια άμεση αύ-
ξηση των ασθματικών κρίσεων».

Μερικοί Ευρωπαίοι επιστήμονες
έκαναν πειράματα, βάζοντας άρι-
θμμένους ασθματικούς μέσα σε δω-
μάτια με κλιματισμό (αίρ κοντίσι-
ον). Δημιουργώντας τεχνητά τις α-
τμοσφαιρικές συνθήκες, που υπάρ-
χουν σε ύψος 3.600 μέτρων, οι
γιατροί κατόρθωσαν να καταπολε-
μήσουν τις κρίσεις των ασθενών για
ένα ολόκληρο χρόνο.

Άλλα και οι κρίσεις της σκω-
ληκοειδίτιδας επηρεάζονται από τις
ατμοσφαιρικές έναλλαγές. Ο δόκ-
τωρ Μίλες βεβαιώνει, πως παρου-
σιάζονται με μεγάλη ευκολία, όταν
κατεβαίνει η βαρομετρική πίεση ή
όταν πλησιάζει καταιγίδα.

Αν ήμαστε σε θέσι να επηρεά-
ζουμε τον καιρό, θα μπορούσαμε ί-
σως να ελέγχουμε και μερικές ασθε-
νείς.

Ο δόκτωρ Ζοζέφ Όλντερ, του
πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας,
έκανε, πάνω σ' αυτό το θέμα ένα
πείραμα πολύ ενδιαφέρον. Κόπασε

άρθριτικούς, επί 2—4 εβδομάδες,
μέσα σε δωμάτια με κλιματισμό.
Μ' αυτό τον τρόπο, μπόρεσε να
διοπρώσει, πως, όταν κατέβαζε α-
πότομα τη βαρομετρική πίεση, δη-
μιουργώντας έτσι τις ατμοσφαιρι-
κές συνθήκες, που υπάρχουν όταν
πλησιάζουν καταιγίδες και αυξά-
νεται ταυτόχρονα την υγρασία, οι
ασθενείς ενίωναν άμεσως πόνους.

Μερικοί γιατροί προσπάθησαν να
εκμεταλλευθούν τα μυστικά της φύ-
σεως, εφαρμόζοντας τα πάνω στους
ασθενείς τους. Είναι πασίγνωστο
πως ο ηλεκτρισμός που υπάρχει
στην ατμόσφαιρα, επιδρά πολύ στα
νεύρα μας, σε τέτοιο σημείο ώστε
να κάνει εξαιρετικά ευερέθιστα ώ-
σμένα άτομα. Μια υπερβολική ποσό-
τητα ηλεκτρισμού στην ατμόσφαι-
ρα, μπορεί να σπρώξει έναν άντρα
σε φιλονεικήση χωρίς αιτία με τη
γυναίκα του και τα παιδιά του.

Στην ατμόσφαιρα, υπάρχουν ίσως
φυσικά και άρνητικά που, κανονικά
βρίσκονται σε ισορροπία μεταξύ
τους. Οι ατμοσφαιρικές διαταρα-
χές μπορούν, όμως, να καταστρέ-
ψουν αυτή την ισορροπία. Η άρνη-
τική ιοντοποίηση χρησιμοποιήθηκε
για την θεραπεία των ερεθισμών
της στοματικής κοιλότητας, την
αύτνια και την υπέρταση.

Οι γιατροί του «Νορθβστερν Ό-
σπιταλ» της Φιλαδέλφειας χρησιμο-
ποίησαν την άρνητική ιοντοποίη-
ση, για να θεραπεύσουν 187 ασθενείς,
που είχαν πάθει σοβαρά εγκαύματα.

Ένας έρευνήτης του Κολλεγίου
μηχανικής του πανεπιστημίου της
Ν. Υόρκης θέλησε να δοκιμάσει τη
θεωρία πως οι άρνητικές ιοντοποι-
ήσεις είναι πιο ευερέθιστες, ήσως
πάνω σε μερικούς έθελοντές.
Έτσι παρατήρησε πως, ύστερα από
την άρνητική ιοντοποίηση, οι
χρησιμοποιήσι
των, αυξάνεται η έτοιμότητα
σκέψης εκείνων που υποβάλλον-
ται σε ειδικά τεστ.

Υστερα από την έρευνά του
μερικών «Ιοντοποίησης» Ιατρικής
Κλιματολογίας, οι έπιστήμονες ά-
ρχισαν να έρευνούν με ξεχωριστή
χίση να έρευνούν με ξεχωριστή
προσοχή την αναπνευστική σχέση,
που υπάρχει ανάμεσα στον πονε-
μο κλό της χύρας θείας και στις
καιρικές συνθήκες.

Ο ΜΕΛΙΤΑΙΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ

Μεταδίδεται από τις κατοικίες, τὰ βόδια κ.τ.λ.

Ο ΚΥΜΑΤΟΕΙΔΗΣ ή μελιταίος πυ-
ρετός είναι μια πολύ σοβαρή και
μόλις άπικύνδυν ασθένεια. Το πρώτο
δυσάρεστος το χρωσάει στο ότι ακο-
λουθεί μια κυματοειδή πορεία, με έ-
ναλλασσόμενες εξάψεις και περιόδους ή-
ρεμίας. Το δεύτερο, γιατί ο πρώτος,
που την περιέγραψε ήταν ένας Άγγλος
γιατρός, που υπηρέτούσε στη Μάλτα.

Στην πραγματικότητα, είναι διαδεδο-
μένη σ' όλο τον κόσμο τόσο τον πα-
λαιό, όσο και το νέο. Φαίνεται, ωστόσο,
πως την περιέγραψε ήταν ένας Άγγλος
γιατρός, που υπηρέτούσε στη Μάλτα.

Ο κυματοειδής ή μελιταίος πυρε-
τός μεταδίδεται κυρίως στον άνθρωπο
από τις κατοικίες και ιδίως από το ά-
δραστο γάλα τους και το νοτό τυρί
τους. Μπορεί επίσης να μεταδοθεί, αν
και σπανιότερα, από τα βόδια, τους
χοίρους και τα πρόβατα, μεταξύ εκεί-
νων, που πίνουν νοτό το κρέας τους
(όπως είναι οι εκδορές, κροστώλες, άλ-
λαντοπιό κλπ.) ή που έρχονται σ' έ-
παση με τα κόπρανά τους (γεωργοί,
που χρησιμοποιούν ζωικά λιπάσματα,
εργάτες, που εργάζονται σε σταύλους,
κλπ.). Ο μελιταίος πυρετός είναι σπανι-
ώτερος μεταξύ των τροπικών. Πα-
ρατηρήθηκε, εξ άλλου, ότι τα κρουσ-
τα είναι περισσότερα κατά τις περιό-
δους των μεγάλων μετακινήσεων των κο-
παδιών, όπως π. χ. συμβαίνει κατά τις
γιορτές.

Η ασθένεια αυτή είναι μια μορφή ση-
ψαιμίας, που οφείλεται σ' ένα μικρο-
σκοπικό βάκιλλο, γνωστό ως «μπρου-
λα» από το όνομα του γιατρού Μπρού-
λα που ανακάλυψε. Ο βάκιλλος αυτός
επιβιώνει στον οργανισμό, είτε από το
είσωμο, είτε από την έπιδερμίδα (το
πιο μικρό γδάρισμα είναι αρκετό γι'
αυτό) και επί 10—20 ημέρες παραμέ-
νει άδρανής. Έπειτα από την περίοδο
αυτή της έπιδερμίδας, εισχωρεί στην κυ-
κλοφορία και πολλαπλασιάζεται με κα-
ταπληκτικό ρυθμό. Ο ασθενής παρου-
σιάζει γενική καχεξία, ο πυρετός του
φθάνει στους 40 βαθμούς και κάποτε
περισσότερο και αίσθάνεται ταυτόχρο-
να δυνατούς πόνους στα όστα, τις αρ-
θρώσεις και τους μύς. Τη νύχτα, πα-
θαίνει τόσο μεγάλες εφιδρώσεις, που
πρέπει να του αλλάζουμε τα σεντόνια
και κάθε δύο ή τρεις ώρες.

Η διάγνωση της ασθένειας δεν εί-
ναι εύκολη, για το λόγο, ότι το μυαλό
του γιατρού δεν πηγαίνει σ' αυτήν. Τα
συμπτώματα αυτά τα αποδίδει περισ-
σότερο σε μια συμφορητική κατάσταση
των πνευμόνων, που, άλλωστε, συνυπαρ-
χεί πολλές φορές και, όπως είναι ευ-
νόητα, περιπλέκει τα πράγματα. Είναι
έτσι πιο πιθανόν να φαντασθεί, ότι πρό-
κειται για τύφο ή παρτύφο, για μια
πάθηση των μηνίγγων, για μια προσβο-
λή όξυν ρευματισμού, κλπ. Η κρίσις
διαρκεί δέκα περίπου ημέρες. Έπειτα,
η θερμοκρασία πέφτει και τα άλλα φαι-
νόματα εξαφανίζονται. Άλλα ύστερα από
ένα εβδομάδι ή και λιγώτερο, η θερ-
μοκρασία ανεβαίνει και πάλι και έπα-
νεφανίζονται όλα τα άλλα συμπτώμα-
τα... Αυτή η κυματοειδής πορεία της
ασθένειας συνεχίζεται, με διαδοχικές έ-
ξάψεις και περιόδους ήρεμίας, τρεις, τέσ-
σερες, δέκα φορές στη σειρά. Ο ασθε-
νής βγαίνει τελείως εξηντλημένος απ'
αυτή τη δοκιμασία.

Στο παρελθόν, τα θύματα του μελι-
ταίου πυρετού ήταν πολλά, ιδίως κατά
την περίοδο των μετακινήσεων των κο-
παδιών. Η ασθένεια προσβάλλει με τη
μορφή επιδημίας ολόκληρες περιοχές
και οι ασθενείς πεθάνουν είτε από εξάν-
θηση, είτε από διάφορες επιπλοκές, που
εμφανίσθηκαν κατά τη διάρκεια των κρί-
σεων.

Αλλά σήμερα η έπιστήμη δεν είναι
όσο παλαιά, για το λόγο, ότι το μυαλό
του γιατρού δεν πηγαίνει σ' αυτήν. Τα
συμπτώματα αυτά τα αποδίδει περισ-
σότερο σε μια συμφορητική κατάσταση
των πνευμόνων, που, άλλωστε, συνυπαρ-
χεί πολλές φορές και, όπως είναι ευ-
νόητα, περιπλέκει τα πράγματα. Είναι
έτσι πιο πιθανόν να φαντασθεί, ότι πρό-
κειται για τύφο ή παρτύφο, για μια
πάθηση των μηνίγγων, για μια προσβο-
λή όξυν ρευματισμού, κλπ. Η κρίσις
διαρκεί δέκα περίπου ημέρες. Έπειτα,
η θερμοκρασία πέφτει και τα άλλα φαι-
νόματα εξαφανίζονται. Άλλα ύστερα από
ένα εβδομάδι ή και λιγώτερο, η θερ-
μοκρασία ανεβαίνει και πάλι και έπα-
νεφανίζονται όλα τα άλλα συμπτώμα-
τα... Αυτή η κυματοειδής πορεία της
ασθένειας συνεχίζεται, με διαδοχικές έ-
ξάψεις και περιόδους ήρεμίας, τρεις, τέσ-
σερες, δέκα φορές στη σειρά. Ο ασθε-
νής βγαίνει τελείως εξηντλημένος απ'
αυτή τη δοκιμασία.

Στο παρελθόν, τα θύματα του μελι-
ταίου πυρετού ήταν πολλά, ιδίως κατά
την περίοδο των μετακινήσεων των κο-
παδιών. Η ασθένεια προσβάλλει με τη
μορφή επιδημίας ολόκληρες περιοχές
και οι ασθενείς πεθάνουν είτε από εξάν-
θηση, είτε από διάφορες επιπλοκές, που
εμφανίσθηκαν κατά τη διάρκεια των κρί-
σεων.

Αλλά σήμερα η έπιστήμη δεν είναι
όσο παλαιά, για το λόγο, ότι το μυαλό
του γιατρού δεν πηγαίνει σ' αυτήν. Τα
συμπτώματα αυτά τα αποδίδει περισ-
σότερο σε μια συμφορητική κατάσταση
των πνευμόνων, που, άλλωστε, συνυπαρ-
χεί πολλές φορές και, όπως είναι ευ-
νόητα, περιπλέκει τα πράγματα. Είναι
έτσι πιο πιθανόν να φαντασθεί, ότι πρό-
κειται για τύφο ή παρτύφο, για μια
πάθηση των μηνίγγων, για μια προσβο-
λή όξυν ρευματισμού, κλπ. Η κρίσις
διαρκεί δέκα περίπου ημέρες. Έπειτα,
η θερμοκρασία πέφτει και τα άλλα φαι-
νόματα εξαφανίζονται. Άλλα ύστερα από
ένα εβδομάδι ή και λιγώτερο, η θερ-
μοκρασία ανεβαίνει και πάλι και έπα-
νεφανίζονται όλα τα άλλα συμπτώμα-
τα... Αυτή η κυματοειδής πορεία της
ασθένειας συνεχίζεται, με διαδοχικές έ-
ξάψεις και περιόδους ήρεμίας, τρεις, τέσ-
σερες, δέκα φορές στη σειρά. Ο ασθε-
νής βγαίνει τελείως εξηντλημένος απ'
αυτή τη δοκιμασία.

Αλλά σήμερα η έπιστήμη δεν είναι
όσο παλαιά, για το λόγο, ότι το μυαλό
του γιατρού δεν πηγαίνει σ' αυτήν. Τα
συμπτώματα αυτά τα αποδίδει περισ-
σότερο σε μια συμφορητική κατάσταση
των πνευμόνων, που, άλλωστε, συνυπαρ-
χεί πολλές φορές και, όπως είναι ευ-
νόητα, περιπλέκει τα πράγματα. Είναι
έτσι πιο πιθανόν να φαντασθεί, ότι πρό-
κειται για τύφο ή παρτύφο, για μια
πάθηση των μηνίγγων, για μια προσβο-
λή όξυν ρευματισμού, κλπ. Η κρίσις
διαρκεί δέκα περίπου ημέρες. Έπειτα,
η θερμοκρασία πέφτει και τα άλλα φαι-
νόματα εξαφανίζονται. Άλλα ύστερα από
ένα εβδομάδι ή και λιγώτερο, η θερ-
μοκρασία ανεβαίνει και πάλι και έπα-
νεφανίζονται όλα τα άλλα συμπτώμα-
τα... Αυτή η κυματοειδής πορεία της
ασθένειας συνεχίζεται, με διαδοχικές έ-
ξάψεις και περιόδους ήρεμίας, τρεις, τέσ-
σερες, δέκα φορές στη σειρά. Ο ασθε-
νής βγαίνει τελείως εξηντλημένος απ'
αυτή τη δοκιμασία.

άνισχυρη, όπως άλλοτε. Η εξέταση του
αίματος δεν αφήνει καμμία αμφιβολία
για τη φύση της ασθένειας. Από τη
στιγμή, που ανευρέθη μέσα στο αίμα
ο βάκιλλος «μπρουσέλα», ο γιατρός ξέ-
ρει πιά ότι έχει να κάνει με μια πε-
ρίπτωση μελιταίου πυρετού, που δε θα
δυσκολευθεί να την καταπολεμήσει. Τα
συνήθη μέσα της καταπολεμήσεως είναι
η στρεπτομυκίνη, σε συνδυασμό με
σουλφαμίδες. Ο οργανισμός πρέπει να
ενισχυθεί ταυτόχρονα με ασβέστιο, σί-
δηρο, ήπατικά εκχυλίσματα, βιταμίνες,
κλπ. Η θεραπεία πρέπει να συνεχίζεται
και μετά την πάροδο της κρίσεως, για
ν' αποφευχθεί ο κίνδυνος υποτροφίας.

Ο μελιταίος πυρετός εμφανίζεται κά-
ποτε με κακοήθη μορφή. Εισβάλλει τό-
τε απότομα, ο πυρετός μπορεί να φθά-
ση στους 42 βαθμούς και τα άλλα συμ-
πτώματα είναι εξαιρετικά έντονα. Οι
βρογχοπνευμονικές επιπλοκές, η καρδια-
κή ανεπάρκεια, η εμφάνιση τύφου, κλπ.
είναι δυνατόν να εκθέσουν σε σοβαρό-
τατο κίνδυνο τη ζωή του ασθενούς. Μό-
νο μια έγκαιρη διάγνωση, που θα ο-
δηγήσει στην κατάλληλη θεραπευτική έ-
γωση, μπορεί να τον σώσει. Άλλα ύ-
πάρχει, αντίθετα, και η καλοήγητη πε-
ριπατήρητη μορφή. Ο πυρετός περιο-
ρίζεται τότε σε μερικά δέκατα ή λείπει
τελείως και τα άλλα συμπτώματα εί-
ναι πολύ άσθενη. Ο ασθενής μπορεί
να κινηθεί, να εκτελεί τη συνηθισμένη
εργασία του, κλπ. Αισθάνεται μόνο μια
μεγάλη κόπωση.

Πρέπει, λοιπόν, να μην πίνουμε άδρα-
στο κατοικίριο γάλα ή να μην πίνωμε
γιαούρτι ή τυρί παρασκευασμένο μ' αυ-
τά κι' ακόμη να μην εργάζαστε σ' έ-
παση με τα ζώα, που μπορούν να με-
ταδώσουν το βάκιλλο της ασθένειας. Ο
κίνδυνος, ευτυχώς, δεν είναι τόσο μεγα-
λος. Γιατί σήμερα οι κτηνιατρικές ύπη-
ρεςίες λαμβάνουν σ' όλο τον κόσμο
δραστικά μέτρα για την καταπολέμη-
ση του μελιταίου πυρετού. Τα άρρωστα
ζώα απομονώνονται άμέσως και οι με-
τακινήσεις των απαγορεύονται. Ο έ-
λεγχος στα σφαγεία, τα εργοστάσια
γαλακτοκομικών προϊόντων κλπ., είναι
επίσης αυστηρότατος. Έτσι, ο κίνδυ-
νος περιορίζεται στο ελάχιστο.

Πρέπει, λοιπόν, να μην πίνουμε άδρα-
στο κατοικίριο γάλα ή να μην πίνωμε
γιαούρτι ή τυρί παρασκευασμένο μ' αυ-
τά κι' ακόμη να μην εργάζαστε σ' έ-
παση με τα ζώα, που μπορούν να με-
ταδώσουν το βάκιλλο της ασθένειας. Ο
κίνδυνος, ευτυχώς, δεν είναι τόσο μεγα-
λος. Γιατί σήμερα οι κτηνιατρικές ύπη-
ρεςίες λαμβάνουν σ' όλο τον κόσμο
δραστικά μέτρα για την καταπολέμη-
ση του μελιταίου πυρετού. Τα άρρωστα
ζώα απομονώνονται άμέσως και οι με-
τακινήσεις των απαγορεύονται. Ο έ-
λεγχος στα σφαγεία, τα εργοστάσια
γαλακτοκομικών προϊόντων κλπ., είναι
επίσης αυστηρότατος. Έτσι, ο κίνδυ-
νος περιορίζεται στο ελάχιστο.

Πρέπει, λοιπόν, να μην πίνουμε άδρα-
στο κατοικίριο γάλα ή να μην πίνωμε
γιαούρτι ή τυρί παρασκευασμένο μ' αυ-
τά κι' ακόμη να μην εργάζαστε σ' έ-
παση με τα ζώα, που μπορούν να με-
ταδώσουν το βάκιλλο της ασθένειας. Ο
κίνδυνος, ευτυχώς, δεν είναι τόσο μεγα-
λος. Γιατί σήμερα οι κτηνιατρικές ύπη-
ρεςίες λαμβάνουν σ' όλο τον κόσμο
δραστικά μέτρα για την καταπολέμη-
ση του μελιταίου πυρετού. Τα άρρωστα
ζώα απομονώνονται άμέσως και οι με-
τακινήσεις των απαγορεύονται. Ο έ-
λεγχος στα σφαγεία, τα εργοστάσια
γαλακτοκομικών προϊόντων κλπ., είναι
επίσης αυστηρότατος. Έτσι, ο κίνδυ-
νος περιορίζεται στο ελάχιστο.

Πρέπει, λοιπόν, να μην πίνουμε άδρα-
στο κατοικίριο γάλα ή να μην πίνωμε
γιαούρτι ή τυρί παρασκευασμένο μ' αυ-
τά κι' ακόμη να μην εργάζαστε σ' έ-
παση με τα ζώα, που μπορούν να με-
ταδώσουν το βάκιλλο της ασθένειας. Ο
κίνδυνος, ευτυχώς, δεν είναι τόσο μεγα-
λος. Γιατί σήμερα οι κτηνιατρικές ύπη-
ρεςίες λαμβάνουν σ' όλο τον κόσμο
δραστικά μέτρα για την καταπολέμη-
ση του μελιταίου πυρετού. Τα άρρωστα
ζώα απομονώνονται άμέσως και οι με-
τακινήσεις των απαγορεύονται. Ο έ-
λεγχος στα σφαγεία, τα εργοστάσια
γαλακτοκομικών προϊόντων κλπ., είναι
επίσης αυστηρότατος. Έτσι, ο κίνδυ-
νος περιορίζεται στο ελάχιστο.

Πρέπει, λοιπόν, να μην πίνουμε άδρα-
στο κατοικίριο γάλα ή να μην πίνωμε
γιαούρτι ή τυρί παρασκευασμένο μ' αυ-
τά κι' ακόμη να μην εργάζαστε σ' έ-
παση με τα ζώα, που μπορούν να με-
ταδώσουν το βάκιλλο της ασθένειας. Ο
κίνδυνος, ευτυχώς, δεν είναι τόσο μεγα-
λος. Γιατί σήμερα οι κτηνιατρικές ύπη-
ρεςίες λαμβάνουν σ' όλο τον κόσμο
δραστικά μέτρα για την καταπολέμη-
ση του μελιταίου πυρετού. Τα άρρωστα
ζώα απομονώνονται άμέσως και οι με-
τακινήσεις των απαγορεύονται. Ο έ-
λεγχος στα σφαγεία, τα εργοστάσια
γαλακτοκομικών προϊόντων κλπ., είναι
επίσης αυστηρότατος. Έτσι, ο κίνδυ-
νος περιορίζεται στο ελάχιστο.

Πρέπει, λοιπόν, να μην πίνουμε άδρα-
στο κατοικίριο γάλα ή να μην πίνωμε
γιαούρτι ή τυρί παρασκευασμένο μ' αυ-
τά κι' ακόμη να μην εργάζαστε σ' έ-
παση με τα ζώα, που μπορούν να με-
ταδώσουν το βάκιλλο της ασθένειας. Ο
κίνδυνος, ευτυχώς, δεν είναι τόσο μεγα-
λος. Γιατί σήμερα οι κτηνιατρικές ύπη-
ρεςίες λαμβάνουν σ' όλο τον κόσμο
δραστικά μέτρα για την καταπολέμη-
ση του μελιταίου πυρετού. Τα άρρωστα
ζώα απομονώνονται ά

Ο ΝΥΧΤΕΡΙΝΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΤΑΝ ο 'Αλέξανδρος Μεδίκος μπήκε με τη βοήθεια του αυτοκράτορα της Γερμανίας Καρόλου Κουίντου στη Φλωρεντία κι' ανακηρύχθηκε δούκας, φόβος και τρόμος κυριεύσε τους κατοίκους της. Γιατί ήξεραν πως ήταν άγριος κι' εκδικητικός και πως δεν δίσταζε μπροστά σε κανένα εμπόδιο για να ικανοποιήσει τα πάθη του.

Πριν από τρία χρόνια, τον είχαν διώξει, λέγοντας του πως η Φλωρεντία δεν είχε ανάγκη από νόμους. Γιατί, πραγματικά, ήταν νόμος γιους του Λαυρεντίου Μεδίκου, από μια μαύρη σκιάδα. Γι' αυτό τον αποκαλούσαν και Μαύρο. Τα χοντρά χείλη του κι' η μελαψή επιδερμίδα του έδειχναν, άλλωστε, την καταγωγή του. Αλλά η ψυχή του ήταν πιο μαύρη κι' από τη μορφή του.

Λίγο καιρό μετά το γυρισμό του, τα μάτια του έπεσαν στην ομορφιά εξαδέλφης του Λουίζας Στρούτζι. Την εποχή εκείνη, η Λουίζα ήταν δεκαοχτώ χρόνων. Στο σπίτι του πατέρα της σύχναζαν όλοι οι μεγάλοι ποιητές και καλλιτέχνες της Αναγέννησας. Ο Μιχαήλ Άγγελος την αποκαλούσε «θαύμα χάριτος και γοητεία της καρδιάς».

Τό ενδιαφέρον, που έδειχνε ο 'Αλέξανδρος γι' αυτήν, ανησύχησε τον πατέρα της και τ' αδέρφια της. Η νέα αγαπούσε από καιρό έναν ανδρείο πολεμιστή, το μορφήσιο Λουίτζι Καππώνι, και μόνο τα πολιτικά γεγονότα της εποχής είχαν αναβάλει το γάμο τους. Αυτός ο γάμος έπρεπε να γίνει τώρα το συντομότερο, για να σταματήσει το ενδιαφέρον του δούκα 'Αλεξάνδρου για τη Λουίζα. Αυτό, τουλάχιστον, σκέφταναν οι πατέρας και τ' αδέρφια της.

Οι Στρούτζι ήταν μια από τις μεγαλύτερες οικογένειες της Φλωρεντίας και στους γάμους της Λουίζας με τον Καππώνι προσκόλληκε όλη η αριστοκρατία της πόλεως. Ο πατέρας της πήγε επίσης ο ίδιος για να προσκαλέσει το δούκα 'Αλέξανδρο.

Την ώρα εκείνη, ημέρα το μέγαρο Στρούτζι ήταν γεμάτο κόσμο. Περιμεναν το δούκα. Αλλά αντί γι' αυτόν, εμφανίστηκε ένας υπηρέτης του, που φαινόταν μεθυσμένος ή έκανε το μεθυσμένο.

— Ο άφεντης μου έχει δουλειά και δε θα μπορέσει να έρθει. Μ' έστειλε για να τον αναπληρώσω.

Η προσβολή ήταν φανερή και σήμαινε πολλά. Η τελετή του γάμου έγινε τότε βιαστικά κι' οι προσκαλεσμένοι έφυγαν άμείως, γιατί όλοι φοβόνταν την όργη του δούκα 'Αλεξάνδρου. Το ίδιο βράδυ, οι αδελφοί της Λουίζας εγκατέλειψαν τη Φλωρεντία κι' ύστερα από πολλές περιπέτειες έφτασαν στη Ρώμη. Από εκεί, έστειλαν μ' ένα έμπιστο τους στην αδελφή τους ένα γράμμα κι' ένα μικρό άσημνο βαζό.

Πραγματικά, η όργη του δούκα 'Αλεξάνδρου δεν άργησε να εκδηλωθεί. Ένα βράδυ, μερικοί έμπιστοί του, ρίχτηκαν πάνω στο Λουίτζι Καππώνι, την ώρα, που γυρίζει από ένα κτήμα του, τον έπιασαν και τον οδήγησαν στις φυλακές. Την άλλη μέρα, τον έπιασε εκεί ο αρχιδικαστής της Φλωρεντίας, που ήταν τυφλό όργανο του 'Αλεξάνδρου και του

Η νεαρή γυναίκα σωριάστηκε στο πάτωμα...

έκαμε γνωστό, ότι βαρυνόταν με την κατηγορία της συνωμοσίας κατά του κράτους και της ζωής του δούκα.

— Δεν ξέρω τίποτα για όσα μου λέτε, διαμαρτυρήθηκε ο Καππώνι.

— Οι πράξεις σου τιμωρούνται με θάνατο, του είπε ο αρχιδικαστής. Σε συμβουλεύω λοιπόν, να μην αρνηθείς τίποτα και να φερθείς όπως ταιριάζει σ' ένα μελολόγητο.

— Αλλά δεν έκαμα τίποτα, διαμαρτυρήθηκε και πάλι ο Καππώνι.

— Τό αν έκαμες ή δεν έκαμες, μου είναι αδιάφορο, του απάντησε με κυνισμό ο αρχιδικαστής. Έκείνο που θέλω, είναι να ομολογήσεις.

— Να ομολογήσω πράξεις, που δεν έκαμα;

— Ο αρχιδικαστής πήρε προστατευτικό ύφος.

— Φοβάμαι πως δε θα τα καταφέρεις μόνος σου, του είπε. Αλλά θα σε βοηθήσω. Πρέπει να ξέρεις, άλλωστε, ότι ο δούκας ενδιαφέρεται πολύ για σένα.

— Έπειτα απ' αυτά τα λόγια, τον παρέδωσε στους βασανιστές.

Η Λουίζα έκλαιγε απρηγόρητη μέσα στο μέγαρο της κι' αναρωτιόταν με ποιά τρόπο θα μπο-

ρούσε να σώσει τον αγαπημένο της. Αλλά δεν εύρισκε τίποτα. Κανένας δεν ήθελε να τη βοηθήσει, γιατί όλοι φοβόνταν μήπως ενοχοποιηθούν και αυτοί.

— Ένα βράδυ, άκουσθηκαν βαριά χτυπήματα στην πόρτα κι' έπειτα από λίγο, ένας υπηρέτης μπήκε λαχανιασμένος στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν η Λουίζα.

— Ο δούκας 'Αλέξανδρος! της είπε.

Προτού ακόμη η Λουίζα συνέλθει από την κατάπληξή της, είδε το δούκα μπροστά της.

— Ομορφιά εξαδέλφης, είναι αλήθεια, ότι κυριεύσα εξ εφόδου το φρούσιό σου; της είπε. Αναμένω τώρα την τιμωρία μου, που θα τη δεχτώ, όπως κι' αν είναι.

— Δούκα, απάντησε η Λουίζα, με εκπλήσσει το ότι βρίσκάσατε εδώ. Θα πρέπει σίγουρα να υπαρκή κάποιος πολύ σοβαρός λόγος γι' αυτό, και σας παρακαλώ να μου τον πείτε.

— Δεν υπάρχει κανένας λόγος, είπε ο δούκας. Ήρθα μόνο και μόνο για ν' ακούσω τις διαταγές σου.

— Αλλά δε σας κάλεσα κι' ούτε έχω το δικαίωμα να σας δίνω διαταγές, απάντησε η Λουίζα.

— Είναι αλήθεια, ότι ήρθα μόνος μου, παραδέχτηκε ο δούκας.

Αυτό σημαίνει πως είμαι πρόθυμος να εκτελέσω κάθε διαταγή σου.

— Δεν έχω καμιά διαταγή να σας δώσω, είπε η Λουίζα. Θα επωφεληθώ όμως, από την παρουσία σας εδώ, για να σας κάμω μια παράκληση.

— Περιμένω να την ακούσω. Ξαναδώστε μου την ελευθερία του στόν άντρα μου, που δεν έκαμε κανένα αδίκημα.

— Αυτό σκεφτόμουν κι' εγώ να σας προτείνω.

Τό πρόσωπο της Λουίζας έλαμψε από χαρά.

— Είσατε σύμφωνος, λοιπόν; ρώτησε.

— Και βέβαια, απάντησε ο δούκας.

— Πότε;

— Μπορείτε να δώσετε μόνη σου την ημέρα, αγαπητή μου Λουίζα. 'Ακόμη κι' αύριο...

— 'Ω, είσατε τόσο καλός! Μ' έναν δρο, όμως...

Η Λουίζα ήταν έτοιμη να πέσει στα πόδια του για να τον ευχαριστήσει, αλλά συγκρατήθηκε.

— Ποιος είναι αυτός ο δρος; ρώτησε.

— Θα περάσεις στην αγκαλιά μου τη νύχτα, που θα προηγηθεί από την απελευθέρωσή του συζύγου σου.

Ακούγοντας αυτά τα λόγια, η Λουίζα, αποτροπαήθηκε, τρομαγμένη, στο βάθος του δωματίου. Θυμήθηκε τότε εκείνα που της έγραφαν οι αδελφοί της στο γράμμα, που της έστελναν από τη Ρώμη. Τό γράμμα αυτό έλεγε:

«Αν, παρ' όλες τις προσπάθειές σου, δεν κατορθώσεις να ξεφυγής από τα χέρια του τυράννου, ένας μόνον τρόπος σου μένει για να διαφυλάξεις την τιμή της οικογένειάς μας: ο θάνατος. Μέσα στο άσημνο βαζάκι, που σου στέλνουμε, υπάρχει ένα δραστηκό δηλητήριο. Μη φοβηθείς. Δε θα σου προκαλέσει πόνο...»

Η Λουίζα κατάλαβε πως είχε φτάσει η μεγάλη στιγμή. Και, χωρίς να διστάσει, πήρε από ένα τραπεζάκι το άσημνο βαζό κι' άδασε το περιεχόμενό του στο στόμα της. Τό αποτέλεσμα ήταν κεραυνοβόλο. Η νεαρή γυναίκα σωριάστηκε άμείως στο πάτωμα κι' όταν ο 'Αλέξανδρος έτρεξε κοντά της, είδε πως ήταν νεκρή.

Τόσο το χειρότερο για τον άντρα της! Βρυχήθηκε, πλημμυρισμένος από όργη.

Γύρισε άμείως στο ανάκτορό του κι' έδωσε εντολή στο όχημα να στραγγαλίσει το μαρκήσιο Καππώνι. Την εκτέλεση, την παρακολούθησε ο ίδιος ο δούκας, που, στο τέλος, κλάψανε τα πτώμα του δυστυχισμένου Καππώνι.

— Πήγαινε τώρα να βρής τη γυναίκα σου, του είπε.

Η τιμωρία ήρθε τρία χρόνια αργότερα. Τη νύχτα των Φωτών του έτους 1537, ένας άλλος Μεδίκος, που συγγένευε επίσης με τους Στρούτζι, ο Λορεντζάτιο, σκότωσε με ξηή μαχαίριες το δούκα 'Αλέξανδρο, την ώρα που έκασιγε στην αγκαλιά του μια από τις φίλες του, την Κατερίνα Σοντερίνι.

ΑΛΦΡΕΝΤΟ ΤΖΕΡΙ

4. Έδώ, τα μαλλιά είναι πιο μακρινά στα πλάγια του προσώπου και πιο κοντά πίσω. Αυτή η γραμμή του Λόρεκα, θυμίζει περισσότερο τα «τερέλλα χρόνια», αλλά σε μια έκδοσι μοντέρνα, με ένα ίσιο κίμα πάνω στο μέτωπο και τούφες όντουλαρισμένες και ξεχτενιστες ολόγυρα. Πρόκειται για ένα χτένισμα, αφιερωμένο στις νέες κοπέλλες.

5. Και πάλι για τις νεαρές κοπέλλες μια γραμμή κοντή, χαριτωμένη και πολύ μοντέρνα. Είναι μια δημιουργία του Κλαούντιο ντι Ρόμα. Τα μαλλιά πάνω στο κεφάλι είναι πολύ ίσια, χωρίς κρεπάρισμα, φουσκώνουν όμως στα πλάγια του κεφαλιού, άκριως πάνω στα αυτιά. Τό μακιγιάζ είναι της Έστερ Λόντε: Φόν-ντε-ντεν ροδάκινο και κραγιόν πάλ ροζέ.

6. Ο νεωτερικισμός αυτού του χτενίσματος των Καριά, βρίσκεται στο ασύμμετρο και «σταρωτό» κήψιμο. Πάνω στην ίδια φράντσα, διπλώνει ένα ελαφρό κίμα, που χαϊδεύει το πρόσωπο από το άλλο μέρος. Πίσω, τα μαλλιά είναι κοντά, με κήψιμο στρογγυλεμένο.

ρικούς από τους τόσους νεωτερικισμούς του μακιγιάζ.

Οι δημιουργοί της μόδας του μακιγιάζ, σας δίνουν την ευκαιρία να το διαλέξετε σύμφωνα με τον τύπο σας. Είσατε κάπως επιτηδευμένες; Υπάρχει για σας το νέο μακιγιάζ «Λά Μιστεριέ» της Έλενας Ρουμπινιστάν. Νά οι ό-δηγίες γι' αυτό το μακιγιάζ: Ένα φόν-ντε-ντεν «όρρ ντορέ», μια ελαφρή απόχρωση ρουζ πάνω στα μάγουλα, στο μέτωπο και το σαγόνι (αυτή η άνταυγεια θα κατορθώσει να δώσει στην επιδερμίδα σας μια διαφάνεια πορσελάνης), μια σκιά «τυρκουάζ» ή «φρένς μπλου» πάνω στα βλέφαρα, και το στόμα καλοσχεδιασμένο με ένα κραγιόν σε απόχρωση φωτεινή και ζωηρή «ρόντεο ρέντ».

Είσατε, αντίθετα, ρομαντικές; Θα προτιμήσετε το νέο μακιγιάζ «Λίμπερτυ» της Ελίζαμπεθ Άρντεν, εμπνευσμένο από τις αρχές του αιώνα. Η γυναίκα «Λίμπερτυ» έχει πρόσωπο σχεδόν διαφανές, χωρίς σε μια κρέμα-βάσι «κρεσάλ». Τα χείλη της είναι μόνο ροζέ από ένα κραγιόν «φλέιμ», τα μάτια της φαίνονται βαθουλωμένα με τη βοήθεια δύο διαφορετικών σκιών: Λευκή κάτω από τα φρύδια, πράσινη έντονη πάνω στα βλέφαρα, κοντά στην υπογυαμμία των βλεφαρίδων με αλτάινερ μαρουν.

Είσατε ένας τύπος κούκλας. Τότε θα προτιμήσετε το μακιγιάζ «Κοπέλλισι». Τό μακιγιάζ αυτό, δημιουργία του Λαοκμ, είναι αφιερω-

7. Πολύ απλό και πρακτικό αυτό το νεανικό χτένισμα. Τι έχει το καινούργιο; Τις κυματιστές άφελειες, τον κήκλο από μαργαριταράκια, τοποθετημένο πολύ εμπρός, σχεδόν πάνω στο μέτωπο, το μέτριο μήκος των μαλλιών, το ένα αυτί σκεπασμένο από ένα «μπαν-τό» και το άλλο ξεσκεπαστό.

8. Τό «άγοροκόριτσο», με πυκνή φράντσα, «γκας» πάνω στα μάγουλα, κεφάλι μικρό και λετό και κήψιμο ίσιο πίσω στο λαιμό, ξαναγυρίζει στη μόδα. Νά το νέο άγοροκόριτσο του 1964, που προτείνει η Τερέζ Σαοντέν. Τό χτένισμα αυτό χωρίζεται στα δύο από μια πλάγια χωρίστρα. Πρόκειται για ένα χτένισμα απλό, που μένει πάντα τακτοποιημένο.

Η ΕΛΕΝΑ κίτταξε το γιατρό με μάτια απελπισμένα.
— Είναι αδύνατο... ψιθύρισε. Είναι αδύνατο!

Του συνέβαινε συχνά να έχη να κάνει με γυναίκες που αντιδρούσαν μ' αυτό τον τρόπο, και ένιωθε πάντα αγανάκτηση. Μιά νέα ζωή, ακόμα και γι' αυτόν, που ήταν ένας μαυεντήρας—και ίσως άκριτος γι' αυτό—ήταν κάτι θαυμάσιο! Και δεν μπορούσε να παραδεχτεί πως μία γυναίκα, που γινόταν μέσα της ένα πέτοιο θαύμα, θα ένιωθε δυσχερέσκεια γι' αυτό.

— Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία, απάντησε.
— Εύχαριστώ, γιατρέ, είπα βιαστικά η Έλενα. Πόσα σ' όφειλω;
Πλήρωσε και βγήκε. Άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια ένα-ένα, σαν μία άρρωστη, ενώ το παρελθόν ξαναγύριζε στη μνήμη της με παράξενη ένταση.

Σκεπτόταν την πρώτη φορά που συνάντησε τον Έννιο και τα λόγια που της είχε πη εκείνος...

Μάλιστα είχε βγεί τότε από ένα μάθημα του Πανεπιστημίου, μα είχε δυνατό πονοκέφαλο, που την ανάγκασε να κρατάει τα μάτια της μισκλειστά.

— Νιώθετε αδιάθετη, δεσποινίς; τη ρώτησε ξαφνικά κάποιος, δίπλα της.

Ένας νεαρός της χαμογελούσε, όρθιος μπροστά σ' ένα σταματημένο αυτοκίνητο.

— Μου επιτρέπετε να σ' συνοδεύσω; πρόσθεσε ευγενικά.

— Εύχαριστώ, απάντησε η Έλενα, ούκοντάς του ένα αυστηρό βλέμμα, το σπύτι μου είναι πολύ κοντά.

— Δεν νομίζω πως θα σ' ας κάνει καλό να κλειστήτε στο σπύτι σας, παρατήρησε ο νεαρός. Λίγος καθαρός αέρας είναι το καλύτερο φάρμακο του κόσμου για τις ημικρανίες.

Χωρίς να ξέρη το γιατί, Έλενα δέχτηκε. Και, ύστερα από λίγο, καθισμένη άνετα μέσα στο αυτοκίνητο που έτρεχε, ένιωθε κάπως ανακουφισμένη.

Ο νεαρός εξακολούθησε να μιλή, με φωνή εύχρηστη και ξεστή. Στην αρχή, η Έλενα δεν καταλάβαινε καλά τι της έλεγε. Τον έλεγαν Έννιο, αυτό το είχε άκουσει... Τότε, σιγά-σιγά, όσο ο καθαρός αέρας ξεκαθάριζε το μυαλό της, τα λόγια του άρχισαν να παίρνουν μορφή.

— Εγώ δεν θα παντρευτώ ποτέ, της έλεγε ο Έννιο. Ο γάμος είναι ένας τύπος χωρίς ούσια. Ένας άντρας και μία γυναίκα πρέπει να ζουν μαζί μόνο επειδή αγαπούνται, όχι επειδή τους υποχρεώνει ο νόμος και η εκκλησία.

Τότε ο Έννιο άρχισε να μιλάει για παιδιά. Τώρα η Έλενα τον πρόσχε περισσότερο. Αυτή λάτρευε τα παιδιά, όνειρευόταν να αποκτήσει πολλά, όταν θα τέλειωνε το Πανεπιστήμιο και θα παντρευόταν.

— ...Δε δεν θέλω παιδιά, έλεγε ο νέος. Θέλω να είμαι μόνος, με τη γυναίκα που 'αγαπώ. Τα παιδιά χρειάζονται για να δένουν περισσότερο εκείνους που δεν αγαπούνται πραγματικά. Δεν θα θέλησω ποτέ παιδιά! Μου αρέσει να ταξιδεύω, η εργασία μου μου επιτρέπει να περνάω από τη μία πόλη στην άλλη. Ποτέ δεν έχω ένα συγκεκριμένο σπίτι, ποτέ δεν αποκαλώ συνήθειες. Πιστεύω πως οι συνήθειες σκοτώνουν τη χαρά της ζωής.

— Ίσως γι' αυτό δεν μπόρεσα να βρω ακόμα μία γυναίκα που να μ' αγαπήσει αληθινά.

— Και, φυσικά, εγώ είμαι η τελευταία γυναίκα στον κόσμο που θα μπορούσε να συγκινήσει από ένα τέτοιο τύπο», σκέφτηκε η Έλενα.

— Πέρασε ο πονοκέφαλος; τη ρώτησε σε λίγο εκείνος.

— Ναί, άρκετά.

— Σας το είπα πως ο καθαρός αέρας θα σ' άκανε καλό. Μα δεν είπατε ακόμα πως κρινετε τις σκέψεις μου.

— Δεν τις κατάλαβα πολύ καλά, απάντησε η Έλενα με ειλικρίνεια. Μα νομίζω πως έχουν δίκιο οι γυναίκες να αποφεύγουν τον έρωτά σας. Είναι... πως να σ' το πω... επικίνδυνος. Και τώρα, σ' άραχαλά, δε γυρίζουμε πίσω. Έχω να μελετήσω άπαινε.

—

Κι' όμως η Έλενα έπεσε στα δίχτυα εκείνου του έρωτα που είχε χαρακτηρίσει «επικίνδυνο»! Ο Έννιο πήγαινε και την περιέμενε κάθε μέρα έξω από το Πανεπιστήμιο. Της μιλούσε, άφες και άφες. Και, στο τέλος, την έπεισε. Όχι για τις ιδέες του, βέβαια. Μα

ΜΙΑ ΝΕΑ ΖΩΗ

την έπεισε πως ήταν ερωτευμένη μαζί του, πως η ζωή της χωρίς αυτόν δεν θα είχε πια καμμία αξία. Για χάρη του, ήταν πρόθυμη να τα εγκαταλείψει όλα. Σπύτι, Πανεπιστήμιο, όνειρα. Κι' αυτό έκανε πραγματικά. Τον ακολουθούσε, χωρίς να του ζητήσει να την παντρευτεί...

Τώρα οι ερήμικες εικόνες περνούσαν γοργά μπροστά από τα μάτια της Έλενας σαν το γρήγορο ξετύλιγμα μιας κινηματογραφικής ταινίας. Νέες πόλεις, μικρές πανσιόν, αδιάκοπα ταξίδια και έρωτας, έρωτας, έρωτας...

Έτρεχαν με το αυτοκίνητο δολοφονικές μέρες—ο Έννιο ήταν επιθεωρητής μιας εταιρίας πετρελαίων—και, στο τέλος, έφταναν κουρασμένοι σε μία νέα πανσιόν, σε μία νέα άτμοσφαιρα—αυτοί οι δύο, ο Έννιο και η Έλενα, ένα ευτυχισμένο ζευγάρι.

Ο Έννιο είχε προσέξει την ταραχή της, όταν την συνιστούσε σε κάποιον. Μία μέρα λοιπόν της χάρισε μία χρυσή βέρα, και τώρα την παρουσίαζε σ' όλους λέγοντας: «Η σκηνή γάμου».

Κάποτε, η Έλενα είχε τολμήσει να του μιλήσει για παιδιά, μα εκείνος την είχε αποπαρέ!

— Δεν θέλω Έλενα. Πρέπει να προσέξουμε. Αν αποκτήσουμε παιδιά η ένωσή μας θα τελειώσει. Δεν θέλω να μοιραστώ τον έρωτά σου με κανένα. Κι' ύστερα... εγώ δεν μπορώ να σταματήσω, να δημιουργήσω σπίτι. Αυτό, ποτέ!

«Τώρα όμως το παιδί 'ηρθε». συλλογιόταν απελπισμένη η Έλενα. «Ξέρω πως ο Έννιο θα μου προτείνει να απαλλαγούμε απ' αυτό, μα δεν θα το δεχτώ ποτέ, ποτέ! Θα το κρατήσω, παρ' όλο που ξέρω πως θα τον χάσω, εκείνον».

Θα μπορούσε να του κρύψει την κατάσταση της για δυό ή τρεις μήνες ακόμα. Στο μεταξύ, θα προσπαθούσε να τον πείσει πως ένα παιδί δεν θα ήταν γι' αυτούς το τέλος του κόσμου...

Είχε βγεί στο δρόμο και περπατούσε ξυστά στον τοίχο, χλωμή, με μάτια χαμηλωμένα.

— Έλενα!...

Σήκωσε το βλέμμα της. Και το άντρικό πρόσωπο που αντίκρισε, τη συνέδεσε με το παρελθόν.

— Λούκα! Είσαι εδώ, στη Φλωρεντία;

Εκείνος πήρε τα χέρια της και τα έσφιξε.

— Κάνω πρακτική εξάσκηση στο νοσοκομείο. Μα έσ'... γιατί χάθηκες τόσο ξαφνικά; Πώς είσαι; Σε βλέπω χλωμή. Έλα να καθήσουμε σ' εκείνο το μπάρο.

Χωρίς να περιμένη την απάντησή της, πέρασε το χέρι του στο μπράτσο της και την τράβηξε μαζί του. Κάθισαν σ' ένα άπομερο τραπέζι.

Ο Έννιο την έσφιξε στην αγκαλιά του, της γάδισε τα μαλλιά...

— Πές μου, της είπε, μίλησέ μου για σένα. Τι έχεις;

— Τα μάτια της Έλενας άρχισαν να γεμίζουν δάκρυα.

— Έλενα! φώναξε ο Λούκα με αγωνία. Τι έχεις;

— Ω, Λούκα... ψιθύρισε, είμαι πολύ δυστυχισμένη.

— Τό βλέπω. Μα πές μου, γιατί! Τό ξέρεις πως σ' αγαπούσα και σ' αγαπώ ακόμα.

— Έλενα... πές μου, τι μπορώ να κάνω για σένα; Εκείνη δεν απάντησε. Έβγαλε τα γάντια της με τα μάτια της χαμηλωμένα για να συγκρατήσει τα δάκρυα της. Ο Λούκα είδε άμεσως τη χρυσή βέρα.

— Ω... είπε έκπληκτος. Είσαι παντρεμένη; Μήπως ο άντρας σου σε απατά;

— Δεν είμαι παντρεμένη! είπε η Έλενα αθόρυπα.

— Μη φοβάσαι, της είπε, σάβοντας ποδός το μέρος της, δεν θα πω τίποτα σε κανένα. Αλλάστε, είμαι ευχαριστημένος που δεν είσαι παντρεμένη. Ίσως να μην σου τώχω πη πατέ, μα είμαι ερωτευμένος μαζί σου...

Η Έλενα τον κίτταξε απελπισμένα, και, με φωνή πνιγμένη από λυγμούς, του τα διηγήθηκε όλα...

Ο Έννιο περίμενε την Έλενα, που άργούσε ανεξήγητα. Ξαναδιάβασε το μυαλίτο που είχε βρει, όταν γύρισε στην πανσιόν: «Πάω να κάνω ένα μικρό περίπατο. Θα επιστρέψω πριν από τις έξη».

— Έλενα!

Μα είχαν περάσει οι έξη μισή και η Έλενα δεν είχε γυρίσει. Ο Έννιο είχε κάνει το μπάνιο του και είχε ντυθεί. Μερικοί φίλοι τους περίμεναν για δείπνο.

Επιτέλους, άκουσε το βήμα της στο διάδρομο κι' έτρεξε να της ανοίξει. Την είδε χλωμή, με μάτια κόκκινα από δάκρυα.

— Έλενα, αγάπη μου, τί έχεις; την ρώτησε, αγκαλιάζοντάς την.

— Εκείνη τραβήχτηκε από την αγκαλιά του

— Έλαφα λίγο, απάντησε. Ναί, έλαφα, γιατί πήρα την απόφαση να σ' εγκαταλείψω.

— Τί είπες;! ρώτησε εκείνος κατάπληκτος.

— Την αλήθεια. Τό συλλογιόμουν όλο τό άπόγευμα. Τότε ο Λούκα...

— Ποιός είναι αυτός ο Λούκα; ρώτησε ο Έννιο, ενώ τα νεύρα του άρχισαν να τεντώνονται.

— Ένας άλλος άντρας στη ζωή σου;

— Ναί, Έννιο... ένας παλιός συμφοιτητής μου. Τόν συνάντησε σήμερα. Αυτή άλλωστε δεν ήταν η συμφωνία μας; Όταν ο ένας από τους δύο μας θα κουραζόταν από τόν άλλο, θα τού τό έλεγε ειλικρινά. Να λοιπόν που σου τό λέω εγώ... Ήμουν ευτυχισμένη μαζί σου...

— Και τώρα; την διέκοψε, ταραγμένος, ο Έννιο.

— Τώρα δεν είμαι πιά. Συμπαθούσα τό Λούκα, ενώ εκείνος μ' αγαπούσε πάντα. Τώρα θα φύγω μαζί του. Ίσως να μπορέσω να τόν αγαπήσω...

— Και ξέρει για μένα... για μ'άς; Η φρόντισες να βγάλεις τή βέρα, πριν π'άς να τόν συναντήσει;

— Τα ξέρει όλα. Φορούσα τή βέρα όταν τόν συνάντησα, τήν φορού πάντα.

— Είναι η πρώτη φορά που τόν συναντάς από τότε που είσαι μαζί μου; Μα ναί, πρέπει νάσαι έτσι! Από τότε που ήρθαμε στη Φλωρεντία, δεν σ' άφισα καθόλου μόνη. Κι' εσύ θέλεις να με κάνεις να πιστέψω ότι πήρες αυτή τήν απόφαση από τή μία στιγμή στην άλλη; Πώς μπορεί να σβηστούν δυό χρόνια κοινής ζωής μέσα σε πέντε λεπτά;

— Αν θέλεις να δ'ής τό Λούκα, είναι εδώ στο σαλόνι και με περιμένει. Για τήν ώρα, θα με συνοδεύσει στο σπίτι μου.

— Α! Είναι εδώ; φώναξε γεμάτος θυμό ο Έννιο. Πάω να τού πω...

— Σε παρακαλώ, είπε ήρεμα η Έλενα. Μην ξεχνάς πως βοσκομάστα σε μία πανσιόν. Μη δημιουργήσεις σκάνδαλα.

Ο Έννιο σταμάτησε.

— Έν τάζει, είπε. Πές του να έρθη εδώ τότε. Θέλω να τόν δω αυτό τόν κύριο, θέλω να τόν συγχωρώ... και να τόν προσειδοποιήσω πως θα τόν εγκαταλείψω κι' αυτόν, όπως εγκατέλειψες τώρα έμένα...

Η Έλενα βγήκε και ξαναγύρισε σε λίγο με τό Λούκα.

— Όστε έσείς έστε; είπε ο Έννιο με φωνή σκληρή και έχθρική.

— Ναί, έγω, απάντησε ήρεμα ο νέος. Η Έλενα μου τό είπε όλα. Αξίζει μία καλύτερη ζωή. Κι' ύστερα... τήν αγαπώ και μ' αγαπά...

— Δεν είναι αλήθεια, είπε ο Έννιο με πρόσπο σκοτεινό, η Έλενα αγαπά έμένα.

— Αν σ' αγαπούσε, θα έμενε μαζί σας, παρατήρησε ο Λούκα.

— Στο μεταξύ, η Έλενα έσπινξε βιαστικά τα πράγματά της σε μία βαλίτσα.

— Θα μείνη μαζί μου! φώναξε ο Έννιο. Έλενα, σταμάτα να έτοιμάζεις αυτή τή βαλίτσα, μείνε εδώ!

— Δεν μπορώ, Έννιο, είπε η Έλενα χωρίς να στραφή. Μα, ακόμα κι' αν ήθελα εγώ να μείνω, δεν θα με ήθελες πια εσύ. Περιμένω παιδί...

Ο Έννιο κίτταξε τό Λούκα, ύστερα τήν Έλενα.

— Είναι δικό μου; ρώτησε. Και βέβαια είναι δικό μου! Κι' εσύ, Έλενα, θέλεις να φύγεις μ' έναν άλλο; Θέλεις να φύγεις, τώρα που μπορούμε πιά να σταματήσουμε, να δημιουργήσουμε ένα σπίτι, να παντρευτούμε;

Η Έλενα έφερε τό χέρι στο λαιμό της, σαν να πνιγόταν. Τότε έσπασε σε λυγμούς.

Ο Έννιο τήν έσφιξε στην αγκαλιά του, της χάδισε τα μαλλιά με άπέραντη τρυφερότητα.

— Αγάπη μου, θα παντρευτούμε... θα φτιάξουμε ένα σπίτι... Μα έσ'... έσ'... δεν είναι αλήθεια πως θέλεις να φύγεις μ' έναν άλλο!...

— Όχι... όχι... κατώρθωσε να ψιθυρίσει η Έλενα. Ήθελα μόνον...

Πώς μπορούσε να τού εξηγήσει ότι ήταν ο Λούκα που είχε τήν ιδέα γι' αυτή τή σκηνοθεσία.

— Πές του πως θέλεις να φύγεις μ' έναν άλλο... με μένα, της είχε πη. «Και μόνο στο τέλος πές του για τό παιδί. Θα δ'ής που δεν θα σ' άφισα να φύγεις. Αν σ' αγαπά πραγματικά, θ' αγαπήσει και τό παιδί, που είναι κομμάτι του έρωτά σας...».

Και όλα είχαν γίνει όπως τό πρόβλεψε ο Λούκα. Η Έλενα στραβήκε για να τόν ευχαριστήσει, έστω και με τό βλέμμα. Μα ο Λούκα...

ΕΝΑ δισεκατομμύριο και άτα-
κσία εκατομμύρια άνθρωποι
του πλανήτη μας υποσιτίζονται
και πολλοί απ' αυτούς αντικύβουν
κάθε μέρα μπροστά τους το φάσμα
της πείνας. Ο αριθμός αυτός α-
ναφέρεται σε μια πρόσφατη έκθε-
ση του Τμήματος Διατροφής του ΟΗΕ,
στην οποία περιέχονται και τα ε-
ξής: «Θα χρειαστούν μεγάλες προ-
σπάθειες για να ελαττωθεί ο αρι-
θμός των πεινασμένων, αν μάλιστα
ληφθεί υπ' όψιν ότι ο πληθυσμός
του πλανήτη μας αυξάνει, κάθε
χρόνο κατά 40-50 εκατομμύρια
και ότι η αύξηση αυτή, σύμφωνα
μ' όλες τις ενδείξεις, θα συνεχι-
σθή».

Το κυριότερο στοιχείο, που λεί-
πει από την τροφή μεγάλου αριθμού
ανθρώπων, είναι οι πρωτεΐνες.
Ός γνωστόν, οι πρωτεΐνες βοί-

Η «ΤΕΧΝΗΤΗ ΑΓΕΛΑΔΑ» θα μᾶς σώσει από την πείνα

Πρωτεΐνες από φύλλα και δέντρα

σκονται στο πρωτόπλασμα όλων των
ζωικών και φυτικών κυττάρων, κα-
θώς και στα προϊόντα που παράγει
η φύσις για τη διατροφή των νεα-
ρών οργανισμών: σπόρους, αυγά,
γάλα. Δυστυχώς, οι πρωτεΐνες που
μπορεί να μᾶς προμηθεύσει το ζωί-
κό βασίλειο, είναι περιορισμένες, ή

δὲ σημερὴν διὰ τὴν ἀνάγκη του πλανή-
του μας δὲν ἐπιτρέπει αὐξηση τῆς
κτηνοτροφίας. Πλουσιότερη πηγή
εἶναι ἡ θάλασσα. Ἀλλ' ἡ ἀλιεία,
παρὰ τὶς προσπάθειες ποὺ ἐπιτελεῖται
σὺν τελευταίᾳ, δὲ μπορεῖ νὰ καλύψῃ
παρὰ ἓνα ἐλάχιστο μέρος τῶν ἀ-
ναγκῶν μας· σὲ πρωτεΐνες. Γιὰ ν'

αὐξήσωμε τὴν ἀπόδοσί της, πρέπει
νὰ δημιουργήσωμε μὴ ἀκατέλι-
αίσι, καί, γιὰ τὴ στιγμή, δὲν ὑ-
πάρχει καμμιά τέτοια προοπτική.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτό, ἡ προσοχὴ τῶν
ἐπιστημόνων στράφηκε, τὸν πελε-
νταῖο καιρὸ, πρὸς τὸ φυτικό βασί-
λειο, ποὺ εἶναι μὴ ἀνεξάντλητη πη-
γὴ πρωτεϊνῶν.

Σχετικὰ πειράματα πρὸς αὐτὴ
τὴν κατεύθυνση ἔγιναν ἀπὸ δύο Ἀγ-
γλοὺς ἐπιστήμονες.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς, ὁ δόκτωρ
Πίρι, ποὺ διευθύνει τὸ βιοχημικὸ
ἐργαστήριον τοῦ Χάρπεντεν, χρησι-
μοποιεῖ κάθε εἶδος φυτικὰ προϊόν-
τα, χόρτα, φύλλα, ρίζες, φλοιούς
δέντρων, ὑδρόβια φυτὰ, ἀνθη, χλόη
κλπ., ποὺ τὰ ρίχνει ὅλα μαζί μέσα
σὲ μὴ μηχανὴ ποὺ ἐπιτενώνει γι' αὐ-
τὸ τὸ σκοπὸ. Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, ἐπι-
τὰ ἀπὸ τὴν κατάλληλὴ ἐπεξεργα-
σία, θγαίνει ἓνα χυμὸ, ποὺ περιέχει
μεγάλῃ ἀναλογία ἀπὸ πρωτεΐνες.
Αὐτὸ τὸ χυμὸ, τὸν υποβάλλει σὲ
καινούργια ἐπεξεργασία καὶ τὸν
πῆζει ὅπως τὸ τυρὶ. Μπορεῖ νὰ δι-
ατηρηθῇ ἔτσι ἐπὶ μακροτάτω χρό-
νικὸ διάστημα σὲ πολὺ χαμηλὴ θερ-
μοκρασία. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ κοι-
νεροδοποιηθῇ ἢ νὰ ἀποξηρανθῇ καὶ
νὰ μεταβληθῇ σὲ σκόνη, ποὺ εἶναι
ἐύκολο κατόπιν νὰ ἐνσωματωθῇ σὲ
διαφορεσ. τροφές.

Πειράματα, ποὺ ἔγιναν σὲ σκα-
τοζῆκο Ἰνστιτούτο Ρόβερτ σὲ χοί-
ρους (ἀπὸ τὴν ἀπομὴ τῆς πέψης
καὶ τῆς ἀφομοίωσης, οἱ χοῖροι πα-
ρουσιάζουν μεγάλη ὁμοιότητα μὲ
τὸν ἄνθρωπον) ἀπέδειξαν ὅτι οἱ
πρωτεΐνες τοῦ δόκτωρ Πίρι, ἔχουν
μεγαλύτερη θρεπτικὴ ἀξία ἀπὸ τὴν
σκόνη ἀποξηραμένων ψαριῶν, ἀλλὰ
κατώτερη ἀπὸ τὸ λεύκιμα τοῦ αὐ-
γοῦ καὶ τὴν καζεΐν τοῦ γάλακτος.

Διαφορετικὸ τρόπο χρησιμοποιοῖ
ὁ δόκτωρ Τσάιεν, γιὰ νὰ ἐξαγάγῃ
πρωτεΐνες ἀπὸ τὸ φυτικὸ βασίλειο.
Οἱ πρῶτες ὕλες, ὅμως, εἶναι οἱ ἱ-
διές. Αὐτὲς τὶς ὕλες, τὶς μετα-
βάλλει σὲ πολὺ καὶ τὶς ρίχνει μέ-
σα σὲ μὴ δεσμευμὴν μὲ νερὸ, ὅπου,
μὲ τὴ βοήθειαν ἡλεκτρικῆς ἐνεργεί-
ας, προκαλεῖ ἐκρηξ. τῶν κυττάρων
αὐτῶν. Τὸ περιεχόμενό τους ξεφυ-
λάει τότε σὲ νερὸ. Οἱ πρωτεΐνες
ἀποχωρίζονται κατόπιν μὲ μὴ ἀ-
πλή χημικὴ μέθοδο, ἀποξηραίνονται
καὶ μεταβάλλονται σὲ σκόνη.

Μὲ τὴ μέθοδο τοῦ δόκτωρ
Τσάιεν, τὰ 25% τῶν φυτικῶν ὑλί-
κων ποὺ χρησιμοποιοῖ, θγαίνουν μὲ
τὴ μορφὴ καθαρῆς πρωτεΐνης. Ἡ
θρεπτικὴ ἀξία αὐτῆς τῆς πρωτεΐ-
νης εἶναι κατὰ δέκα φορές ἀνώτερη
ἀπὸ ἐκείνην μιᾶς ἀγέλαδας. Μ' α-
πλούστερα λόγ.α, ἡ «τεχνητὴ ἀγέ-
λαδα» τοῦ δόκτωρ Τσάιεν, ὅπως
ἔχει ἀποκλήθῃ ἡ συσκευή του, ἀπο-
δίδει πρωτεΐνες δεκαπλάσιες, ἀπὸ
ἐκείνες ποὺ μᾶς δίνει μὴ φυσικὴ
ἀγέλαδα, μὲ τὴ μορφὴ γάλακτος καὶ
κρέατος.

Οἱ μηχανεὲς τοῦ Πίρι καὶ τοῦ
Τσάιεν εἶναι ἀκόμη ὑποτυπώδεις
καὶ πρέπει νὰ ὑποστούν διαφορῶς
τροποποιήσεις. Ἀποδεικνύουν, ὡ-
στόσο, ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ παραγω-
γὴ σὲ βιομηχανικὴ κλίμακα πρωτεΐ-
νῶν ἀπὸ τὸ φυτικὸ βασίλειο, ποὺ
περιέχει ἀποβλήματα πραγματικὰ ἀ-
νεξάντλητα. Ἡ ἐκμετάλλευσί τους,
καὶ ἰδίως σὲ περιόδους ποὺ καλύ-
πτονται ἀπὸ πυκνὴ βλάστησι, ὅπως
εἶναι ἡ Ἀσία, ἡ Ἀφρική καὶ ἡ Αὐ-
στραλία, θ' ἀπομακρύνῃ τὸ φάσμα
τῆς πείνας, ποὺ πλανιέται σήμερα
πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ὁ Γερμανὸς φιλόσοφος καὶ οἰκο-
νομολόγος Φρήντριχ Ἀερμπερτ ἔ-
γραψε σχετικὰ: «Οἱ ζωϊκὲς καὶ οἱ
φυτικὲς τροφές, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς
προμηθεύσῃ ὁ πλανήτης μας, εἴ-
ναι ἀναγκαστικὰ περιορισμέναι· κί-
ναι ἀναγκαῖον νὰ τὶς αὐξήσωμε,
οὔτε μποροῦμε, ὅμως, ν' ἀνακαλύπτωμε
Μποροῦμε, ὅμως, ν' ἀνακαλύπτωμε
καινούργια γόνιμα χωρά-
δια καὶ βοσκοτόπια, καλυτερεύον-
τας τὶς μεθόδους καλλιέργειας καὶ
ἐκμετάλλευσός τους. Τὸ ἐκμεταλλεῖ-
σθαι οὐτὴν ἀνθρωπότητα δὲν βρί-
σκεται οὐτὴν ἐξῆρα, οὔτε στὴ
θάλασσα, οὔτε στὸν ἀέρα, ἀλλὰ μέ-
σα στὸ μυαλὸ τοῦ ἑαυτοῦ τοῦ ἀν-
θρώπου. Καὶ ἀπὸ τὴν ἀπομὴ αὐτῆς,
οἱ πρῶτες ὕλες ποὺ διαβόητοι εἶναι
ἀνεξάντλητες».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ
ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ
ΚΑΡΟΛΙΝΑΣ
ΙΝΒΕΡΝΙΤΣΙΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ὁ γέρος κόμης Βιάλε, ὁ πεθε-
ρὸς τῆς Ἑλένας, ἀρρωσταίνει βα-
ρῶς. Ἡ Μαρκέλλα κι' ὁ ἀντρας τῆς
ἀφίνουν τὴ βίλλα τους γιὰ νὰ τρέ-
ξουν κοντὰ του. Ἡ παρουσία τους
καὶ ἡ ἀγάπη τους τοῦ κάνουν κα-
λὸ καὶ ἀποφύγει τὸν κίνδυνον. Ὁ-
ταν συνέχεται κάπως, ἐκμυστηρεῖ-
ται στὴ Μαρκέλλα πὼς ἀνακάλυψε
τὶς ἐννοχὲς σχέσεις τῆς Ἑλένας μὲ
τὸ Φάκτερ καὶ πὼς τοῦ τὶς ἐπιβε-
βαίωσε καὶ ἡ μουγγή, ποὺ κατασκο-
πεῖ τὴν κυρία τῆς Ἡ Μαρκέλλα
καλεῖ τότε τὴν μουγγή καὶ τῆς δί-
νει ἓνα σεβαστὸ ποσόν, γιὰ νὰ φύ-
γῃ ἀμέσως ἀπ' τὴν ὑπηρεσίαν τῆς
κόρης τῆς. Ὁ Φάκτερ συνιστᾷ στὴν
Ἑλένα νὰ διακόψουν τὶς σχέσεις
αὐτῶν, γιὰ νὰ μὴ κινδυνεύῃ τὸ σπί-
τι τῆς. Τῆς ἐπιστρέφει δὲ τὰ γράμ-
ματά της, ποὺ ἔχει στὰ χεῖρά του.
Μόλις τὰ παίρνει, ἡ Ἑλένα ἀλ-
λάζει συμπεριφορὰ ἀπέναντί του
καὶ τὸν ἀποκαλεῖ ἐκμεταλλεὺτὴ καὶ
τυχοδιώκτῃ. Τὴ στιγμή ἐκείνη, φτά-
νει ἡ Μαρκέλλα στὸ σπίτι τοῦ Φά-
κτερ.

Ὁ Φάκτερ τραβήχτη-
κε πίσω, πρεκλινόμενος
καὶ σκοντάβοντας πάνω
στὰ ἐπιπλά, ὡς τὸν
τοῖχο. Ἡ Ἑλένα, ἀντίθετα, ἀντι-
μετώπισε μὲ τόλμη τὴν κατὰ-
στασι.

«Ἡζέρες μαμά, πὼς θὰ μ' εἴ-
ρρισκες ἐδῶ. Δὲν εἶν' ἔτσι;» εἶπε.
Ἡ Μαρκέλλα ἔκαμε μὴ χειρο-
νομία γιὰ νὰ τὴν παραμερίσῃ, ἐνῶ
ἀπαντοῦσε μὲ ἀλλοιωμένη φωνή:
— Ναι, τὸ ἔξερα. Ὡστόσο, ἔλ-
πιζα μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ
πὼς εἶχα γελαστῇ.

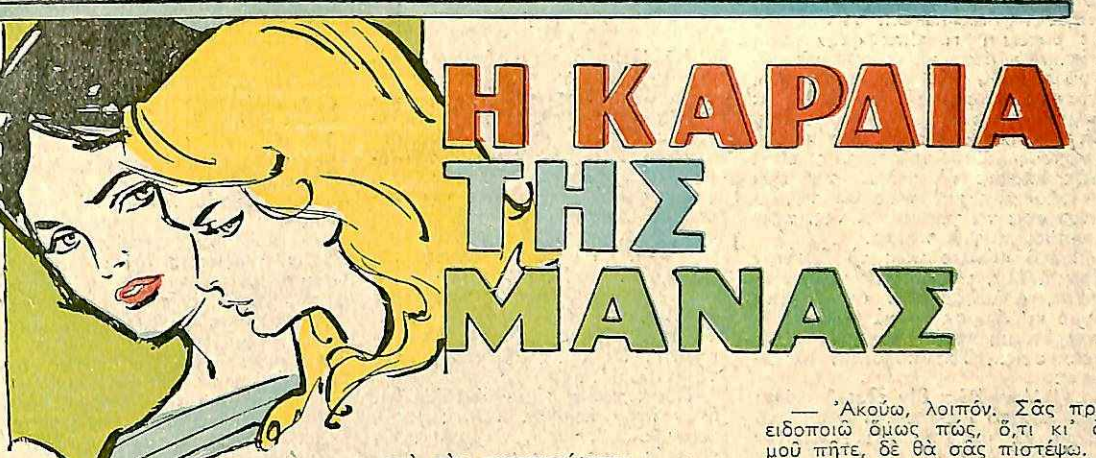
Πραγματικὰ, γελᾶσθες! προ-
φέρει ἡ Ἑλένα, μὲ ὑπόκληρη
φωνή. Νόμιζες πὼς θὰ μὲ βρῆς
στὴν ἀγκυλιὰ αὐτοῦ τοῦ κυρίου,
μεθυμένη ἀπὸ ἐρωτα... καὶ μὲ
βρῆκες νὰ τὸν βρίζω, νὰ τοῦ ἐα-
ναλέω μπροστὰ σου πὼς εἶναι ὁ
αἰσχρότερος ἄνθρωπος... καὶ πὼς
χαίρομαι ποὺ τὸν ἀφίνω γιὰ
πάντα!

Ὁ Φάκτερ ἔσκυψε τὸ κεφάλι
του κι' ἔμεινε ἀμίλητος.
Ἡ Μαρκέλλα νόμιζε, πὼς ὠνει-
ρευόταν... Τάχα, ἡ κόρη τῆς ἔ-
παιξε κωμωδία, γιὰ νὰ τὴν ἐξα-
πατήσῃ;

Μὰ ὄχι, διάβαζε σὲ πρόσωπὸ
τῆς τὴν εἰλικρίνεια.
Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἀγέρωχα,
ἡ Ἑλένα τῆς ἔδωσε τὰ γράμμα-
τα καὶ πρόσθεσε:

— Νά, πᾶρε αὐτὰ τὰ γράμ-
ματα, ποὺ ἀντιόταν πὼς τὰ εἶ-
χα χεῖρά σου. Αὐτὲς οἱ ἀποδεί-
ξεις τοῦ ἀδῶν ἐιδυλλίου μᾶς κο-
πελλίσσας, στοιχίσαν τὴν τιμὴ
μιᾶς παντρεμένης γυναίκας... ποὺ
ἐκείνη δὲν ν' ἀντιμετωπίζῃ τὸ θυ-
μὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς γιὰ μὴ παι-
διάστικη ἐπιπορευτικότητα τῆς, κι'
ἐπεισοθῇ ὅπως τοῦ ἀνθρώπου
ποὺ παρουσιαζόταν γιὰ σωτήρας
ποὺ παρουσιαζόταν γιὰ σωτήρας
τῆς... Μὰ ἐλὰ νὰ εὐχόμε, μαμά
τῆς... Μὰ ἐλὰ νὰ τὸν βλέπω!
δὲ μπορῶ πιά νὰ τὸν προλάβω ἢ
κί. Τέρρι.

Φύγε ἐσύ, εἶπε στὴν κόρη
τῆς. Ἐγὼ θὰ μείνω, γιὰτὶ πρέπει
νὰ ἐκτελέσω τὸν ὅρκον μου.

ποὺ τὴν καταστρέφει.
Ὁ Φάκτερ ἀνασκήκωσε ἀπότο-
μα τὸ κεφάλι του.

— Τίποτα, ἀπάντησε. Μὰ ἡ-
θελα νὰ σὰς ἀποδείξω πὼς δὲ
μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μαζί σας,
πὼς δὲν ἄξιζε τὴν τρυφερὴ ἀγά-
πη σας, τὴν καλωσύνη σας καὶ
τὴν ἐπιεικέα σας.

Ἡ Μαρκέλλα πετάχτηκε ὀρθια,
μὲ μὴ θυμωμένη κραυγὴ.

— Τὴν προσβάλλετε κιόλας;
εἶπε μὲ περιφρονητικὸ τόνο. Τὶ
ἀπαίσιος ἄνθρωπος εἴσατε σεῖς,
τελοσπάντων;

— Ὄχι ἀπαίσιος, ἀλλὰ δυστυ-
χισμένος, γιὰτὶ δὲν κατάρθωσα
ποτέ νὰ μὲ καταλάβετε! Βρίστε
με, κυρία, χτυπήστε με, σκοτώ-
στε με, ἀν θέλετε, ἀλλ' ἀκούστε
με. Ἀφ' οὗτου σὰς γνῶρισα, εἶδα
πόσο διαφέρετε ἀπ' τὴν Ἑλένα.
Ἐσεῖς εἴσατε ὅλο καρδιά, ἐκεί-
νη ὅλο ἐγωισμό...

— Σωπάστε! Δὲ θέλω πιά νὰ
σὰς ἀκούσω.
Μὰ ὁ Φάκτερ συνέχισε:

— Δὲν τῆς ἔκαμε ἐντύπωσι, ποὺ
θυσιάσθηκε γι' αὐτήν. Δὲ σὰς
ἀγαποῦσε, οὐτε σὰς σεβότανε, ὅ-
πως δὲ θ' ἀγάπησεν ποτὲ κανένα.
Ἀ, αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ!
Φεύγω, κυρίε.

Ὁ Φάκτερ ἦταν τόσο ἀπελπι-
σμένος, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ με-
ταχειριστῇ ἀκόμη καὶ βία, γιὰ
νὰ ὑποχρεώσῃ τὴν Μαρκέλλα νὰ
τὸν ἀκούσῃ. Βλέποντάς τὴν νὰ
προχωρῇ πρὸς τὴν πόρτα, πετά-
χτηκε καὶ στάθηκε μπροστὰ τῆς.

— Ὄχι, δὲ θὰ φύγετε, πρὶν
σὰς τὰ πῶ ὅλα! φώναξε. Μὲ προ-
βάλατε κι' ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ
ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτὸ μου.
Ἡ ἔκφρασί του ἦταν τόσο τρο-
μακτικὴ, ὥστε ἡ Μαρκέλλα φοβή-
θηκε κανένα σκάνδαλο εἰς βέρου
τῆς Ἑλένας κι' ἀπάντησε ξερά:

— Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ δοκιμὴ ὀκτὼς ἡμερῶν, θὰ σὰς πῶ ἂν μοῦ κά-
νετε γιὰ διευθύντῃς!

— Ἀκούω, λοιπόν. Σὰς προ-
εδοποῖω ὅμως πὼς, ὅτι κι' ἂν
μοῦ πῆτε, δὲ θὰ σὰς πιστέψω.

— Δὲ μὲ πιστεύετε τώρα, ἄρ-
γότερα ὅμως θὰ βεβαιωθῇ πὼς
σὰς εἶπα τὴν ἀλήθεια. Σὰς ἐπα-
ναλαμβάνω: Ἡ συγκρίσι, ποὺ ἔ-
κανα ἀνάμεσα σὲ σὰς καὶ τὴν Ἑ-
λένα, μεγάλωνε κάθε μέρα τὸ θαυ-
μασμό μου γιὰ σὰς, τὴν περι-
φρόνησι γιὰ τὴν κόρη σας... Σὰς
λάτρευα καὶ σὰς λατρεύω!

Ἡ Μαρκέλλα ἔκαμε μὴ κίνησι
φρίκης.

— Δὲν ὑπάρχει ἔσχα στὴν
καρδιά μου ἄλλη εἰκόνα ἀπ' τὴν
δική σας, συνέχισε ὁ Φάκτερ μὲ
ἀγωνία. Κί' ὅμως, σὰς εἶπα πο-
τὲ μὴ λέξῃ, γιὰ νὰ σὰς δώσω
νὰ τὸ καταλάβετε!... Γιὰ σὰς μο-
ναχα, ὑποκόμισα τὸν ἐρωτευμέ-
νο στὴ Γιόχαννα, ποὺ εἶχε τὰ
γράμματα τῆς κόρης σας, καὶ κα-
τάρθωσα νὰ τῆς τὰ πάρω.

— Γιὰτὶ δὲ σὰς τὰ δώσα ἀμέσως;
Αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος μου.

— Κατὶ σὺν τρέλλᾳ μὲ εἶχε κυ-
ριέμει... Ἡ κόρη σας μὴ παρα-
πονοῖταν, τὸν τελευταῖο καιρὸ,
γιὰ τὴν ψυχρότητα τοῦ συζύγου
τῆς. Ἐδειχνε ζήλεια, γιὰ τὴ φα-
νερὴ προτίμησίν μου γιὰ σὰς. Μὲ
κατηγοροῦσε πὼς εἶχα ἐπιχειρή-
σει νὰ ξεπλανήσω τὴν Ἑλένα.
Καί, μὲ τὴν φιλαρέσκην συμπερι-
φορὰ τῆς, μοῦ ἔδινε νὰ καταλάβω
πὼς θὰ μπορούσε νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

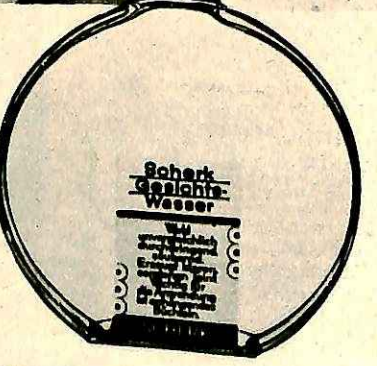
Ἡ εἰς τὴν πῶς κρατοῦσα τὰ
γράμματά της. «Ἄν εἶχε διά-
θεσι νὰ κἀν μὴ τρέλλα μαζί
μου, θὰ μπορούσε πολὺ καλὰ νὰ
στελεῖ ἑσὰς γιὰ νὰ τὰ πάρετε!...
Μὰ δὲ σὰς ἔκαμε καθόλου λόγο.
Κί' ὅταν, γιὰ νὰ τὴν δοκιμάσω,
τῆς εἶπα πὼς θὰ τῆς ἐπέστρεφα
τὰ γράμματα ἀν ἐρχόταν ἡ ἴδια
στὸ σπίτι μου νὰ τὰ πάρῃ, δέ-
χτηκε ἀμέσως.

— Ἦθεε σὲ μένα... καὶ δὲν πῆ-
ρε τὰ γράμματα. Εἶπε, ὅτι μοῦ
τ' ἀφνε, γιὰ ἀποδείξῃ τῆς ἐπι-
στοσύνης, ποὺ μοῦ εἶχε.
— Τὰ νιάτα τῆς, ἡ ὁμορφιά τῆς,
ἡ ἰδέα πὼς ἦταν κόρη σας, νί-
κησαν τὴν ἀρχικὴ ἀδιαφορίαν μου
γι' αὐτήν... Ἀρξίσαν νὰ τὴν ἀγα-
πῶ. Δὲν ἤθελα πιά νὰ τὴ χά-
σω. Ἐκείνη γελούσε μὲ τὶς συμ-
βολαὶς μου. Δὲ φυλαγότανε κα-
θόλου... τόσο, ποὺ ὁ πεθερὸς τῆς
μᾶς ἐτίμασε μὴ μέρᾳ, ὅπως θὰ
ἐξέρετε ἴσως.

— Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸ, πέρασα μέ-
ρες φοιητές. Ἦμουν ἀποφασισμέ-
νος πιά νὰ ζητήσω ἀπ' τὴν Ἑ-
λένα νὰ χωρίσουμε, γιὰτὶ φοβό-
μουν πὼς θὰ κατέληξε νὰ ἐκτεθῇ
σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἐξ αἰτίας μου.
— Σήμερα, ἐνῶ ἔκανα πάλι αὐ-
τὲς τὶς θλιβερὲς σκέψεις, ἦθε ἐδῶ
ἡ κόρη σας. Ἦταν νευρικομένη,
γιὰτὶ ἡ ἀρρώστια τοῦ γέροντος
κόμης τὴν εἶχε ἐμποδίσῃ τόσο
καιρὸ νὰ μὲ δῇ.

— Μοῦ εἶπε πὼς βρισκόσαστε
στὸ Τουρίνο καὶ πὼς ὁ κόμης
Λεοπόλδος εἶχε ζητήσει νὰ σὰς
ἰλήσῃ ἰδιαίτερως, σήμερὰ τὸ
πρωτὶ. Σκέφθηκε πὼς θάδελε νὰ
σὰς φωνάξῃ τὴν ἀνακάλυψίν του.
— Ἡ Ἑλένα φαίνεται ἡσυχῇ, ἐξ-
ροντας πὼς δὲν εἶχε νὰ φοβῆθῃ

Τὸ
Δέρμα σας
ἀναπνέει...

Τὸ ἀλάνδυστο ΤΕΣΤ τοῦ ΣΕΡΚ

Αἰσθάνεσθε πάλι δροσερὴ καὶ εὐδιάθετη!
Ἡ καθημερινὴ περιποίησης τοῦ προσώπου
μὲ τὴ Λοσιὸν ΣΕΡΚ, εἶναι τόσο
εὐχάριστη, γιὰτὶ εἰσχωρεῖ βαθειὰ
στοὺς πόρους τοῦ δέρματος
καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ κάθε ἀκαθαρσία.
Ἐξαναίγει ὅλα τὰ ὑπολείμματα τοῦ Make-up
ἢ πούδρας, σκόνης κ.λ.π.
καὶ κάνει τὴν ἐπιδερμίδα ἀπαλὴ καὶ δροσερὴ.
Τὸ πρόσωπο σας ἀποκτὰ φυσικὴ χάρη
καὶ νεανικὴ φρεσκάδα.
Τὸ δέρμα σας ἀναπνέει δαυμάσια!

Αὐτὰ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς
δαυματουργῆς Λοσιὸν ΣΕΡΚ

SCHERK

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684.926 & 684.235

τίποτε από σας. Έγω όμως, στην ιδέα πως θα τα μαθαίνατε όλα, πήγα να πω... Δεν ξέρω, δε θυμάμαι τί είπα στην κόρη σας. Μά, όταν με ήλεγαν να φύγουμε μαζί, της απάντησα πως ήταν αδύνατον, πως δεν ήθελα να δημιουργήσω ένα σκάνδαλο, που θα είχε αντίκτυπο σε άθους ανθρώπους. Στο τέλος, της είπα πως έπρεπε να τελειώσουν όλα μεταξύ μας και πως θα της επέστρεψα τα γράμματά της, πριν χωριστούμε για πάντα.

Μου φάνηκε πως το δεχόταν ήρεμα. Μά, μόλις πήρε τα γράμματα, άλλαξε ύφος, άναψε από θυμό κι άρχισε να με βρίζει. Ήταν έτοιμη να φύγει, όταν μπήκατε σεις... Τά ύπολοιπα, τα ξέρετε.

Η Μαρκέλλα δεν είχε διακόψει καθόλου το Γερμανό. Τον είχε αφήσει να μιλήσει, χωρίς να τον κυτάξει, ενώ συγχρόνως έσκιζε μηχανικά τα γράμματα, που είχε αφήσει πάνω στα γονατά της.

Όταν ο Γουσταύος έβγαλε να μιλάει και της άπλωσε έκτακτικα τα χέρια του, αυτή μάζεψε όλα εκείνα τα σκιονμένα χαρτιά, τάχθηκε στην τσάντα της και σηκώθηκε να φύγει.

«Ολ' αυτά, που μου είπατε, δε δικαιολογούν τη διαγωγή σας! δήλωσε. Δεν πιστεύω πως μ' αγαπάτε, αφού με πληγώσατε στο πιο άσχημο που πρόσωπο... Κατηγορείτε την Έλεν, πως αυτή σας παρέσυρε τάχα. Μά έτσι προσβάτε στην ατιμία σας και την ανανδρεία.

«Φάνηκε πιά! Δεν ανέχομαι να σας ακούσω άλλο, κι' ελπίζω πως δε θα μ' έμποδισετε και πάλι να φύγω.

Ο Γουσταύος έβγαλε τη γραβάτα του, με νευρικές κινήσεις, γιατί πνιγόταν.

Με σκοτώνετε, Μαρκέλλα! βόγγησε. Σας όρκίζομαι πως, αν βγήτε από δω χωρίς να μου πείτε μια λέξη, που να με βοηθήσει να ζήσω, θα τινάξω τα μυαλά μου!

«Ετσι, θα τελειώσετε τη ζωή σας με μια καινούργια ανανδρεία και θ' αφήσετε πίσω σας μια ανάνητη αξιοθρήνητη. Ο πόνο σας είναι ίσως ελκρινής, αυτή τη στιγμή, μά δε μπορώ πια να σας πιστέψω, όπως δε μπορώ πια να σας εκτιμώ. Δε σας άρνείται η συγγνώμη της ή γυναίκα, που προσβάλατε, αλλά η μητέρα...

Και η Μαρκέλλα βγήκε απ' το δωμάτιο, με την καρδιά σπαραγμένη.

Ε'.

Ο Πομπέο είχε φύγει κι' αυτός για τη Γερμανία, με την ελπίδα να συναντήσει εκεί τη Φλωρέντα και να ενώσει μαζί της τον γιο του Γουσταύου Φάκτερ.

Ενώ όμως το τραίνο, τον έπαιρνε μακριά απ' το Τουρίνο, ο γέρος τραπέζης βρήκε τον καιρό να συνέλθει και για πρώτη φορά, ένωσε ντροπή για ό,τι είχε κάνει. Ή μετάνοια άγγιξε την ψυχή του.

Είχε καταφέρει στις χειρότερες ατιμίες, για να κατακτήσει τη νύφη του. Είχε καταπνίξει αδελοφονία! Κι' όμως αγαπούσε τόσο το Ντάριο!

Πόσα χάδια είχαν ανταλλάξει, όταν ήταν παιδιά! Πόσες φορές είχαν κλάψει μαζί, νιώθοντας τις καρδιές τους να χτυπάνε, ένταμνες!

Γιατί να έρωτευθη ο Ντάριο τη Μαρκέλλα; Και γιατί να είναι αυτή τόσο όμορφη και γοητευτική;

Ο Πομπέο αναπολούσε όλες τις φάσεις του πάθους του κι' εύρισκε τον εαυτό του άσυχωρητο, άχαροκρήστο. Χοντρές στάλες ιδρώτα κυλούσαν απ' το μέτωπό του. Πόσο ύποφερε!

Κι' όμως, θα μπορούσε να γίνει ευτυχισμένος! Θα μπορούσε να βρει, στο πρόσωπο της νύφης του, μια στοργική αδελφή. Και να περάσει τα γερασμένα του ήσυχα και τιμημένα...

Μά τώρα πια το όνειρο αυτό είχε σβήσει. Είχε τόσο σκοτάδι μέσα στην ψυχή του!... Τον είχαν καταραστή ο αδελφός του κι' η νύφη του, κι' η κατάρτα τους θα τον κυνηγούσε παντού.

Να έκδικηθη, να έκδικηθη ακόμα... «Ε, κι' ύστερα;

«Αν, αντίθετα, προσπαθούσε να εξιλεωθεί για τα αμαρτήματά του; Μια γρήγορη μεταμόρφωση γινόταν μέσα στην καρδιά του... Άλλωστε το δρομολόγιο του ταξιδιού του.

«Ήξερε πως, σε κάποια έρημη τοποθεσία των Πυρηνίων, βρισκόταν ένα παλιό μοναστήρι τραπεζιτών. Εκεί πήγε. Κι' όταν έφτασε, ζήτησε να μιλήσει στον ηγούμενο.

«Εκείνος τον δέχτηκε άμέσως. Καθήστε, του είπε κι' αν έχετε να μου εξομολογηθείτε κάτι, μιλήστε με άνοιχτη καρδιά.

— Μάλιστα, πάτερ μου. Έχω

ένα άσχημο βάρος στη συνείδησή μου, κι' ο Θεός μ' έφερε εδώ για να με βοηθήσετε. Είμαι ένας μεγάλος αμαρτωλός!

— Ο Θεός δεν αποδιώχνει τον αμαρτωλό, που μετανοεί, ιδίως αν είναι ελκρινής η μεταμέλειά του.

— Ναι, ο Θεός άγγιξε την καρδιά μου. Κι' όμως, εδώ και λίγες μέρες, είχα ακόμα κακούς σκοπούς...

Ο Πομπέο έσκυψε το κεφάλι του στο στήθος του και δυο δάκρυα κύλησαν στα μάγουλά του.

Ο ηγούμενος τον κύτταξε με συμπόνια.

— Άκού δεν πραγματοποιήσατε αυτούς τους σκοπούς σας, του είπε, σημαίνει πως ο Θεός άγγιξε αληθινά την καρδιά σας. Μιλήστε, λοιπόν, τέκνον μου.

Ο Πομπέο τα διηγήθηκε όλα, με ελκρινεία. Δεν προσπάθησε να δικαιολογηθεί, ούτε να βρει έλαφρυντικά. Άνοιξε όλη του την ψυχή.

Η εξομολόγηση του κράτησε πάνω από μια ώρα. Πριν τελειώσει, είπε:

— Τώρα δεν έχω πια άλλη σκέψη, παρά την εξιλέωσι. Ο Θεός μου έβαλε την ιδέα νάρθω εδώ. Και θάθελα να περάσω κοντά σας την υπόλοιπη ζωή μου. Δεν έχω πια δεσμούς με τον κόσμο. Όλη μου η περιουσία βρίσκεται μέσα σ' αυτή την τσάντα.

Ο ηγούμενος τον κύτταξε καλόβολα.

Μά οι κανονισμοί μας είναι πολύ αυστηροί, τον προειδοποίησε. Πρέπει να τους γνωρίσετε πρώτα εκ πείρας, πριν πάρετε το μοναχικό σχήμα. Θα σας κρατήσω, λοιπόν, εδώ δοκιμαστικά, κι' αν σ' ένα μήνα δεν έχετε κουραστή απ' αυτή τη ζωή, θα σας δεχτώ για πάντα.

Ο Πομπέο υπήρξε αληθινά πρότυπο δοκιμίου μοναχού. Ένιωθε πνευματικές χαρές, που τον φανταίνανε, δίνοντάς του μια πρωτογενή γαλήνη.

Πριν ακόμα τελειώσει ο μήνας της δοκιμασίας, τον κάλεσε ο ηγούμενος και τον ρώτησε:

— Επιδέχεται στην απόφασί σας;

— Επιδέχεται, πάτερ μου, και σας εξορκίζω να μη με διώξετε.

— Πολύ καλά. Μείνετε, λοιπόν. Αν έχετε όμως να κωνίσσετε καμιά υπόθεσή σας, πηγαίνετε και ξαναγυρίστε ύστερα. Όταν δώσετε τον όρκο, δε θα μπορούτε πια να βγείτε απ' το μοναστήρι. Δε θα

έχετε καμιά έπαφή με τον έξωτερικό κόσμο.

Ο Πομπέο έμεινε μια στιγμή με το κεφάλι γυρισμένο στο στήθος του. Τα μαλλιά του είχαν άσπρίσει μέσα σε λίγες μέρες, αλλά η φυσιογνωμία του φάνερε μια βαθιά ψυχική ήρεμία.

— Θα ήθελα, πάτερ μου, να γράψω στον αδελφό μου για τελευταία φορά, είπε, να ζητήσω τη συγγνώμη αυτού και της νύφης μου. Αυτό μονάχα. Τίποτ' άλλο.

— Γράψτε του. Θα φροντίσω να ταχυδρομηθώ το γράμμα σας.

Ο Πομπέο φαινόταν ήρεμος. Όστόσο, όταν πήρε την πένα, το χέρι του έτρεμε και δυσκολεύτηκε πολύ για να γράψει:

«Αδελφέ μου,

«Επιπρόκει με να σε λέω ακόμα έτσι, μ' όλο, που είμαι ανάξιος να προφέρω ένα όνομα τόσο ιερό. Δεν απευθύνεται όμως πια σε σένα ο Κρίν, αλλά ένας άνθρωπος μετανοήσας, που πρόκειται να θραφή ζωντανός και γυρεύει αυτή την ύστατη στιγμή, τη συγγνώμη σας, τη δική σου και της Μαρκέλλας.

«Έφυγα απ' το Τουρίνο με σχέδια έκδικήσεως εναντίον όλων. Μά ο Θεός με φωτίσει και με ωδήγησε σ' ένα μοναστήρι τραπεζιτών, όπου θα μείνω πια για πάντα. Κλεισμένος σ' ένα κελλί, σβημένος απ' τον κόσμο των ζωντανών, θα περάσω την υπόλοιπη ζωή μου με μετάνοια και προσευχή.

«Προηγούμενος, όμως, ζήτησα την άδεια να σου γράψω, για να σας ικετέω να με συγχωρέσετε. Άλλοιως, θα τελειώσω τις ημέρες μου άπελπισμένος, κυνηγμένος απ' την κατάρτα σας, ακόμα και μέσα στον τάφο μου, που θα τον σκάψω μόνος μου στο περιβόλι μου. Και δε θα βρω ήσυχια ούτε στην άλλη ζωή.

«Ντάριο, Μαρκέλλα, από σας εξαρτάται αν δε εξιλεωθώ ή θα μείνω καταδικασμένος για πάντα. Συγγνώμη! Συγγνώμη!

«Ω, πως νιώθω, αυτή τη στιγμή, να έμπναι πάλι η παλιά στοργή μου για σένα! Πως θα ήθελα να σε σφίξω στο στήθος μου ακόμα μια φορά!

«Απάντησέ μου γρήγορα. Το γράμμα έφυγε. Κι' ο Πομπέο πέρασε πολλές μέρες σε αγωνία.

«Έμενε ώρες ολόκληρες γονατισμένος, υπήν έκκλησία του μοναστηριού, με το κεφάλι σκυφτό, παρακαλώντας το Θεό να μαλακώσει

την καρδιά του Ντάριο, για να τον συγχωρήσει.

Στο μεταξύ, έφτανε η μέρα, που έπρεπε να δώσει τον όρκο του μοναχού και να εγκαταλείψει για πάντα τον κόσμο. Και δεν είχε έρθει ακόμα καμιά απάντηση.

Ο Πομπέο ήταν άπελπισμένος. «Ωστε, λοιπόν, δεν τον συγχωρούσε ο αδελφός του, τον άφηνε να κλειστεί στον τάφο εκείνο των ζωντανών, χωρίς μια λέξη συμπόνιας;

Το τελευταίο βράδυ, ο καιρός ήταν άπαίσιος. Άστραφτε, βροντούσε. Ο άνεμος μούγκριζε, στις βαθιές χαράδρες, γύρω απ' το μοναστήρι.

Ξαφνικά, σήμανε το κορδούνι της πόρτας. Είχε φτάσει κάποιος επισκέπτης. Ποιος νάταν, τέτοια ώρα και μ' αυτό τον καιρό;

Ο Πομπέο, γονατισμένος μέσα στην έκκλησία και άποροφνημένος απ' την προσευχή, δεν είχε αντίληψη τίποτα... Ως τη στιγμή, που τον πλησίασε ο θυρωρός του μοναστηριού και του είπε:

— Σας ζητάνε, αδελφέ μου. Έλάτε μαζί μου. Ο άγιος ηγούμενος σας δίνει την άδεια.

Ο Πομπέο ένωσε μια ζάλη, τα μάτια του θόλωσαν. Σηκώθηκε κι' ακολούθησε το θυρωρό, τρεκλίζοντας.

Η αίθουσα άναμνής ήταν μισοσκοτεινή, φωτισμένη μονάχα από ένα λυχνάρι του λαδιού. Όστόσο, ο Πομπέο διέκρινε μια σκιά, που προχώρησε γρήγορα προς το μέρος του.

Μια διπλή κραυγή άντηχησε. Κι' ο Πομπέο βρέθηκε στην αγκαλιά του αδελφού του.

Ο Ντάριο τον κράτησε, για να μη σωριαστή χάμα. Βλέποντάς τον καταχλωμό, με τα μάτια κλειστά, πρόμαξε και του φώναξε:

— Πομπέο, κύτταξέ με, είμ' εγώ... Έγώ, ο αδελφός σου! Σε συγχωρώ!

Τα δάκρυά του κυλούσαν απ' τα μάτια του, στάζανε στο λιπαρό πρόσωπο του αδελφού του. Και είχαν τη μαγική δύναμη να τον ξαναφέρουν στις αισθήσεις του.

Άνοιγοντας τα μάτια του, ο Πομπέο άντικρυσε το Ντάριο, που τον κύτταξε με αγωνία.

— Με συγχωρείς; τον ρώτησε, με σβημένη φωνή.

Κι' έκανε μια κίνηση για να γονατίσει μπροστά του. Μά εκείνος τον έμπόδισε, τον έσφιξε στο στήθος του και τον φίλησε, λέγοντάς του:

— Ναι, σε συγχωρώ... Κι' η Μαρκέλλα το ίδιο. Τα ξεχάσαμε όλα.

Ο Ντάριο φαινόταν πως είχε ξαναβρεί όλη την παλιά ψυχική ήρεμία του.

Όταν πήρε το γράμμα του Πομπέο, έκλαψε με θερμά δάκρυα. Ύστερα τώδωσε στη Μαρκέλλα. Κι' εκείνη είπε, μεγαλόφωνα:

— Ο άνθρωπος, που μετανοεί, αξίζει πάντα τη συγγνώμη μας. Πήγαινε εσύ ο ίδιος στον αδελφό σου, Ντάριο, και πές του πως τα ξεχάσαμε όλα.

Ο άντρας της της φίλησε το χέρι.

— Είσαι μια άγια! φώναξε. Αυτή τη στιγμή, Μαρκέλλα, μου δίνεις τη μεγαλύτερη απόδειξη αγάπης, που θα μπορούσα να σκεφτώ... Μάντεψε την επιθυμία μου. Ναι, θα πάω να τον βρω!

Και θα τον έφερσε πίσω... δεν είν' έτσι; Μην τον αφήσεις να υποφέρει σε κείνο το κρύο και θλιβερό μοναστήρι. Έξω, ανάμεσα μας, θα μπορούσε να ξεχάσει καλύτερα.

Ο Ντάριο δεν ήξερε πως να την ευχαριστήσει. Όταν πέοασε η πρώτη συγκίνηση, σκέφθηκε, με κόπο, να κηρύξει τα ταξίδια, που του είχε συστήσει η Μαρκέλλα. Κι' αποφάσισαν οι δυο

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΠΗΡΕ ΤΗΝ ΙΡΙΝΑ ΝΤΕΜΚ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΖΑΝΟΥΚ

Η Ίρινα Ντέμκ, μαζί με τον σύζυγό της Φίλιπ Βάλ, τον οποίο παντρεύτηκε προ ημερών στο Παρίσι. Ο Φίλιπ, λίγο μεγαλύτερος στα χρόνια από την Ίρινα, καθάρως να την πάρει από τον εκατομμυριοχό παραγωγό του κινηματογράφου Ντάριο Τζάνουκ, ο οποίος την είχε γνωρίσει πριν από οκτώ χρόνια στο Παρίσι, όπου εκείνη εργαζόταν σαν μανικέν. Ο Τζάνουκ, με το φίμ του «Η πιο μεγάλη μέρα του πολέμου», λανθάρσε την Ίρινα Ντέμκ σαν άστέρι πρώτου μεγέθους. Η νέα στάρ δήλωσε τότε πως δεν μπορούσε να ζήσει ούτε στιγμή μακριά από τον Ντάριο. Εκείνος όμως, παρά την αγάπη του για την Ίρινα, δεν έβριζε ποτέ του διαθεί να χωρίσει τη γυναίκα του για να την παντρευτεί.

τους να μη φανερώσουν σε καμιά την αιτία του.

Ο Ντάριο είπε άπλως στο γαμπρό του και στην κόρη του ότι, μια κι πήγαινε καλύτερα ο άρρωστος κόμης, θα άπουσάσε μερικές μέρες για δουλειές του, άφίνοντας κοντά τους τη Μαρκέλλα. Και έφυγε...

Τώρα έσφιγγε στην αγκαλιά του τον αδελφό του και τα ξεχνούσε όλα!

Πόσο είχε γεράσει! ο καημένος ο Πομπέο, μέσα στις λίγες εκείνες βδομάδες! Τα μάτια του φαινόταν σβημένα. Βαθιές ρυτίδες αλάων το πρόσωπό του.

— Η γεναιοψυχία σας με κάνει να καταλάβω ακόμα πιο πολύ πόσο ένοχος στάθηκα! ψιθύρισε.

— Σώπα! Μη μιλάς πια γι' αυτό... Τώρα εναγίνεις ο παλιός μου Πομπέο, ο αγαπημένος μου αδελφός. Δε θα χωρίσουμε πια!

Ο Πομπέο έκανε μια κίνηση έκπληξης.

— Τι λές; φώναξε.

Ο Ντάριο χαμογέλουσε γλυκά. — Θα σε πάω μαζί μου, του έξηγησε. Τώρα, που σε βρήκα, δε σ' αφήνω πια εδώ. Έσύ, που έζησες πάντα μέσα στην πολυτέλεια, τριγυρισμένος από φίλους, δε θα μπορούσες να συνθίσεις μέσα σ' ένα κελλί. Θα τρελαινίσουν.

— Γελίσεις, αδελφέ μου, άπάντησε ο Πομπέο, κυττάζοντας με τρυφερότητα το Ντάριο. Ο Θεός μ' έφερε εδώ για να μείνω. Πουθενά άλλο δε θα βρούκα την ανακούφιση, που μου πρόσφερε αυτή η μοναξιά.

— Εκείνο, που με βασάνιζε, ήταν προπάντων η σκέψη της κατάρτας σου. Με βράβαινε άσχημα. Μά τώρα τα λόγια σου έγιναν βάλασμα στην καρδιά μου. Τίποτα πια δε με τραινώνει. Στη σιω-

πη του κελλιού μου, θα σκέπταμαι, ένα έσένα και τη Μαρκέλλα, την ανεάντηλη καλωσύνη σας, και θα προσευχάμαι στο Θεό να σας έχη ευτυχισμένους, όπως τ' αξίζετε.

Ο Ντάριο έκλαιγε.

Μά δεν είναι δυνατόν! τσαύλισε. Δε μπορεί να μη σε ξαναδούμε πια!

— Κι' όμως, έτσι πρέπει να γίνει, αδελφέ μου! άπάντησε σοβαρά ο Πομπέο. Τώρα ο κόσμος μου προκαλεί όφρη... Κι' ύστερα, πές μου, πως θα μπορούσα ν' αντικρύζω τη Μαρκέλλα, έπειτα απ' το κακό που της έκανα; Αυτή με συγχωρεί. Έγώ όμως δε μπορώ να συγχωρώ τον εαυτό μου. Πρέπει να πληρώσω, να εξιλεωθώ...

— Όχι, όχι, λυπήσου με. Άσπρέ με στο πετρωμένο, που διάλεξε ο Θεός για μένα!

— Ό Ντάριο, πνιγμένος απ' τη συγκίνηση, καταλάβαινε πως είχε δικίο ο Πομπέο. Έμειναν γιά λίγο σιωπηλοί. Έπειτα ο Πομπέο ψιθύρισε:

— Κουρόνιο, αδελφέ μου. Θα ξαναβρεθούμε μια μέρα, σ' ένα κόσμο καλύτερο απ' αυτόν εδώ.

Είχε φτάσει η ώρα να χωριστούν.

Ο Ντάριο παρακάλεσε για τελευταία φορά τον αδελφό του να αλλάξει απόφαση. Του κάκου όμως.

Όταν τον είδε αμετάπαιστο, του είπε:

— Άς γίνει, λοιπόν, η επιθυμία σου και το θέλημα του Θεού! Ίσως να διαλέξεις τον καλύτερο δρόμο... Σου έφερα την ευλογία όλων μας. Και σ'ν πάλι να προσεύχεσαι για μας, για να ξαναβρεθούμε στον ουρανό.

Δε μπόρεσε να συνεχίσει. Πνιγμένος απ' τη συγκίνηση, σφίχταγκάλισε άλλη μια φορά τον αδελφό του κι' άρχισε να κλαίει σά μικρό παιδί.

Η Κάτε βρισκόταν σε θανάσιμη άνηυχία. Ήταν άπερίγραπτο το μαρτύριο της γυναίκας αυτής, με την άδύνατη θέληση, αλλά με την καλή κι' άφωτισμένη καρδιά.

Οι τρεις βασάνιζαν την ψυχή της. Ένιωθε πως ήταν μια μεγάλη ένοχος! Είχε στερήσει μια μητέρα απ' το παιδί της, για να το πουλήσει σ' ένα άνθρωπο, που το είχε μεταχειριστή για το συμφέρον του. Και είχε θάψει το δικό της γιο με άλλο όνομα, σε ξένη γη.

Η άληθινή μητέρα του Φράντς είχε ίσως εγκαταλείψει το παιδί της, εξαναγκασμένη απ' τη φτώχεια και απ' την άναγκη να κρύψει κάποιον σφάλμα της. Μά ήταν βέβαιο πως, όταν το άφισε στο βρεφοκομείο, σκόπευε να το πάρη πίσω μια μέρα. Γι' αυτό, άλλωστε, του είχε κρεμάσει στο λαιμό εκείνο το μισό έλβετικό νομίσμα.

Η δυστυχία Νόρι είχε πεθάνει, σίγουρα πως θα φροντίζε η Κάτε, για το παιδί της. Πως, αν ζούσε, θα το άνταρσε σά δικό της, κι' αν πέθαινε, θα το έθαζε στον ίδιο τάφο με τη μητέρα του.

Μά αυτή είχε προδώσει δυο υπέρες: τη ζωντανή, που γύριζε άπελπισμένη τον κόσμο, γυρεύοντας το γιο της, και τη νεκρή, που ήθελε το παιδί της κοντά της.

Δε μπορούσε πια να κλείσει μάτι, μ' αυτή την τύψη, που της έτρωγε την ψυχή.

Είχε, έξ' άλλοι, ύποφέρει πολύ για την καταστροφή του σπιτιού των Τέρνι, που τη θεωρούσε όλο του Φάκτερ — κι' άς έκανε αυτό το φίλο της οικογενείας. Τα λεφτά του της φαινόταν τώρα βουτηγμένα στο αίμα.

Είχε πείσει να μείνει με βαριά καρδιά στο μεγάλο Τέρνι, που της φαινόταν πως το είχε αποκτήσει ο Φάκτερ με άπάτες και προδοσίες.

Η Μαρκέλλα κι' η Έμμα ήταν οι μόνες, που της είχαν μιλήσει συχνά με καλωσύνη κι' είχαν συστήσει στο Φράντς να την αγαπάει πολύ. Σ' αυτές, θα μπορούσε τουλάχιστον ν' άνοιξη λίγο την καρδιά της.

Μά η μια τους ταξίδευε μακριά, ενώ η άλλη είχε άποτραπήχτη στη βίλλα της και δεν έρχόταν πια στην πόλη.

Η Κάτε είχε ύποπτευη το δεσμό της Έλενας με το Γερμανό και ύποφερε για τη Μαρκέλλα. «Αν το μάθαινε, αυτή η δυστυχισμένη μητέρα!... Έπρεπε να την ειδοποιήσει. Άν άπάντινε, θα μπορούσαν να τη θεωρήσουν άνόνητρα συνένοχο του κυρίου της.

— Όχι, ποτέ, ποτέ!... Ένώ ξανάκανε πάλι αυτές τις σκέψεις, τη μέρα, που ο Φάκτερ της είχε κάνει παρατηρήσεις για τις φωτογραφίες, είχαν στείλ' οι τρουμερές σκηνές μεταξύ του Γερμανού, της Έλενας και της μητέρας της.

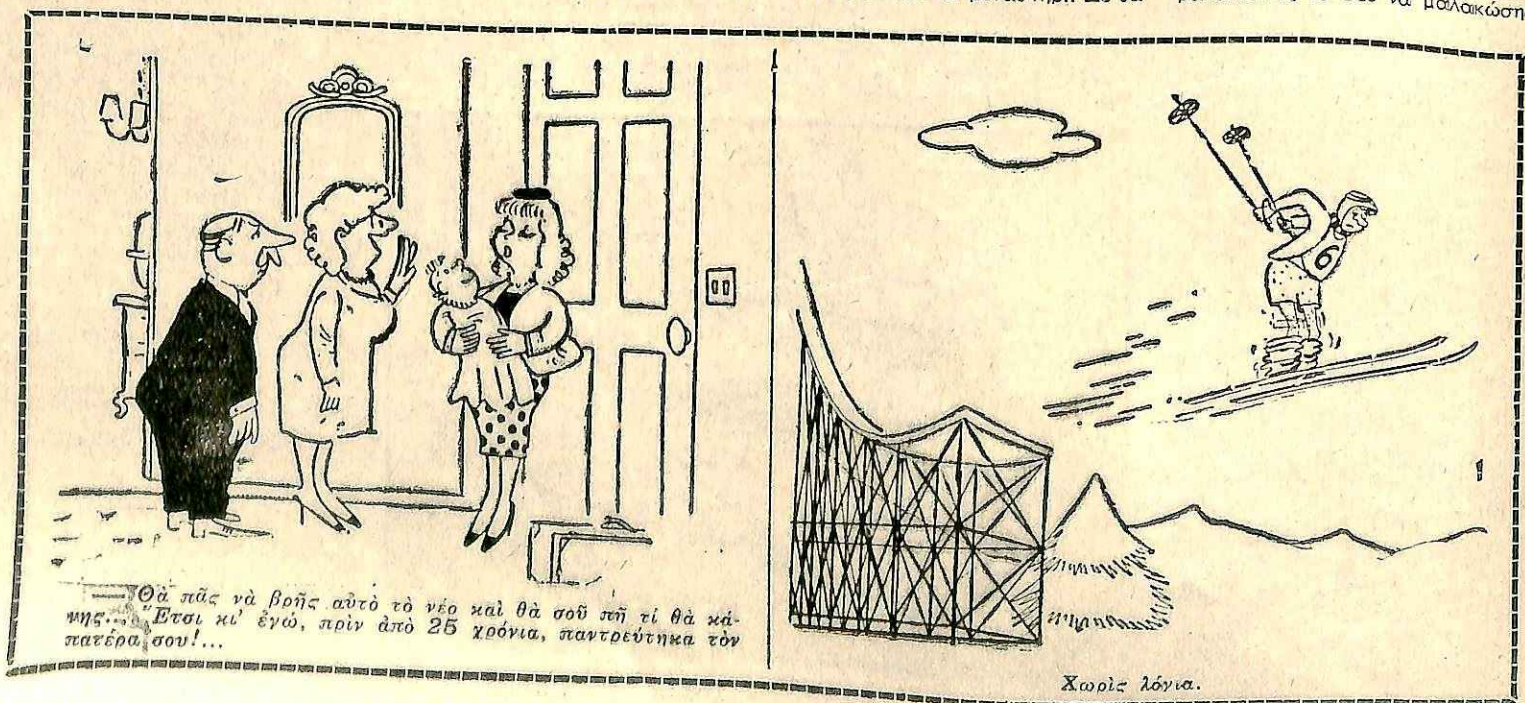
Η Κάτε είχε βγύ στο μεταξύ, με το Φράντς. Ήταν γεμάτη άνηυχία. Το μέλλον της φαινόταν σκοτεινό...

Όταν γύρισε στο σπίτι, έβριζε πως είχαν βρή το Φάκτερ λιπόθυμο, πως τον είχαν βάλει στο κοβάτι και πως είχε τώρα δυνατό πυρετό.

Μά τί συνέβη; ρώτησε, έκπληκτη, τον υπηρέτη.

— Δεν ξέρω... Ο κύριος δέχθηκε στην άσχη κάποινα κυρία. Έπειτα, ενώ ήταν αυτή εδώ, ήρθε και η κ. Τέρνι. Θέλησε να την αναγγείλω, μά μου είπε πως δεν ύποφερε λόγους γιατί την περιμενε ο κύριος. Μήπως, λοιπόν, άμέσως σ' άπο γράφεό του.

Έπειτα από λίγο, έφυγε η πρώτη κυρία. Έξω φρενών, και σ' αυτή ώρα κι' η κ. Τέρνι. Περιμένα λίγο να με φωνάξη ο κύριος.

Χωρίς λόγια.

«Επειτα, νομίζοντας πως είχε βγί χωρίς να τον αντιληφτώ, μπήκα στο γραφείο και τον βρήκα καταγής, λιπόθυμο.

«Η Κάτε δεν έκανε άλλες ερωτήσεις. Αργότερα, έλαθε απ' το γιατρό πως ο Γουσταύος πήγαινε καλύτερα και πως χρειαζόταν μονάχα λίγη ανάπαυση. «Περύγερο, να λιποθυμήσει. «Παι, σ'α γυναικούλα! σκεφθηκε. «Τώρα έπαθε απ' τη μανία του γιατί αποκαλύφθηκε...»

Δε μπόρεσε να κοιμηθί, εκείνη τη νύχτα. Τ' άλλο πρωί, τη συνθησμένη ώρα, που έβγαζε περπάτο το Φράντς, πήγε στο Φάκτερ. Τον βρήκε σκυλωμένο απ' το κρεβάτι, αλλά κατάχλωμο σαν πεθαμένο.

— Τί θέλεις; τη ρώτησε, χωρίς να την κυττάει.

— «Ήθελα να σ'ας ζητήσω την άδεια να πάω το Φράντς στη μικρή του φίλη, τη Λετίτσια, απάντησε.

— «Όχι, όχι! φώναξε ο Φάκτερ. Σου το απαγορεύω!... Σε μερικές μέρες, θα φύγουμε κι' το Τουρίνο. Ετοιμάσε τις βαλίτσες σου.

— «Θα λείψουμε πολύν καιρό; — Δεν ξέρω. Πάντως, πριν αναχωρήσουμε, θα βάλω το Φράντς οικότροφο σ' ένα σχολείο.

— «Θέε μου!... μουρμούρισε η Κάτε.

— Τί συμβαίνει; φώναξε ο Φάκτερ. Δικό μου δεν είναι το παιδί; Έγώ το κάνω ότι θέλω... Κι' ύστερα, γιατί παραπονιέσαι; Θα είναι για το καλό του. Έχει ανάγκη να μορφωθεί, να γίνει άνθρωπος... Φύγε τώρα, άφησέ με μόνο. Έχω να γράψω.

Η Κάτε βγήκε, σφίγγοντας την καρδιά της για να την κάνει να σωπάσει.

«Ήθελε, λοιπόν, τώρα να της στερήσει το παιδί της, αυτός ο άνθρωπος;...

Δάκρυα χοντρά τρέχανε απ' τα μάτια της. Κλείστηκε στην κάμαρά της, έπρεσε σ' ένα καθίσμα και ξέσπασε σ' άναφύλητα.

«Ο Φράντς πήγε να τη βοη, για να βγούμε έξω;» κι' απόρησε βλέποντας την να κλαίει. Καλόκαρδος όπως ήταν, έτρεξε κοντά της, σκαρφώθηκε στα γόνατά της, τη φίλησε με δάχτυλά της κι' αρώτησε:

— Τί έχεις, Κάτε μου; Τί σου κάνουν;

«Εκείνη τον έσφιξε δυνατά στο στήθος της.

— «Θέλουν να σ'α χωρίσουν από μένα, θησαυρέ μου! τραυλίζει άναμεσα στους λυγμούς της.

— Ποιός; — «Ο μπαμπάς σου.

— Είναι κακός ο μπαμπάς! Μην κλαίς, εγώ θα μείνω κοντά σου... Δεν τ'ον φοβάμαι, εγώ. Θα του πω πως, αν σ'α δώσω, θα σ'α μαζάω μαζί!

Τα δάκρυα πόνου της Κάτε γίνανε σιγά-σιγά δάκρυα χαράς.

— «Όχι, δε με δίδωει ο μπαμπάς σου!...»

MENTIOYM

ΚΑ ΔΑΦΝΗ

Διπλώμα και Βραβείον Τηλεπαθειας Μακρας Αποστασεως της Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών, δια την εξαιρετικήν της επίδοσιν εις πειράματα διεξαχθέντα υπό του κ. Τανάγρα μετά των Έκτον Πανεπιστημίων Παρισίων, Βιέννης, Τυβίνγης, Λονδίνου και Νέας Υόρκης, Δέχεται 9-1 π.μ. και 3-6 μ.μ., όδός Κυψέλης 41, πρώτη στάσις Κυψέλης. Τηλ. 812.278.

ΚΙΡΣΟΙ-ΦΛΕΒΙΤΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΛΛΗ ΠΟΛΙΣ

Θεραπεύονται τάχιστα ριζικώς άνευ έγχειρησεως. Αισθητικός Φ. ΒΑΛ-ΣΑΜΗ Σίνα 32, τηλ. 624-777, 11-2 και 5-8. Έκτός Παρασκευής και Σαββάτου. Πρώτη επίσκεψις δωρεάν.

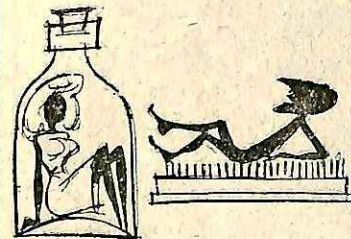
Ο' ΟΛΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ανώφελα ρεχόρ

Μιά νεαρή και όμορφη Άγγλιδα, η Σείλα Ούέστ, ζή μέσα σ'ε μια μπουτίλια από πλαστική ουσία, ύψους τριών και διαμέτρου δύο μέτρων.

* Μιά άλλη, Ιταλίδα αυτή, η Νάντια Γκόγια, πέρασε 62 ήμερες χωρίς τροφή, μέσα σ' ένα κλουβί από σπασμένα.

* Ένας Άγγλος, ο Ρόναλντ Χάρ-

ρισσαν, ηλικίας 42 χρόνων, ισχυρίζεται ότι κατέρριψε το ρεκόρ των φακιδών. Έμεινε επί 42 ήμερες θαμμένος ζωντανός μέσα σ' έναν τάφο.

* Τριανταδύο φοιτητές και φοιτήτριες, στο Μοντέστο της Καλιφορνίας, κλείστηκαν σ' έναν τηλεφωνικό θαλάμο, για ν' αποδείξουν ότι... μπορούν να τα καταφέρουν καλύτερα από τις σορόελλες.

* Ο Άγγλος Ρόναλντ Χίτσενς προπονείται για να καταρρίψει το ρεκόρ του μαραθαίου του χορού που είναι σήμερα 18 ώρες και 40 λεπτά.

* Ο Βικ Ρήε ζή μέσα σ' ένα βαρέλι, που βρίσκεται στην κορυφή ενός στύλου, ύψους 12 μέτρων.

Το χόμπυ των Άγγλων δικαστών

Οι δικαστάι του Λονδίνου απέκτησαν, εδώ και κάμποσο καιρό, μία αξιόπαινη συνήθεια: Το βράδυ, όταν τελειώσουν οι συνεδριάσεις, πετάνε τις περρούκες και τις τηδένιους, φορούν φανέλλες και σόρτς και παίζουν στο προσφιλές τους παιχνίδι «μπάντινγκτον», που είναι ένα είδος τένις. Για γήπεδο, χρησιμεύουν τις αίθουσες των συνεδριάσεων και τους δρόμους, όπου έγκυθιστον τα κατάλληλα δικτυώτα. Έτσι άκούουν τους μύς τους και ταύ ταχίονα ξεκουράζοντο το μυαλό τους. Στο παιχνίδι αυτό συμμετέχουν και οι δικαστίτες.

12.000 αιώνοεθίς!

Μιά τελευταία στατιστική ανέθεδ-ζει τους αιώνοεθίς των Ήνωμένων Πολιτειών σ'ε 12.000. Ο γεροντώτερος απ' αυτούς είναι ένας πρην οκλάδος, ο Τσάρλι Σμιθ, που άπη-χθη, νήπιο όκομη, από την πατρί-δα του, τη Λιέβρια, πριν από 109 χρόνια.

Μιά άπεργία που διρκεί πάνω από χρένο

115 εργάτες και εργάτισσες ενός νηματοργείου του Μπάλνιντον, στο Γιορτσάο (Άγγλία), άπεργούν από τις 30 Οκτωβρίου 1963. Οι άνδρες παίρνουν από το εθνικό συνδικάτο εργάτας επίδεμα 850 περίπου δραχμών την εβδομάδα και οι γυναίκες 600. Σ'ε το μεταξύ, ο ιδιοκτήτης του νηματοργείου έχει προσλάβει καινούργιο προσωπικό.

Πλήρωσε με τη ζωή της τον πέδο για έλευθερία

Μιά φώκη, τράφιμος του ζωολογικού κήπου του Ελμδούργου, έπ'ετα από πολλές απόπειρες για να έλ-αθή την έλευθερία της, κατάφερε μιά μέρα να σκαρφαλώσει στον τοί-χο του «διαμερισμάτος» της και να περδήσει στο αντίθετο μέρος. Άλλά η περιπλάνησις της μέσα στον ζωο-

λογικό κήπο δεν κράτησε πολύ. Για-τί, είχε την άτυχία να μη σ'ε άδια-μέριμνα που κατέχετο από δυο πα-λικές άρκτους. Αυτές άρρησαν άμέ-σως επάνω της και την κατεσπαρά-ξαν, προτού οι φύλακες του ζωολο-γικού κήπου προφθάσουν να επέμ-δουν για να την προστατεύσουν.

Πρωτότυπη ποινή

* Ένας Γερμανός δικαστής, για να έμπαθισεν έναν άνθρωπό, ηλικίας 18 χρόνων, να έξακολουθήσει να π-νι, τον ύποχρεώσε να καταθέτη κά-θε μήνα στο ταμειούριο 124 μάρ-κα από το μισθό του. Διαφορετικά, 9α πρέπει να εκτίση μιά ποινή πε-τραμνήου φυλάκισως σ' ένα άνα-μορφωτήριο.

Σ'ε στάσι προσοχής!

Μιά έγκυκλιος του καναδικού στρατού όρίζει ότι, όταν ένας στρα-τιωτικός ασθάνεται άσχημα και πρό-κειται να περδή, πρέπει να πέφτη... σ'ε στάσι προσοχής, με τα πόδια έ-νωμένα και τα χέρια δλωμένα στα πλάγια.

Άδικημένες

* Από τις γυναίκες που εργάζονται, στην Άγγλία, μόνον ένα 5% κατέ-χει θέσεις διευθυντικές. Οι άλλες βρίσκονται στα τελευταία σκαλοπά-τια της ιεραρχίας.

Ένας σταλαχμίτης που έχει ύψος 30 μέτρων

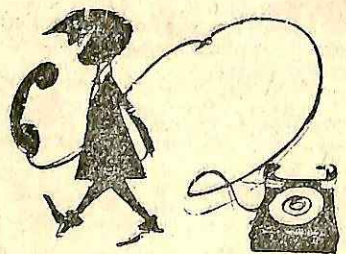
Σ' ένα σπήλαιο της κεντρικής Γουατολάκας, άνακαλύφθηκε ο μεγαλύτερος σταλαχμίτης του κό-σμου. Έχει ύψος 30 μέτρων και η περιμετρος της βάσεός του κυμαίνε-ται γύρω στα 10 μέτρα.

Το «άσθενές» φύλο

Στις άμερικανικές τράπεζες δου-λεύουν διπλάσιες γυναίκες από άν-δρες. Πολλές απ' αυτές κατέχουν θέ-σεις προϊσταμένων και διευθυντών.

Το έπαναστατικό τηλεφώνημα του μέλλοντος

* Ένα έπαναστατικό τηλεφώνημα ά-ναγγέλλεται για το προσέχες μέλ-

λον. Το τηλεφώνημα αυτό θα κατα-γράφη τα τηλεφωνήματα κατά τη διάρκεια της άπυσίας του παρλι-γνου, θα μεταβιβάσει σ' αυτόν επί-γοντα τηλεφώνηματα στο μέρος που μπορεί να βρίσκεται, θα επιτρέπει στον κάτοχο του να τηλεφωνή ταύ-τόχρονα σ'ε δυο ή τρία πρόσωπα κλπ.

Τί περιέχει ένα γραμμάριο χώμα

* Ένας Έλβετός γεωλόγος ύποστη-ρίζει ότι κάθε γραμμάριο χώματος δια, 1 εκατομμύριο πρωτόζωα, 1 έ-κατομμύριο μούχλες και 100 χιλιά-δες φίλη!

Η σκληρή Ίουλιέττα

* Ένας νεαρός Ιταλός, ο Ρουτζέ-ρο Άγκουστίν, που εργάζεταν ως νύχτα να σκαρφαλώσει ως το παρ-άθυρο της άπαρημένης του Φανί-νι. Αλλά, όμως, τον έλαμψε ροπή του και βρήκε τα δάνατο, πέ-θοντας στο πλακάστρωτο του δρό-μου. Η Φρανσίν συνεληφθη.

μπάς, είπε. Θέλει όμως να σ'ε κλείσει στο σχολείο, εσωτερικό.

— Δε θα πάω. Θα φωνάξω, θα κλάψω, τόσο, που θ' αναγκαστή να μ' αφήσει μαζί σου... Έλα τώ-ρα, ντύσου γρήγορα, να πάμε να παίξουμε στο πάρκο.

— Ναί, ναί! Η δύστυχη γυναίκα άρχισε να καθισμαζή. Αφού ο Φράντς έ-παιρνε το μέρος της, δεν είχε να φοβηθί τίποτα!

Μισή ώρα αργότερα, ενώ έπαι-ζε με το Φράντς, σε μιά δένδρο-στοιχία του πάρκου, σταμάτησε μπροστά της μια κοπέλλα, άπλα ντυμένη.

— Μά... αν είν κάνω λάθος, είσαστε η Κάτε; της είπε.

— Μαίρη! φώναξε εκείνη, έκ-πληκτη και τρομαγμένη μαζί.

— Ναί, είν' εγώ. Πόσο χαίρο-μαι που σ'ας έαναγγέσκω! Γιατί δεν ξέρω κανένα, εδώ στο Τουρί-νο, εκτός από τ' άφεντικά μου.

— Α, εργάζεσθε εδώ;

Η Μαίρη δεν πρόλαβε ν' άπαν-τήση. Είχε πάει κοντά τους ο Φράντς.

— Ποιά είν' αυτή η γυναίκα; ρώτησε, κυττάοντας τη Μαίρη.

Εκείνη έδωλε μιά χαρούμενη κραυγή.

— Ο γυιός σας είναι; Τί ό-μορφο αγοράκι! Έχει πάντα την ίδια φυσιονομία, όπως όταν ή-ταν μωρό... το ίδιο τσαχτινικό χα-μόγελο.

Η Κάτε προστόθησε να χαμο-γελάσει, ενώ ο Φράντς έσπευσε να έξηγήσει στην άλλη:

— Η Κάτε είναι γκουβερνάν-τα μου.

Η Μαίρη φάνηκε έκπληκτη.

— Είναι ο γυιός του κυρίου Φάκτερ, της είπε η Κάτε, με τρε-μουλιαστή φωνή.

— Πώς είναι δυνατόν; φώναξε η Μαίρη. Μά, όταν γεννήθηκε, ή-ταν ένα άσθενικό πλάσματάκι, δί-χως ζωή!

Η Κάτε κοκκίνισε ξαφνικά κι' άπάντησε:

— Κι' όμως είναι αυτός! Ο Φράντς έαναγγύρισε στα παι-χνίδια του. Η Μαίρη κάθισε δί-πλα στην Κάτε.

— Τί άσχημα όνειρα, που εί-χα δη γι' αυτό το παιδί! της είπε. Θυμόσαστε, Κάτε, την καπ-μένη την κυρία Φάκτερ; Έγώ δε μπορούσα να την ξεχάσω, για-καιρό πολύ. Θυμόσαστε πως έλε-γα πάντα, ότι ο άντρας της την αγαπούσε πολύ; Λοιπόν, όταν πή-ρε το γυιό του κι' έφυγε, πριν ακόμα τη θάψουνε, άλλαξα ιδέα γι' αυτόν.

— Μά ο κ. Φάκτερ γύρευε να σώσει το παιδί, αφού δεν είχε μπόρεσει να σώσει τη μητέρα!

— Ναί, το καταλαβαίνω... Ίσ-τόσο, για πολλές νύχτες, όνειρευ-όμουν αυτή την άμοιρη. Ήταν, λέει, δαμένη στην κάσας της και φώναζε μ' άπελπισία: «Δώστε μου το παιδί μου! Άφήστε μου το αγοράκι μου, καταραμένοι!»

Το πρόσωπο της Κάτε καθρέ-

φτιζε όλο τον τρόμο, που γέμιζε την ψυχή της. Μά η Μαίρη έκανε πως δεν το καταλαβαίνει.

— Ξαναείδα πολλές φορές το ίδιο όνειρο, συνέχισε. Τόσο, που μου φαινόταν πως θα τρελλαθώ... Την εποχή εκείνη, πέρασε απ' το Καντερέ η κυρία, που με πήρε στην υπηρεσία της. Είναι πολύ όμορφη κι' έχει το χάρισμα να διαβάει μέσα στις καρδιές, να μαντεύη το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον κάθε ανθρώπου. Γύρευε τότε μιά γυναίκα, για να την ακολουθή στα ταξίδια της. Γιατί είναι πλουσιώτατη και τα-ξιδεύει πολύ.

— Θα μωρή, σίγουρα, ν' ά-νακαλύπτει και τους κρυμμένους θησαυρούς, είπε η Κάτε, με ελλι-πσία.

— Όλα, σ'ας λέω. Όλα! Τί-ποτα δεν της εφεύγει. Βλέπει μέ-σα απ' τους τοίχους, διαβάει τα κλειστά γράμματα... Άν ξερανε όλοι αυτή την υπερφυσική δύναμή της, θα τρέχανε, πατείς με-πατώ σε, να τη συμβουλευθύνε... Μά δεν το έχει κάνει επάγγελμα. Χρη-σιμοποιεί το χάρισμά της μονάχα σ'ε ώρισμένες περιπτώσεις, κι' ό-ταν ζητά τη συμβουλή της κά-ποιο πρόσωπο, που της έχουν συ-στήσει.

Το ενδιαφέρον της Κάτε ήταν τόσο ζωηρό, ώστε δεν πρόσθεσε πως ο Φράντς, παίζοντας, άπο-μακρυνόταν όλοένα...

— Κι' είχατε το κουράγιο να μπήτε στην υπηρεσία της; είπε.

— Γιατί όχι; Τί είχα να φο-βηθώ; Έχω καθαρή τη συνείδη-σί μου. Προσπάθησα πάντα να κάνω το καθήκον μου και υπό-μεινα με θάρρος τις κακοτυχίες... Μόλις με είδε η κυρία, μου είπε:

— Μ' άρέσεις, γιατί διαβά-ζω στην καρδιά σου και ξέρω πως είσαι καλή κοπέλλα, πως ά-φορίωνεσαι σ' όποιον σ' αγαπάει, και πως έχεις τώρα ένα μεγάλο πόνο. Έχασες μιά αγαπημένη σου κυρία.

— Ναί, είν' αλήθεια, άπάν-τησα.

— Εκείνη μου έπιασε το χέρι και πρόσθεσε:

— Όνειρεύεσαι πως η κυρία σου ύποφέρει και στην άλλη ζωή. Η Κάτε έδωλε μιά φωνή και δέκομε τη Μαίρη:

— Αλήθεια, έτσι σ'ας είπε:

— Σ'ας βεβαιώ! Της άπάντη-σα τότε πως είχε μαντέψει σωστά. Κι' έδειχνε πρόσθεσε:

— «Ήσυχα, κόρη μου. Δεν ύποφέρει εξ αίτίας σου ή ψυχή της κυρίας σου. Άλλοι είναι έ-κείνοι, που της κάνουν κακό, με-τά το θάνατό της... Φαντάσου, ότι θάψανε το παιδί της σε ξένη γή και βάλανε στη θέση του ένα άλλο!»

— «Όχι, δεν είν' αλήθεια! φώ-ναξε η Κάτε, που είχε ιδώσει απ' την άγωνία της.

— Το ξέρω, άπάντησε ήσυχα η Μαίρη. Αφού σ'ας βρήκα και μου λέτε πως αυτό το παιδί...

Σταμάτησε ξαφνικά, κούταξε γύρω και πρόσθεσε:

— Μά που είναι το αγοράκι; Η Κάτε πετάχτηκε άμέσως ά-πάνω.

— Φράντς!... Φράντς! φώναξε με άγωνία.

— Μην κάνετε έτσι, της είπε η Μαίρη. Θα τ'ον βρούμε. Δε μπο-ρεί να πήγε μακριά.

Οι δυο γυναίκες γύρισαν όλο το πάρκο, πρέχοντας εδώ κι' εκεί και φωνάζοντας το Φράντς. Τού κάκου όμως!

Η Κάτε έκανε τις φοιχτότερες ύποθέσεις: Μήπως το παιδί είχε πέσει στο ποτάμι; Η μήπως το είχε άρπάξει κάποιος παλιάνθρω-πος;...

Της φαινόταν πως θα τρελλα-θί. Κι' το μαρτύριο της μεγαλώ-νε, απ' τη φωνή της συνεχιζεσώς της, που της έπαναλάμβανε:

«Σ'ε τιμωρεί ο Θεός!»

— Φράντς!... Φράντς!... βογ-

φτιζε όλο τον τρόπο, που γέμιζε την ψυχή της. Μά η Μαίρη έκανε πως δεν το καταλαβαίνει.

— Ξαναείδα πολλές φορές το ίδιο όνειρο, συνέχισε. Τόσο, που μου φαινόταν πως θα τρελλαθώ... Την εποχή εκείνη, πέρασε απ' το Καντερέ η κυρία, που με πήρε στην υπηρεσία της. Είναι πολύ όμορφη κι' έχει το χάρισμα να διαβάει μέσα στις καρδιές, να μαντεύη το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον κάθε ανθρώπου. Γύρευε τότε μιά γυναίκα, για να την ακολουθή στα ταξίδια της. Γιατί είναι πλουσιώτατη και τα-ξιδεύει πολύ.

— Θα μωρή, σίγουρα, ν' ά-νακαλύπτει και τους κρυμμένους θησαυρούς, είπε η Κάτε, με ελλι-πσία.

— Όλα, σ'ας λέω. Όλα! Τί-ποτα δεν της εφεύγει. Βλέπει μέ-σα απ' τους τοίχους, διαβάει τα κλειστά γράμματα... Άν ξερανε όλοι αυτή την υπερφυσική δύναμή της, θα τρέχανε, πατείς με-πατώ σε, να τη συμβουλευθύνε... Μά δεν το έχει κάνει επάγγελμα. Χρη-σιμοποιεί το χάρισμά της μονάχα σ'ε ώρισμένες περιπτώσεις, κι' ό-ταν ζητά τη συμβουλή της κά-ποιο πρόσωπο, που της έχουν συ-στήσει.

Το ενδιαφέρον της Κάτε ήταν τόσο ζωηρό, ώστε δεν πρόσθεσε πως ο Φράντς, παίζοντας, άπο-μακρυνόταν όλοένα...

— Κι' είχατε το κουράγιο να μπήτε στην υπηρεσία της; είπε.

— Γιατί όχι; Τί είχα να φο-βηθώ; Έχω καθαρή τη συνείδη-σί μου. Προσπάθησα πάντα να κάνω το καθήκον μου και υπό-μεινα με θάρρος τις κακοτυχίες... Μόλις με είδε η κυρία, μου είπε:

— Μ' άρέσεις, γιατί διαβά-ζω στην καρδιά σου και ξέρω πως είσαι καλή κοπέλλα, πως ά-φορίωνεσαι σ' όποιον σ' αγαπάει, και πως έχεις τώρα ένα μεγάλο πόνο. Έχασες μιά αγαπημένη σου κυρία.

— Ναί, είν' αλήθεια, άπάν-τησα.

— Εκείνη μου έπιασε το χέρι και πρόσθεσε:

— Όνειρεύεσαι πως η κυρία σου ύποφέρει και στην άλλη ζωή. Η Κάτε έδωλε μιά φωνή και δέκομε τη Μαίρη:

— Αλήθεια, έτσι σ'ας είπε:

— Σ'ας βεβαιώ! Της άπάντη-σα τότε πως είχε μαντέψει σωστά. Κι' έδειχνε πρόσθεσε:

— «Ήσυχα, κόρη μου. Δεν ύποφέρει εξ αίτίας σου ή ψυχή της κυρίας σου. Άλλοι είναι έ-κείνοι, που της κάνουν κακό, με-τά το θάνατό της... Φαντάσου, ότι θάψανε το παιδί της σε ξένη γή και βάλανε στη θέση του ένα άλλο!»

— «Όχι, δεν είν' αλήθεια! φώ-ναξε η Κάτε, που είχε ιδώσει απ' την άγωνία της.

— Το ξέρω, άπάντησε ήσυχα η Μαίρη. Αφού σ'ας βρήκα και μου λέτε πως αυτό το παιδί...

Σταμάτησε ξαφνικά, κούταξε γύρω και πρόσθεσε:

— Μά που είναι το αγοράκι; Η Κάτε πετάχτηκε άμέσως ά-πάνω.

— Φράντς!... Φράντς! φώναξε με άγωνία.

— Μην κάνετε έτσι, της είπε η Μαίρη. Θα τ'ον βρούμε. Δε μπο-ρεί να πήγε μακριά.

Οι δυο γυναίκες γύρισαν όλο το πάρκο, πρέχοντας εδώ κι' εκεί και φωνάζοντας το Φράντς. Τού κάκου όμως!

Η Κάτε έκανε τις φοιχτότερες ύποθέσεις: Μήπως το παιδί είχε πέσει στο ποτάμι; Η μήπως το είχε άρπάξει κάποιος παλιάνθρω-πος;...

Της φαινόταν πως θα τρελλα-θί. Κι' το μαρτύριο της μεγαλώ-νε, απ' τη φωνή της συνεχιζεσώς της, που της έπαναλάμβανε:

«Σ'ε τιμωρεί ο Θεός!»

— Φράντς!... Φράντς!... βογ-

γούσε μ' άπελπισία. Η Μαίρη φαινόταν συγκινημέ-νη απ' τον πόνο της.

— Θα τ'ον βρούμε, άπωσθή-τε; τη βεβαίωσε με γλυκεία φω-νή. Έλατε μαζί μου, στην κυρία μου. Αυτή θα μ'ας πη που βρί-σκεται ο μικρός.

Η Κάτε άνατρίχιασε απ' το φόβο της. Μά ήταν τόσο η λα-χτάρα της να έαναβροή το αγορά-κι, ώστε άκολουθήσε άδίσταχτα τη Μαίρη.

Ζ'.

Παίζοντας με το στεφάνι του, το παιδί είχε φτάσει σ'ε μιά στορ-φή της δένδροστοιχίας, όταν μιά νέα γυναίκα ξεπρόδαλε μπροστά του και του είπε:

— Δε με άναγνωρίζεις, Φράντς; Ο μικρός της έφριξε μιά μα-τιά κι' άμέσως της άπλωσε τα χέρια του, φωνάζοντας:

— Έμμα!... Έμμα!... Δός μου ένα φιλί!

Η κοπέλλα ένωσε ν' άνεβαί-νουν δάκρυα στα μάτια της, απ' τη συγκίνησι.

— Δε με έχασες, λοιπόν; εί-πε στο Φράντς, φίλωντας τον τρυ-φερά.

— Όχι, γιατί είσαι καλή και μ' αγαπάς.

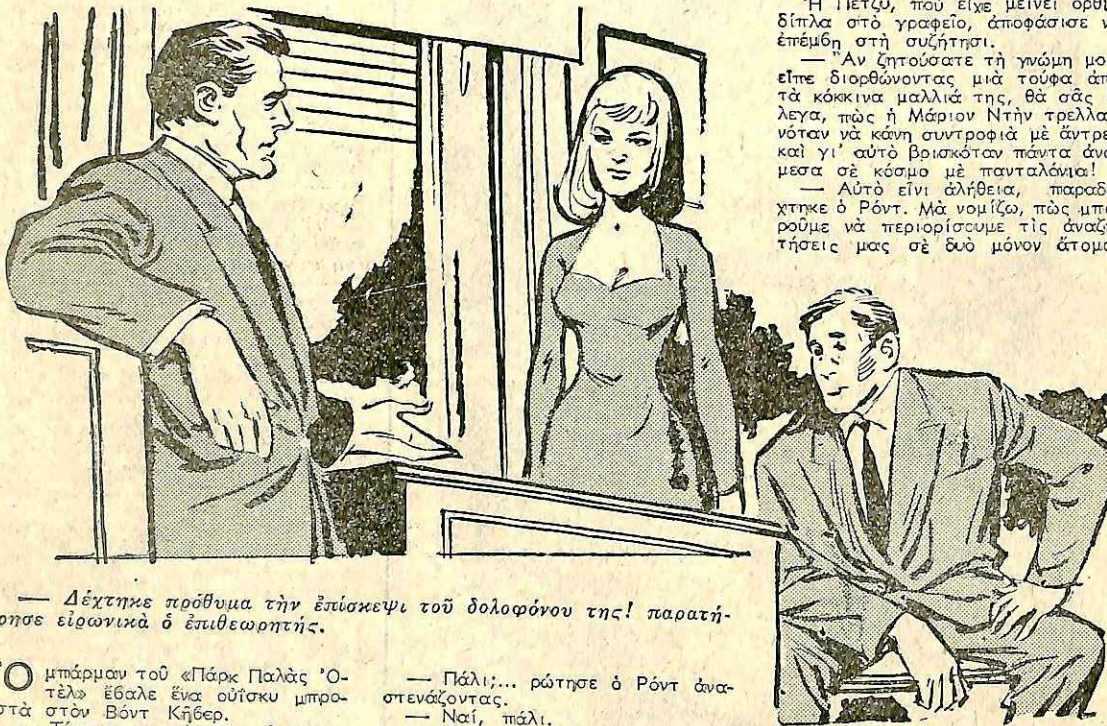
— Σ' αγαπώ, γιατί το άξίζεις, χρυσό μου... Πές μου, όμως, μο-νάχος σου είσαι εδώ;

— Όχι. Είμαι με την Κάτε. Κάθεται σ'ε εκείνο το παγκάκι. Έ-κεί κάτω, Κουβεντιάζει όμως με μιά γυναίκα, κι' εγώ βαρέθηκα να τις άκούω...

— Θέλεις νάρθεις μαζί μου; Θα κάνουμε ένα γύρο στο πάρκο κι' έπειτα θα πάμε να βρούμε μιά ώραία κυρία, που θέλει να σ'ε γνωρίσει.

Ο Φράντς την άκολουθήσε πρό-θυ

ΤΟ ΑΣΧΗΜΟ ΧΡΩΜΑ

— Δέχτηκε πρόθυμα την επίσκεψή του δολοφόνου της! παρατήρησε ειρωνικά ο επιθεωρητής.

Ο μπάρμαν του «Πάρκ Παλάς» Ό-τελ» έβαλε ένα ούισκυ μπροστά στον Ρόντ Κήνερ.

— Τίποτα καινούργιο για την ύπνο Ντήν; του είπε.

— Ρωτήστε γι' αυτό τους αστυνομικούς, Τζέι.

Ο Τζέι κούνησε το κεφάλι του με θλίψη.

— Ήταν φοβερό!... Η Μάρριον Ντήν μου άρεσε πολύ.

— Σε όλους άρεσε, απάντησε ο Ρόντ, ανασφώνοντας τους ώμους.

— Ίσως και στον άντρα που τη στραγγάλισε!

Ο μπάρμαν έριξε ένα βλέμμα προς την είσοδο.

— Νά η Βοηθός σας, είπε.

— Ήταν ανάγκη να με ζητήση ακόμα κι' εδω; μουρμούρισε νευρικά ο Ρόντ. Δεν μπορώ λοιπόν να βρω ούτε μιάς στιγμής ησυχία;

Η Πέτζυ Μπέκκον, μιά κοπέλλα με κόκκινα μαλλιά και έξυπνα μαύρα μάτια, πλησίασε στον πάγκο του μπαρ.

— Ο επιθεωρητής Ρόουνσον θέλει να σας μιλήσει, Ρόντ, είπε.

— Έπρεπε να το φαντασθώ! Αιτός ο τύπος άρχισε να μου δίνει στα νεύρα. Τού έπανέλαβα μέχρι τώρα τούλάχιστον είκοσι φορές τις πληροφορίες που είχα να του δώσω.

Ο Κήνερ ρούφηξε με μιάς το ούισκυ κι' ύστερα σηκώθηκε και ακολούθησε την Πέτζυ στο γραφείο της διευθύντριας.

Καλημέρα κύριε επιθεωρητά, είπε μπαίνοντας. Πάλι πρόκειται για την ύπνο Ντήν;

Ο Ρόουνσον του έδειξε μιά καρέκλα.

— Θάθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις, απάντησε.

Ο Ρόντ κάθισε, βαρυσεστημένα.

— Πάλι;... ρώτησε ο Ρόντ αναστενάζοντας.

— Ναι, πάλι.

— Έν τάξει. Άς πάρουμε λοιπόν τα πράγματα από την αρχή. Η ήθοποιος Μάρριον Ντήν στραγγαλίστηκε στην κρεβατοκάμαρά του διαμερίσματος 99. Έμεινε σ' αυτό το ξενοδοχείο, σ' όλο το διάστημα των παραστάσεων του τελευταίου έργου που ανέβασε. Μόλις τέλειωσαν οι παραστάσεις έφυγε για το 'Ατλάντικ Σίτυ κι' έμεινε εκεί μιά εβδομάδα.

— Ξέρετε για ποιο λόγο πήγε εκεί;

— Όχι, δεν υπήρξε ποτέ μυστικοσύμβουλος της. Άλλά άς ξαναγυρίσουμε στην ανακεφαλαίωση των γεγονότων. Όταν η δεσποινίς Ντήν επέστρεψε από το 'Ατλάντικ Σίτυ, ήλθε πάλι σ' αυτό το ξενοδοχείο, αφού στο μεταξύ εξακολούθησε να κρατάει το διαμέρισμα 99. Ύστερα από είκοσι τέσσερις ώρες, δολοφονήθηκε. Δεν προκύπτει ότι δέχτηκε επίσκεψες, από την ώρα της επιστροφής της, μέχρι τη στιγμή της δολοφονίας της.

— Αυτό είναι ανακριβές, παρατήρησε με ειρωνικό τόνο ο επιθεωρητής. Τούλάχιστον μιά επίσκεψη θα δέχτηκε όπωςδήποτε: την επίσκεψη του δολοφόνου της!

— Ναι, μιά δολοφόνος φρόντισε να περάσει απαρατήρητος. Η μοναδική επισκέπτριά, που ανέβηκε στο διαμέρισμα 99, πολλές ώρες μετά το έγκλημα, ήταν η αδελφή της Τζάνετ, που άναγκάστηκε να πάει της.

— Και, όπως εξακριβώσαμε, τον διέκοψε ο επιθεωρητής, η Τζάνετ ήταν η μόνη που ήξερε, πώς η αδελφή της είχε επιστρέψει. Όλοι οι άλλοι τη νόμιζαν ακόμα στο 'Ατλάντικ Σίτυ.

— Όλοι; Άκόμα και ο φίλος της; παρατήρησε ο Ρόντ.

Ο Ρόουνσον ακούμπησε στη ράχη της πολυθρόνας, ενώ τα δαχτυλά του έπαιζαν άφηρημένα με έναν χαρτοκόπτη.

— Έδω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

— Έχω ακριβώς ήθελα να φτάσω Κήνερ, είπε. Μπορείτε να μου πείτε ποιος ήταν ο φίλος της Μάρριον Ντήν;

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

— Κύριε επιθεωρητά, είπε με φωνή ψυχρή. Έβλεπα ένα σωρό άντρες να επισκέπτονται την δεσποινίδα Ντήν, μιά δεν είχα κανένα λόγο να ενδιαφερόμαι για την ιδιωτική της ζωή και για τις ασήμηματικές της υποθέσεις. Η υπηρεσία που έχω αναλάβει σ' αυτό το ξενοδοχείο, δεν έχει καμιά σχέση με την ιδιωτική ζωή των πελατών.

Η Πέτζυ, που είχε μείνει όρθια δίπλα στο γραφείο, αποφάσισε να επέμβει στη συζήτηση.

— Αν ζητούσατε τη γνώμη μου, είπε διορθώνοντας μιά τούφα από τα κόκκινα μαλλιά της, θα σας έλεγα, πώς η Μάρριον Ντήν τρελαινόταν να κάνει συντροφιά με άντρες και γι' αυτό βρισκόταν πάντα ανάμεσα σε κόσμο με πανταλόνια!

— Αυτό είναι αλήθεια, παραδέχτηκε ο Ρόντ. Μά νομίζω, πώς μπορούμε να περιορίσουμε τις ανάγκες μας σε δυο μόνον άτομα.

— Αυτή αποδεικνύει πώς ο Μπάρκερ δεν είχε ψεύματα. Τις φωτογραφίες, της τράβηξε πριν από δυο εβδομάδες, ή, όπωςδήποτε, πριν από το ταξίδι της Μάρριον για το 'Ατλάντικ Σίτυ, παρατήρησε.

— Ακριβώς, απάντησε ο Ρόντ. Ο Μπάρκερ φωτογράφησε τη Μάρριον πριν να φύγει το διαμέρισμά της ελεύθερο για μιά εβδομάδα. Όσο για τον Μάρσαλ...

Σώπασε και άρχισε να διατρέχει βιαστικά με το βλέμμα του τη συνέχεια του άρθρου.

— Όπως βλέπω εδω, συνέχισε σε λίγο, ο Μάρσαλ παρασύρεται από το δημοσιογραφικό του ενστικτο και προχωρεί σε λεπτομέρειες. Άκούστε: «...Και νά, επιτέλους, η δεσποινίς Ντήν. Προχωρούμε προς το μέρος της, με σταματάμε ανέσως, για να θαυμάσουμε την γοητευτική εικόνα, που προσφέρεται στα μάτια μας. Ποτέ η Μάρριον Ντήν δεν μας φάνηκε τόσο όμορφη, όσο αυτή τη στιγμή. Το στενό μαύρο φόρεμά της, που υπογραμμίζει τις υπέροχες γραμμές του κορμιού της, δημιουργεί θαυμάσιες αντιθέσεις με τα ξανθά μαλλιά της και με το ροζ-πάλ φόντο των τοίχων. Είναι ευγενική, χαμογελά γλυκά...»

— Φτάνει! τον διέκοψε ο επιθεωρητής. Όποτε ο Κλίντ Μάρσαλ είδε τη Μάρριον μετά από την επιστροφή της από το 'Ατλάντικ Σίτυ, σ' έβλεπε τις περίφημες είκοσι τέσσερις ώρες. Διαφορετικά, πώς θα μπορούσε να μιλήσει για τους ροζ-πάλ τοίχους;

— Πρόκειται για το μοιραίο λάθος των δολοφόνων, παρατήρησε ο Ρόντ Κήνερ και σηκώθηκε.

— Μά γιατί την σκότωσε; ρώτησε συναφρμένος ο επιθεωρητής.

— Είναι εύκολο να το φαντασθώ, είπα. Το πιθανότερο κίνητρο είναι η ζήλεια. Φαίνεται πώς, άναμσα στον Μάρσαλ και τη Μάρριον, υπήρχε ένας δεσμός, όχι απλά φιλικός. Μά ίσως εκείνη ήθελε να τον εγκαταλείψει. Ίσως στο ταξίδι της στο 'Ατλάντικ Σίτυ, να ερωτεύτηκε κάποιον άλλο και να το είπε στον Μάρσαλ, τη μοιραία ημέρα του έγκληματος. Άλλωστε, δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε υποθέσεις. Το γιατί, θα σας το πη ο ίδιος ο Κλίντ Μάρσαλ. Δεν είναι, κύριε επιθεωρητά;

Ο επιθεωρητής Ρόουνσον σηκώθηκε, πήγε κοντά στον Ρόντ και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

— Και βέβαια Κήνερ, είπε. Ο Μάρσαλ θα αναγκαστεί να αποκρύψει την αιτία που τον ώθησε στο έγκλημα. Το σημαντικό είναι, πώς ανακαλύψαμε, ή μάλλον πώς ανακαλύψατε, τον δολοφόνο. Μην στε μιά συμβουλή, παιδί μου. Μην καθάστε περισσότερο. Θυμμένος σ' αυτή τη θέση του ιδιωτικού αστυνομικού του ξενοδοχείου. Έσείς έχετε ταλέντο αληθινού αστυνομικού και έσφορσι γνήσιου λαγωνικού ράτσας!

— Μπορώ να ρίξω μιά ματιά και στο άρθρο του Μάρσαλ;

Ο Ρόντ σταμάτησε απότομα και σήκωσε το κεφάλι, συναφρμένος. Είχε τα έξυπνα μάτια της Πέτζυ να ανοιγοκλείνουν από ενδιαφέρον.

— Δεν νομίζω ότι αυτό το άρθρο μπορεί να μας βοηθήσει στη διαλεύ-

κανση του εγκλήματος, παρατήρησε ο επιθεωρητής.

— Και όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, απάντησε ο Ρόντ. Φτάνει ίσως να σας πω, ότι η ταπεινότητα των τοίχων στο διαμέρισμα 99 άλλαξε πραγματικά, από κόκκινη σκούρα σε ροζ-πάλ, αλλά αυτό έγινε στο διάστημα της απουσίας της Μάρριον Ντήν στο 'Ατλάντικ Σίτυ.

Μιά άστραπή πέρασε από το βλέμμα του επιθεωρητή.

— Συνέχισε το διάβασμα του άρθρου, είπε σκύβοντας πάνω στο γραφείο για ν' ακούσω καλύτερα.

Μιά στιγμή, κύριε επιθεωρητά. Ρίξτε πρώτα μιά ματιά στις φωτογραφίες του Μπάρκερ. Θα προσέξετε την αντίθεση που δημιουργείται ανάμεσα στην ανοιχτόχρωμη ρούπα της ήθοποιου και στο μαύρο του τοίχου, που στις έγχρωμες φαίνεται καθαρά κόκκινο σκούρο.

Ο επιθεωρητής Ρόουνσον κινήθηκε νευρικά στην πολυθρόνα του.

— Αυτό αποδεικνύει πώς ο Μπάρκερ δεν είχε ψεύματα. Τις φωτογραφίες, της τράβηξε πριν από δυο εβδομάδες, ή, όπωςδήποτε, πριν από το ταξίδι της Μάρριον για το 'Ατλάντικ Σίτυ, παρατήρησε.

— Ακριβώς, απάντησε ο Ρόντ. Ο Μπάρκερ φωτογράφησε τη Μάρριον πριν να φύγει το διαμέρισμά της ελεύθερο για μιά εβδομάδα. Όσο για τον Μάρσαλ...

Σώπασε και άρχισε να διατρέχει βιαστικά με το βλέμμα του τη συνέχεια του άρθρου.

— Όπως βλέπω εδω, συνέχισε σε λίγο, ο Μάρσαλ παρασύρεται από το δημοσιογραφικό του ενστικτο και προχωρεί σε λεπτομέρειες. Άκούστε: «...Και νά, επιτέλους, η δεσποινίς Ντήν. Προχωρούμε προς το μέρος της, με σταματάμε ανέσως, για να θαυμάσουμε την γοητευτική εικόνα, που προσφέρεται στα μάτια μας. Ποτέ η Μάρριον Ντήν δεν μας φάνηκε τόσο όμορφη, όσο αυτή τη στιγμή. Το στενό μαύρο φόρεμά της, που υπογραμμίζει τις υπέροχες γραμμές του κορμιού της, δημιουργεί θαυμάσιες αντιθέσεις με τα ξανθά μαλλιά της και με το ροζ-πάλ φόντο των τοίχων. Είναι ευγενική, χαμογελά γλυκά...»

— Φτάνει! τον διέκοψε ο επιθεωρητής. Όποτε ο Κλίντ Μάρσαλ είδε τη Μάρριον μετά από την επιστροφή της από το 'Ατλάντικ Σίτυ, σ' έβλεπε τις περίφημες είκοσι τέσσερις ώρες. Διαφορετικά, πώς θα μπορούσε να μιλήσει για τους ροζ-πάλ τοίχους;

— Πρόκειται για το μοιραίο λάθος των δολοφόνων, παρατήρησε ο Ρόντ Κήνερ και σηκώθηκε.

— Μά γιατί την σκότωσε; ρώτησε συναφρμένος ο επιθεωρητής.

— Είναι εύκολο να το φαντασθώ, είπα. Το πιθανότερο κίνητρο είναι η ζήλεια. Φαίνεται πώς, άναμσα στον Μάρσαλ και τη Μάρριον, υπήρχε ένας δεσμός, όχι απλά φιλικός. Μά ίσως εκείνη ήθελε να τον εγκαταλείψει. Ίσως στο ταξίδι της στο 'Ατλάντικ Σίτυ, να ερωτεύτηκε κάποιον άλλο και να το είπε στον Μάρσαλ, τη μοιραία ημέρα του έγκληματος. Άλλωστε, δεν υπάρχει λόγος να κάνουμε υποθέσεις. Το γιατί, θα σας το πη ο ίδιος ο Κλίντ Μάρσαλ. Δεν είναι, κύριε επιθεωρητά;

Ο επιθεωρητής Ρόουνσον σηκώθηκε, πήγε κοντά στον Ρόντ και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του.

— Και βέβαια Κήνερ, είπε. Ο Μάρσαλ θα αναγκαστεί να αποκρύψει την αιτία που τον ώθησε στο έγκλημα. Το σημαντικό είναι, πώς ανακαλύψαμε, ή μάλλον πώς ανακαλύψατε, τον δολοφόνο. Μην στε μιά συμβουλή, παιδί μου. Μην καθάστε περισσότερο. Θυμμένος σ' αυτή τη θέση του ιδιωτικού αστυνομικού του ξενοδοχείου. Έσείς έχετε ταλέντο αληθινού αστυνομικού και έσφορσι γνήσιου λαγωνικού ράτσας!

— Μπορώ να ρίξω μιά ματιά και στο άρθρο του Μάρσαλ;

Ο Ρόντ σταμάτησε απότομα και σήκωσε το κεφάλι, συναφρμένος. Είχε τα έξυπνα μάτια της Πέτζυ να ανοιγοκλείνουν από ενδιαφέρον.

— Δεν νομίζω ότι αυτό το άρθρο μπορεί να μας βοηθήσει στη διαλεύ-

κανση του εγκλήματος, παρατήρησε ο επιθεωρητής.

— Και όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο, απάντησε ο Ρόντ. Φτάνει ίσως να σας πω, ότι η ταπεινότητα των τοίχων στο διαμέρισμα 99 άλλαξε πραγματικά, από κόκκινη σκούρα σε ροζ-πάλ, αλλά αυτό έγινε στο διάστημα της απουσίας της Μάρριον Ντήν στο 'Ατλάντικ Σίτυ.

Μιά άστραπή πέρασε από το βλέμμα του επιθεωρητή.

— Συνέχισε το διάβασμα του άρθρου, είπε σκύβοντας πάνω στο γραφείο για ν' ακούσω καλύτερα.

Μιά στιγμή, κύριε επιθεωρητά. Ρίξτε πρώτα μιά ματιά στις φωτογραφίες του Μπάρκερ. Θα προσέξετε την αντίθεση που δημιουργείται ανάμεσα στην ανοιχτόχρωμη ρούπα της ήθοποιου και στο μαύρο του τοίχου, που στις έγχρωμες φαίνεται καθαρά κόκκινο σκούρο.

Ο επιθεωρητής Ρόουνσον κινήθηκε νευρικά στην πολυθρόνα του.

— Αυτό αποδεικνύει πώς ο Μπάρκερ δεν είχε ψεύματα. Τις φωτογραφίες, της τράβηξε πριν από δυο εβδομάδες, ή, όπωςδήποτε, πριν από το ταξίδι της Μάρριον για το 'Ατλάντικ Σίτυ, παρατήρησε.

— Ακριβώς, απάντησε ο Ρόντ. Ο Μπάρκερ φωτογράφησε τη Μάρριον πριν να φύγει το διαμέρισμά της ελεύθερο για μιά εβδομάδα. Όσο για τον Μάρσαλ...

Σώπασε και άρχισε να διατρέχει βιαστικά με το βλέμμα του τη συνέχεια του άρθρου.

— Όπως βλέπω εδω, συνέχισε σε λίγο, ο Μάρσαλ παρασύρεται από το δημοσιογραφικό του ενστικτο και προχωρεί σε λεπτομέρειες. Άκούστε: «...Και νά, επιτέλους, η δεσποινίς Ντήν. Προχωρούμε προς το μέρος της, με σταματάμε ανέσως, για να θαυμάσουμε την γοητευτική εικόνα, που προσφέρεται στα μάτια μας. Ποτέ η Μάρριον Ντήν δεν μας φάνηκε τόσο όμορφη, όσο αυτή τη στιγμή. Το στενό μαύρο φόρεμά της, που υπογραμμίζει τις υπέροχες γραμμές του κορμιού της, δημιουργεί θαυμάσιες αντιθέσεις με τα ξανθά μαλλιά της και με το ροζ-πάλ φόντο των τοίχων. Είναι ευγενική, χαμογελά γλυκά...»

— Φτάνει! τον διέκοψε ο επιθεωρητής. Όποτε ο Κλίντ Μάρσαλ είδε τη Μάρριον μετά από την επιστροφή της από το 'Ατλάντικ Σίτυ, σ' έβλεπε τις περίφημες είκοσι τέσσερις ώρες. Διαφορετικά, πώς θα μπορούσε να μιλήσει για τους ροζ-πάλ τοίχους;

ΧΕΜΠΕΡΤ ΧΑΡΡΙΣ

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακ

Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών Λαχείων Συντακτών

ΡΑΪΪΣΑ ή μικρή τσιγγάνα

— Γιάρο, κλέφτες έτοιμάζονται να πάρουν τα λεφτά σου. Τους άκουσα που τούλεγαν.

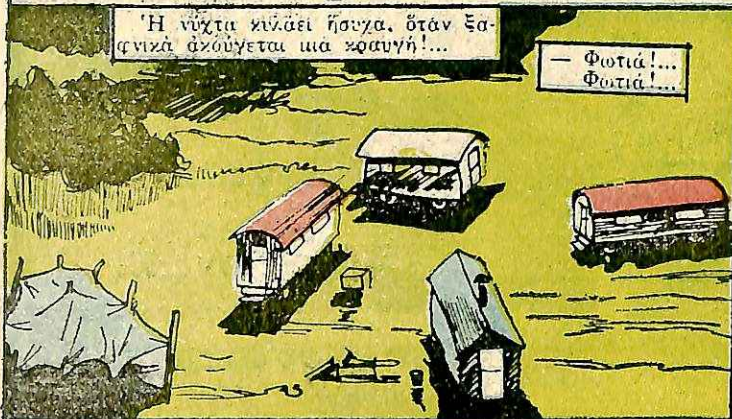

2ον ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

*Ένα χαράβι τσιγγάνων παίρνει από τον κ. Βανέλη την άδεια να εγκατασταθεί στα ζημιτά του. Η Ραΐσα άκουει ένα προί, κρύα στο δάσος, δύο κλέφτες που συζητούν.

— Η νύχτα κρύαι ήσυχα, όταν ξαφνικά άκούγεται μια κραυγή!...

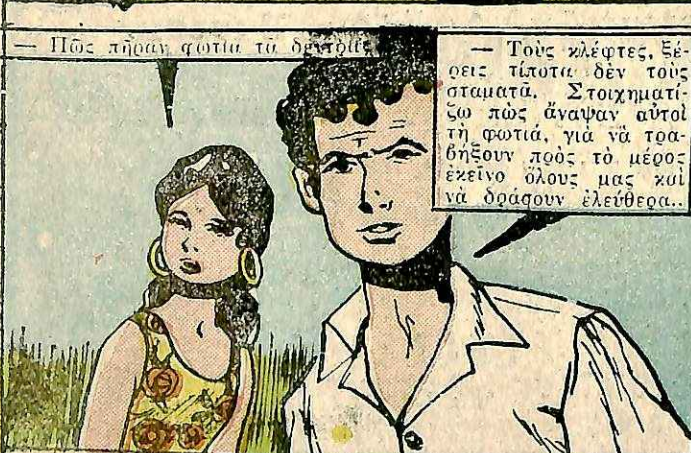
— Φοτιά!... Φοτιά!...

— Κλέφτες, έ!... Θα τους κάνω εγώ το κόλλο του λάκκου για άρχοντες!... Πρόκειται για ένα μεγάλο λάκκο που θα σκάψω άκριβώς μαρσά στο τροχόσπιτο μου και που θα τον σκεπάσω με χόρτα...

— Ραΐσα, έλα γρήγορα... Τώρα είναι η ώρα που πρέπει να προσέξουμε!

— Πώς πήραν φοτιά τα δέντρα;

— Τους κλέφτες, έ... οεις τίποτα δεν τους σταματά. Στοιχηματίσω πως άναψαν αυτοί τη φοτιά, για να τραβήξουν προς το μέρος εκείνο όλους μας και να δράσουν ελεύθερα...

— Κίττα, Γιάρο!... Η άσχημη φογάδα του κυρίου Βανέλη έφυγε από το σταύλο της!...

— Ο Γιάρο τρέχει προς το τροχόσπιτο του...

— Το κόλλο πέτυχε Ραΐσα... Οι κλέφτες πήσαν στην παγίδα. Ο ένας μόλις φαίνεται πως χτύπησε... Τους κρατούσε!

— Αυτό λοιπόν είναι το εύχαριστώ για τη φιλοξενία μου; Βάζετε φοτιά στα δέντρα;

— Κύριε Βανέλη, κυτάξτε καλύτερα στο βάθος αυτού του λάκκου!...

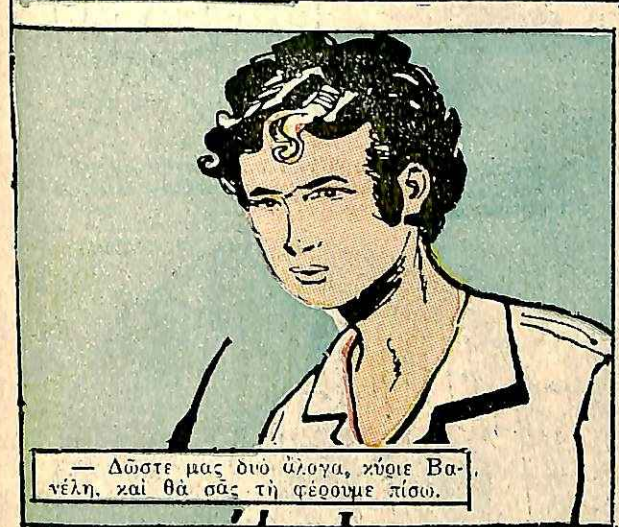
— Τι σημαίνει πάλι αυτό;

— Αυτοί οι άνθρωποι ήθελαν να με κλέψουν, νομίζοντας πως είμαι πλούσιος. Αυτοί άναψαν τη φοτιά και αυτοί έλυσαν και την άσχημη φογάδα σας για να μας άπομακρύνουν όλους από το τροχόσπιτο.

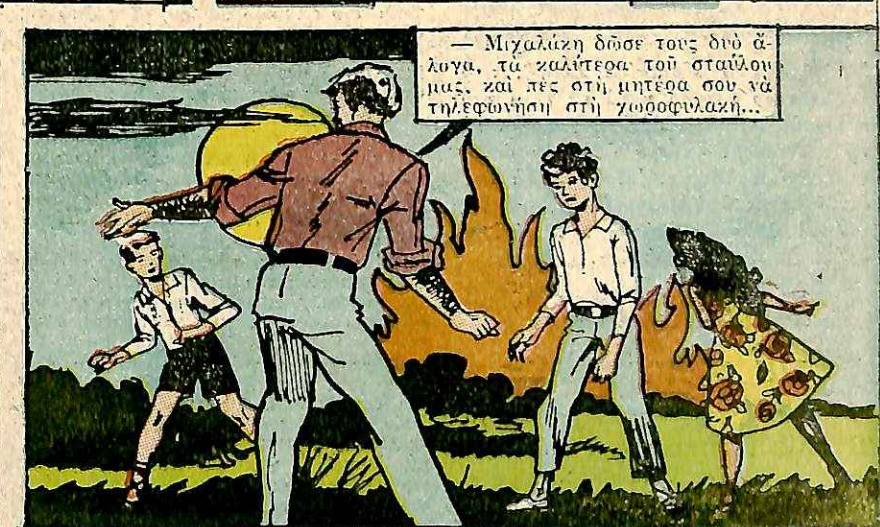

— Έφυγε η φογάδα μου!...

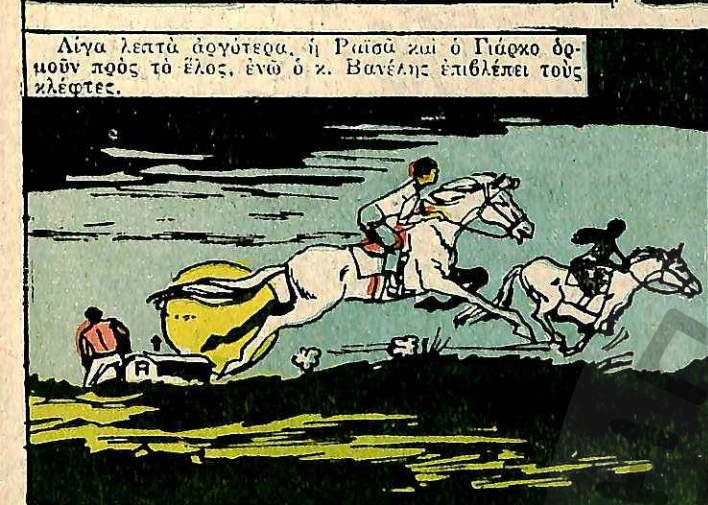
— Ναι, την είδαμε να χαλάει προς το βάλτο...

— Δώστε μας δύο άλογα, κύριε Βανέλη, και θα σας τη φέρουμε πίσω.

— Μιχαλάκη δώσε τους δύο άλογα, τα καλύτερα του σταύλου μας, και πες στη μητέρα σου να τηλεφωνήσει στη γωσσοφυλάξη...

Λίγα λεπτά άργότερα, η Ραΐσα και ο Γιάρο άρμουν προς το έλος, ενώ ο κ. Βανέλης επιθέλει τους κλέφτες.

— Η φογάδα του κυρίου Βανέλη δε φαίνεται ποθενά. Δεν πρέπει όμως να βρούμε τα μαρνα... Άς ψάξουμε καλύτερα...

— Γιάρο Κίττα!

— Κίττα τι ώραία που είναι, κάτω από το φως του φεγγαριού!

— Είναι θαμάσιο έσο... Άς την πλησιάσουμε με προφυλάξεις γιατί κατάλαβε πως αυτήν κυνηγούμε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Τό τέλος.

«Η περίφημη Κονταίτα Λοπέξ, που έκαμε τόσο θόρυβο κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα σαν «η γυναίκα με τη γενειάδα», έπασχε από την ασθένεια του Κούσινγκ. Η γενειάδα της δεν διέφερε από ανδρική. Έμφανιζόταν σε διάφορα τσίρκα και κέρδισε πολλά χρήματα.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ με γενειάδα

Η αιτία βρίσκεται στα επινεφρίδια ή την υπόφυση.

Οι γυναίκες με γενειάδα δεν ανήκουν μόνο στα παραμύθια. Υπάρχουν στην πραγματικότητα. Η υπερτροφία της υπόφυσης, που τις κάνει να μοιάζουν με άντρες, οφείλεται στο ότι οι επινεφρίδιοι αδένες εκκρίνουν υπερβολική ποσότητα από τις καλούμενες ανδρογόνους ορμόνες.

Αυτή η υπερέκκριση μπορεί να προκαλέσει δυο ειδών ασθένειες στη γυναίκα: α) Την απλή ανδροποίηση. Η γυναίκα παίρνει τότε όλα τα εξωτερικά γνωρίσματα του άνδρα. Τα έμφυτά της γίνονται αλυσίδα και άραια, ωστόσο εξαφανίζονται τελείως. Συγχρόνως τα μαγουλά της καλύπτονται από πυκνές πρίζες, η φωνή της γίνεται βαριά και ο χαρακτήρας της μεταβάλλεται τελείως. Δεν παρουσιάζει, όμως, καμμία άλλη διαταραχή.

β) Την ασθένεια του Κούσινγκ. Σ' αυτήν, εκτός από τα φαινόμενα, που αναφέραμε και που είναι εδώ λιγότερο έντονα, παρατηρείται αθηροσκληρική υπέρταση, τάσις στην παχυσαρκία, διαβητικά φαινόμενα.

Η υπερέκκριση ανδρογόνων ορμονών από τους επινεφρίδιους αδένες μπορεί να οφείλεται σε δυο λόγους: η στην ύπαρξη ενός όγκου στα επινεφρίδια ή στο ότι η υπόφυση διεγείρει σε υπερβολικό βαθμό τους εν λόγω αδένες.

Ο όγκος των επινεφρίδιων σπανιότατα είναι καρκινώδης. Έχει πολύ μικρό μέγεθος και γι' αυτό δεν είναι δυνατόν να ανακαλυφθεί με την αφή. Ο μόνος τρόπος, που επιτρέπει μια ασφαλή διάγνωση, είναι η καλυμμένη πυελογραφία, που συνίσταται στην εισαγωγή ενός αδιαφανούς υγρού μέσα στους ουρητήρες. Το υγρό αυτό ανέρχεται στα νεφρά και ίχνη οφείλει τον περίγυρό τους. Όταν υπάρχει όγκος, ο περίγυρος αυτός δε σχηματίζεται καθαρά, αλλά παρουσιάζει διάφορες ανωμαλίες.

Η αιτία, όμως, όπως είπαμε, μπορεί να βρίσκεται όχι στους επινεφρίδιους αδένες, αλλά στην υπόφυση. Ο αόλην αυτός, που είναι μεγάλος όσο ένα μπιζέλι και βρίσκεται στη βάση του κρανίου,

παράγει τις ορμόνες, που διεγείρουν τους άλλους αδένες, θυρεοειδή, επινεφρίδιους, γεννητικούς, κλπ. Μ' απλούστερα λόγια, είναι εκείνος, που ρυθμίζει τη λειτουργία τους και καθορίζει το ρυθμό της. Αν η υπόφυση παρουσιάζει υπερέκκριση, και οι άλλοι αδένες θα λειτουργήσουν με γοργότερο ρυθμό, θα έχουμε και σ' αυτούς, δηλαδή, το φαινόμενο της υπερέκκρισής τους.

Η υπερλειτουργία της υποφύσεως οφείλεται συνήθως στην παρουσία ενός όγκου σ' αυτό τον αδέν. Οι επινεφρίδιοι αδένες, στην περίπτωση αυτή, είναι απολύτως υγιείς, αλλά, λόγω της διεγέρσεως, που παίρνουν από την υπόφυση, εκκρίνουν περισσότερες ανδρογόνους ορμόνες από το κανονικό.

Οι όγκοι της υποφύσεως έχουν ελάχιστο μέγεθος και δε συμπιέζουν τον εγκέφαλο. Έτσι, ο ασθενής δεν αισθάνεται καμμία ενόχληση. Δεν υποφέρει ούτε από πονοκεφάλους, ούτε από ελάττωση του όπτικού πεδίου, ούτε από τις άλλες ενόχλησεις, που συνοδεύουν τους εγκεφαλικούς όγκους. Η εξέταση του βυθού του ματιού δεν παρουσιάζει επίσης καμμία ανωμαλία.

Δυστυχώς, στην περίπτωση αυτή, η ραδιογραφική εξέταση δεν παρέχει καμμία αξιολογημένη πληροφορία. Ο γιατρός θα οδηγηθεί, λοιπόν, στη διάγνωση του από τα άλλα συμπτώματα: παχυσαρκία, υπέρταση, διαβήτης, μεταβολή της φωνής, κλπ.

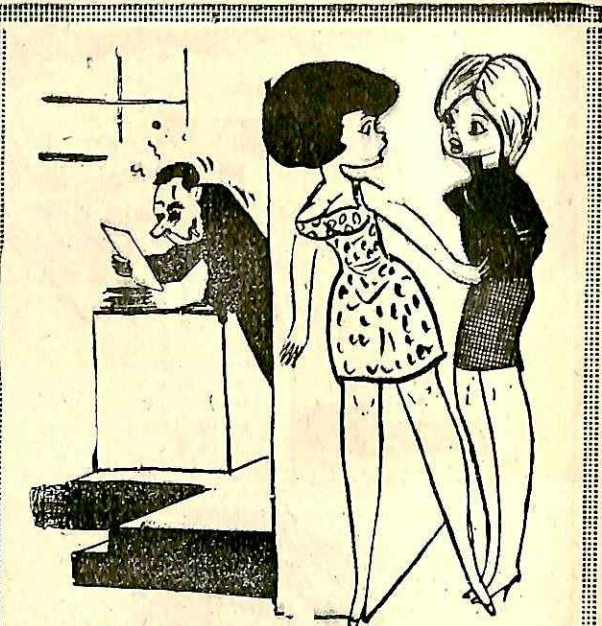
Η διάγνωση της ακριβούς αιτίας, που προκαλεί την υπερτροφία, είναι απαραίτητη, γιατί η θεραπευτική αγωγή διαφέρει από τη μία περίπτωση στην άλλη.

Προκειμένου για την ασθένεια του Κούσινγκ, όταν η υπερτροφία δεν είναι υπερβολική, αρκεί να καταπολεμηθούν τα άλλα συμπτώματα της ασθένειας. Η δίαιτα πρέπει να είναι πλούσια σε θερμίδες, γι' αυτό να καταπολεμηθεί η παχυσαρκία και επίσης πτωχή σε σάκχαρο και νάτριο (άλατι), γι' αυτό να καταπολεμηθούν οι διαβήτης και η υπέρταση. Η ηλεκτρική εκκρίσις των τριχών αποδίδει καλά αποτελέσματα. Πρέπει, όμως, να γίνει από ειδικευμένο γιατρό και με μεγάλη προσοχή. Μην εμπιστευθείτε στα ινστιτούτα καλλογής, που εφαρμόζουν συνήθως μεθόδους επιπολαίες και αντιεπιστημονικές.

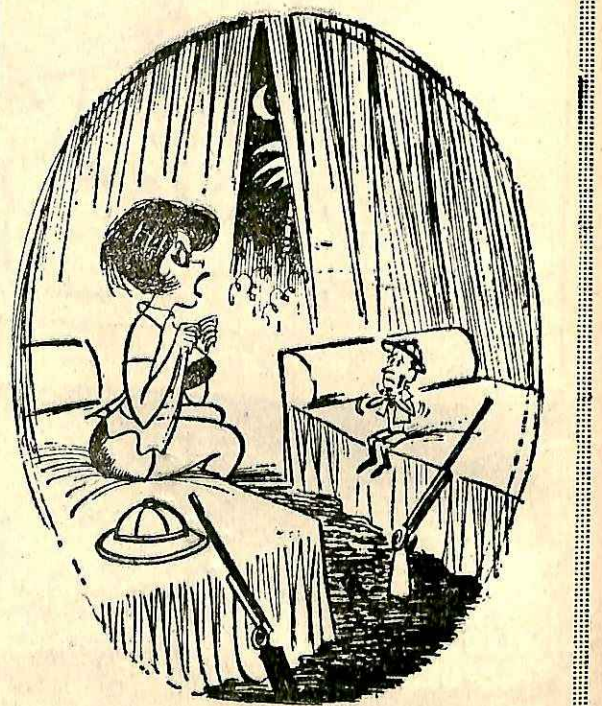
Αν η αιτία βρίσκεται στην υπόφυση, η ραδιοθεραπεία δε δίνει συνήθως θετικό αποτέλεσμα. Ο όγκος καταστρέφεται με ακτίνες Χ σε υψηλές δόσεις. Οι δόσεις αυτές πρέπει να υπολογισθούν με μεγάλη προσοχή, σε τρόπο, που η υπόφυση να μείνει ανέπαφη. Κατά γενικό κανόνα, ο όγκος είναι περισσότερο ευαίσθητος στις ακτίνες Χ, από την υπόφυση. Για να καταστραφεί ο όγκος, πρέπει να προσβληθεί από τις ακτίνες σ' ολοκληρωτή την επιφάνειά του. Στην πράξη, οι ακτίνες διοχετεύονται διαδοχικά δια του άριστερου κροτάφου, του δεξιού κροτάφου, του βρεγματικού όστου και του μετώπου. Οι συνεδρίες πρέπει να παραταθούν επί μακρό χρονικό διάστημα, με ενδιάμεσα διαλείμματα 3-4 μηνών. Τα αποτελέσματα είναι συνήθως καλά. Κάποτε, όμως, ο όγκος παρουσιάζει αντοχή στις ακτίνες Χ. Πρέπει τότε να εξαιρεθεί χειρουργικά.

Οι ενέργειες γίνονται σήμερα με μια νέα μέθοδο, που ονομάζεται μεν εγκεφαλικό λιστό. Ως γνωστόν, η υπόφυση βρίσκεται στο σημείο, όπου η βάση του εγκεφάλου σμίγει με το ανώτερο μέρος των ρινικών κοιλιοτήτων. Γι' αυτό ο όγκος σ' αυτήν, λοιπόν, ο χειρουργός, χρησιμοποιεί τις ρινικές κοιλότητες, κάνοντας μια τομή πάνω από την άμυδα των δοντιών της άνω σιαγόνας. Έτσι, ο εγκεφαλικός παραμένει αβλαβής. Πρόκειται, ωστόσο, για χειρουργική εξαιρετικά λεπτή και που μόνο από ειδικευμένους χειρουργούς μπορεί να γίνει.

Η εξάφριση του όγκου επαναφέρει τα πράγματα στην προηγούμενη κατάσταση τους. Δε θα χρειασθεί κατόπιν, παρά τη μέθοδο, που είπαμε. Σε πολλές περιπτώσεις, όμως, οι πλεονάζουσες τρίχες απόφοιν βαρύνονται και πέφτουν μό-
— Μια!... Γύρισε πάλι με τον ηλεκτρικό αποδόρο;

— Πιστεύω να πετύχω στο διαγωνισμό... Άφησα μέσα στην κόλλα μου μια καλοκαιρινή φωτογραφία μου με τούφλες!...

— Έτσι λοιπόν, θέλεις να σπάσεις πλάκα με το μάγο - γιατρό των μαύρων;!

— Μια!... Γύρισε πάλι με τον ηλεκτρικό αποδόρο;

Η διάρκεια της ζωής

Μπορεί να διπλασιασθεί με τη μέθοδο της τεχνητής ψύξεως

ΜΕΝΟΝΤΑΣ Ξένιος ένα μόλις μήνα ζήτη αιώνα, ένας άνθρωπος που γεννήθηκε τον ίδιο χρόνο με το Χριστό, θα μπορούσε να ζήσει ως το έτος 20000!

Σας φαίνεται παραδοξολογία; Άλλα δεν είναι παρά το λογικό συμπέρασμα των ερευνών που συνεχίζουν από χρόνια οι βιολόγοι όλου του κόσμου. Για τη στιγμή, το μόνο που μπορούμε να επιτύχουμε, είναι να διαπλασιάσουμε τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου, βοηθώντας τον κατά διαστήματα σ' ένα είδος χειμερίας νάρκης.

Αλλά, προτού περάσουμε μερικά χρόνια, θα είναι δυνατόν να αυξησουμε ακόμη περισσότερο τη διάρκεια της ζωής. Όσο περιορίζουμε την διάρκεια του χρόνου της ζωής, τόσο πιο πολύ διαρκεί η συνολική διάρκεια της ζωής. Από τη στιγμή της γεννήσεως μέχρι του θανάτου.

Ας υποθέσουμε έναν άνθρωπο που γεννήθηκε το 1900 και που οι φυσικές δυνατότητές του του εξασφαλίζουν μία ζωή 70 χρόνων.

Θάλασε, σκεπτόμε, να πεθάνει το 1970. Αλλά, ο άνθρωπος αυτός, στα 1930, δεν βολέει ότι τον συγχωρεί τίποτα στη ζωή που ζυγίζει γύρω του κι' ότι, τοναντίον, θα επιθυμούσε πολύ να ιδεί πως θα είναι η ζωή το έτος 2100, δηλαδή μετά 70 χρόνια. Θα μπορούσαμε να τον κρατήσουμε σε κατάσταση χειμερίας νάρκης ως το έτος αυτό και κατόπιν να τον ξυπνήσουμε, γι' αυτό π.χ. άλλα δέκα χρόνια σ' έναν χρόνο που θα του είναι τελείως αγνώστους και σ' όν θα ποίον θα έχη να ιδεί ένα σπορό καινούργια πράγματα. Το έτος 2110, θα μπορούσαμε να τον βολέσουμε και πάλι σε νάρκη, γι' αυτό να ξυπνήσουμε το έτος 3000. Συνοχικά, δεν θα μπορούσαμε να ξεπεράσουμε τα 70 έτη εγρηγόρειας, που αντιστοιχούν στις φυσικές δυνατότητες του οργανισμού του. Θα μπορούσαμε, όμως, να παρατείνουμε τη συνολική διάρκεια της ζωής του επί απροσδιόριστο χρονικό διάστημα.

Οι περιοδοί της νάρκης δεν θαμπαίναν στο λογαριασμό ή θα αντιπροσώπευαν ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα, π.χ. ένα έτος θα αντιστοιχούσε σε μία ημέρα ή μία ώρα.

Θα ήταν δυνατόν με τον τρόπο αυτό να διατηρούμε στη ζωή όλα τα μεγάλα πνεύματα της ιστορίας και να φαντασθούμε μία γιορτή, στην οποία θα συγκεντρωνάμε τον Όμηρο με το Βιγίλιο και τον Δάντη, τον Πραξίτηλη ή τον Α. Πελλή με το Μιχαήλ Άγγελο, τον Παράσο με τον Ραφαήλ, τον Μέγα Αλέξανδρο με τον Ιούλιο Καίσαρα και τον Ναπολέοντα, τον Πλάτωνα ή τον Αριστοτέλη με τον Μπετόν, τον Σωκράτη με τον Καρτέσιο ή τον Σπινόζα, τον Αρхимήδη με τον Αϊνστάϊν! Η εικόνα αυτή μας φαίνεται εφιαλτική, αλλά δεν βρισκόμαστε έξω από τις δυνατότητες που θα έχη η επιστήμη ύστερα από μερικά χρόνια. Μόνον ότι δεν θα μπορούμε να κάμουμε τίποτα για το παρόν. Οι δυνατότητες διακρίνονται θα αφορούν τους ανθρώπους του παρόντος και του μέλλοντος.

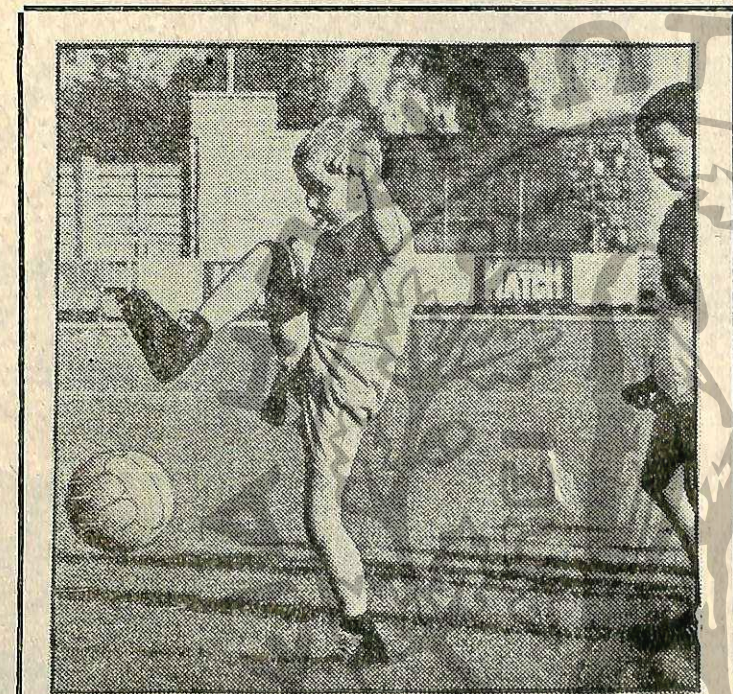
Τα πειράματα που έχουν πραγματοποιήσει ως σήμερα οι επιστήμονες, δεν αγγίζουν καμμία αμφιβολία γι' αυτό. Ένα από αυτά τα πειράματα αναφέρεται σε

μερικά μικροσκοπικά όντα, που ζουν μέσα στη λάσπη και που η ζωή τους δεν διαρκεί περισσότερο από μερικές εβδομάδες. Αυτά τα όντα μπορούμε να τα αποξηράνουμε και να τα διατηρήσουμε επί 20 ή 30 χρόνια σε θερμοκρασία κάτω του μηδενός. Αν κατόπιν τα βάλουμε σε υγρό περιβάλλον, αρχίζουν να ζουν και πάλι σαν να μην συνέβη τίποτα. Κατά το διάστημα του ληθάργου τους, ήταν ταυτόχρονα ζωντανά και νεκρά. Ζωντανά, αφού διατηρούσαν την ικανότητα να αναγεννηθούν στη ζωή μόλις βρισκόνταν υπό κατάλληλες συνθήκες. Νεκρά, γιατί δεν παρουσιάζουν κανένα φαινόμενο ζωής.

Για να επιτευχθεί, όμως, αυτή η νεοανάστασις, πρέπει η ψύξις να είναι απότομη. Μία βαθμιαία ψύξις, αντίθετα, θα νέκρωνε σιγά-σιγά όλα τα όργανά τους κι' η νεοανάστασις δεν θα ήταν τότε δυνατή.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι πολλά ζώα περνούν το χειμώνα σε κατάσταση βαθνάρου ληθάργου. Κατά το διάστημα αυτό, οι ζωικές ανάγκες είναι ελάχιστες: μία ασημαντή ποσότης οξυγόνου και ακόμη λιγότερη ποσότης τροφής, που το ζώο παίρνει από τα αποθέματα που έχει συγκεντρώσει κάτω από το δέρμα του με τη μορφή λίπους.

Οι βιολόγοι όλου του κόσμου προσπαθούν να φθάσουν στη διαίωνα της ζωής, από διαφορετικούς δρόμους, ο καθένας. Σημαντικά αποτελέσματα έχουν επιτευχθεί ως σήμερα με τη μέθοδο της τεχνητής ψύξεως. Χάρης σε μία ένεσι, που περιλαμβάνει διάφορα φάρμακα, προκαλείται στο ανθρώπινο σώμα σημαντική πτώσις της αρτηριακής πίεσεως. Μπορούμε τότε να κατεβάσουμε τη θερμοκρασία από τους 37 βαθμούς στους 25 κι' ύστερα στους 20 και τους 18, χωρίς κανένα κίνδυνο.

ΜΑΘΗΜΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ

Η πριγκίπισσα Γκρές του Μονακό συνόδευε η ίδια το γυίο της πριγκίπισσας Αλβέρτος στο Μονακό στο γήπεδο, όπου πήρε το πρώτο μάθημα ποδοσφαίρου. Ο μικρός πριγκίπης, που είναι μόλις έξη χρονών, κινήθηκε με δυσκολία, παρ' όλο που του άρεσε πολύ αυτό το σπόρ, γιατί το παταλινόκι του ήταν πολύ μακριά και στενό. Ο δάσκαλος του δήλωσε εν τούτοις με πεποίθηση, ύστερα από το πρώτο μάθημα, πως ο πριγκίπης Αλβέρτος θα γίνει ένας σπουδαίος ποδοσφαιριστής. Αυτό ίκανοποίησε φανερά τον πατέρα του, πριγκίπα Ραίνη, ο οποίος λατρεύει το ποδόσφαιρο, που ο υπήκοός του πριγκίπας του θεωρούν έθνικο τους σπόρ.

Η τιμή της οικογενείας

Σ' ΕΝΑ φτωχικό διαμέρισμα του τρίτου πατώματος ενός σπιτιού, ο κ. και η κ. Μπασσέρ ζούσαν με την κόρη τους, τη Ζωρζέττα, και το γυίο τους, το Φραγκίσκο. Δεν είχαν περιουσία, μα με τη δουλειά τους περνούσαν καλά.

Ο κ. Μπασσέρ, ο πατέρας, ήταν υπάλληλος της Νομαρχίας. Η μόνη του φιλοδοξία ήταν να προσδιδασθί σε τυμπάτορ της Διεκπεραιώσεως, μα δεν είχε καμμία υποστήριξη και τ' όνομά του δε γιγουράριζε συχνά στους καταλόγους των προσαγωγών.

Ο γυιός του Φραγκίσκος θέλησε να γίνει ήθοποιός, μα απορρίφθηκε στη Δραματική Σχολή κι' ύστερα έγινε καθηγητής της απαγγελίας. Πολλοί, άμα δε μπορούσαν να γίνουν μαθηταί, κάνουν το δασκάλο. Όσο για τη Ζωρζέττα, αυτή ήταν υπάλληλος σ' ένα μεγάλο μοδιστράδικο.

Απ' όλη την οικογένεια, η μόνη, που δεν εργαζόταν, ήταν η κυρία Μπασσέρ. Μα κρατούσε το νοικοκυριό και περνούσε την ημέρα της φροντίζοντας για το μα-

γείρεμα, γι' αυτό τη μπουγάδα και το μαγτάρισμα των αποπροσώπων του άνδρος και των παιδιών της. Ήταν, άλλωστε, μία θαυμάσια γυναίκα, βολική, που τη συμπαθούσαν και την εκτιμούσαν στη συνοικία, γιατί ήταν πρόθυμη πάντα να εξυπηρετήσει όλους. Της άρεσε να επαναλαμβάνει:

— Δεν είμαστε πλούσιοι, μα είμαστε τίμιοι. Τόχουμε καύχημα, ο άντρας μου κι' εγώ, πως δώσαμε στα παιδιά μας ανατροφή καλή. Τα παιδιά μας δε θα κάμουν ποτέ άνομιες. Και, άμα έρθει η ώρα τους, θα παντρευτούν, με το καλό, τίμια και νοικοκυρεμένα. Όσο γι' αυτό, δεν αντι-
— Φανταστήτε, λοιπόν, την έκπληξη αυτού του σπιτιού, όταν ο Φραγκίσκος είπε, ένα βράδυ, στον πατέρα του και στη μητέρα του: — Η Ζωρζέττα, προχθές το βράδυ, βγήκε, λέγοντας πως η διευθύντρια του μοδιστράδικου, που δουλεύει, είχε οργανώσει ένα πάρτυ. Λοιπόν, μάς είπε ψέματα! Σήμερα τ' απόγευμα, στις κούνες, είδα μια συνάδελφό της. Δεν έγινε προχθές πάρτυ στο μοδιστράδικο.

Μας είπε ψέματα η Ζωρζέττα; ρώτησε σοδάρ-σοδάρ ο κύριος Μπασσέρ.

— Αχ! Έκαμε μόνο η κυρία Μπασσέρ, που άφησε πάντα τον άνδρα της να μιλάει σε τέτοιους περιπτώσεις.

Η Ζωρζέττα ήταν είκοσιδύο χρονών. Όραία, χαριτωμένη, εύθυμη. Στις συγκεντρώσεις σημείωνε πάντα μεγάλη επιτυχία. Μα ποτέ δεν είχε δώσει αφορμή για κουτσουμπολό.

Γιατί είχε ψέματα; Όταν έφτασε στο σπίτι, ευθυμίας πως πάντα, τους έδωκε όλους σωτηριούς και συνωφισμένους.

Τί έχετε; ρώτησε γελώντας, ο κύριος Μπασσέρ, που έφτασε με μια φρόνι, ένα έκφραση την άγωνία του. Μα ήταν σ' όλα του δειλός συνήθως, κι' άρχισε με προλογούς και περιφράσεις:

— Ξέρεις, αγαπητό μου παιδί, με ποση επιμέλεια σ' αναβρέσαμε... Στην οικογένεια μας, μερικές ήθικες αρχές, τηρούμε με θρησκευτική ευλάβεια. Ξέρεις πόσο σ' αγαπούμε όλοι... Μα είναι μερικές περιστάσεις που ένας πατέρας πρέπει να δείξει όλη την αλατρωτότητα του... Με λίγα λόγια...

— Λοιπόν; ρώτησε η Ζωρζέττα, ανήσυχη κι' ανυπόμονη.

— Προχθές το βράδυ, γιατί μάς είπες πως θα πήγαμε στο πάρτυ της διευθύντριας σου, ενώ δε δώθηκε κανένα πάρτυ στο μοδιστράδικο;

— Η νέα, πρέμοντας ελαφρά, κύτταξε τη μητέρα της, που ήταν καταχλωμή, τον πατέρα της, που ήταν κατακόκκινος, τον αδελφό της, που κόντευε να ξεριζώσει από το τραβήγμα του πούλου, τον μαλλινό του. Απελήθη, ότι ήταν μάταιο ν' άσπρη κι' αποφάσιζε να φωνή ειλικρινής.

Είπε, λοιπόν, με μεγάλη απλότητα και θάρρος:

— Δίκιο έχετε νάθε θυμωμένοι. Σας είπα ψέματα.

— Και πού πήγες;

— Στην κινηματογράφο.

— Τι έργο είδες;

— Την «Ευδοκία Καταγιάδα».

— Λες ψέματα! φώναξε ο Φραγκίσκος. Το έργο αυτό μόλις γέει Βράδυ το ανέβηκε για τή

